eilia.org

د «دوزخ په جنت کې» کیسه

ښه مې نه یادېږي چې د دې ناول لیکل مې کله پیل کړل خو مفکوره یې په ۲۰۱۲ کې ذهن ته راغله. هاغه مهال د لیکوالۍ نړۍوال پروګرام ته ورغلی وم چې په ترځ کې یې د امریکا د متحدو ایالتونو مختلف ښارونه مو هم وکتل. په دې کې یو ښار شیکاګو و، د ارنسټ همېنګوې د زوکړې او اوسېدو ښار. هلته د سفر په نیمایي کې د زړه تنګون ځوروونکې څپه راباندې راغله. نور ملګري مې د ښار له چکرونو خوند اخیست خو زما لپاره هر څه غمېدلي وو. هلته دغه تصور را ته پیدا شو چې دوزخ مکان نه دی، زمان دی. د «دوزخ په جنت کې» مفکوره هماغه مهال ذهن ته راغله او نیت مې وکړ چې ناول به ورباندې لیکم.

وطن ته چې راستون شوم، څه موده وروسته مې ناول شروع کړ خو په کراتو داسې ځای ته ورسېدم چې نور وړاندې نه شوای تلی. بیا به مې په میاشتو میاشتو غرض پرې نه کاوه او بیا به مې لیکل شوې برخه له پیله تر پایه ولوسته چې بېرته هماغه فضا ته ورننوځم او ناول وغځولی شم. په دې منځ کې مې شپږ اوه نور کتابونه تکمیل او چاپ کړل خو دا یو هماغسې نیمګړی پاتې و تر دې چې نظام نسکور شو او هر څه را ته ختم شوي غوندې واېسېدل. ډارېدم چې زه به نه یم او دغه ناول به، چې ډېر راباندې ګران و، همداسې نیمګړی پاتې شي. د سقوط په اولو شپو کې مې هماغه نیمګړې نسخه راشد ختک، اېمل پسرلي، ډاکټر اکبر اکبر، او د داستاني بنډار د وټس اپ ګروپ نورو ملګرو ته ولېږله او ومې ویل چې که څه راباندې وشول، دا ناول به

eilia.org

تاسې همداسې نیمګړې چاپوئ. ملګرو ډاډ راکاوه خو پوهېدم چې دوی هم هماغومره ناهیلي وو څومره چې زه وم. خو دوی مې هسې غمجن کړي وو، څه پوهېدم چې اوه میاشتې وروسته به «دوزخ په جنت کې» په جرمني کې تکمیلېږي.

دغه ناول متفاوت دی. زما ادعا همدومره ده. دا چې له نورو ناولونو یې توپیرونه څه دي، تاسې او کره کتونکي به یې معلوموئ. په دې کې یوازې یو دوزخ او یو جنت نه دی، دوزخونه په کې دي او جنتونه په کې دي. ابهل پسرلي یو وار ویلي وو چې دی تصور کوي چې زموږ غږونه په فضا کې پاتې کېږي او ممکن یو وخت داسې وسایل پیدا شي چې د زرګونه کاله مخکې غږونه پرې ضبط شي او موږ یې واورو. په دې ناول کې غږونه او فکرونه لیدل کېږي، په مختلفو رنګونو او شکلونو. د ناول په یوه ځای کې راغلي دي: « هره ولې لکه غشی راباندې لګېده. لکه د ځنګله په منځ کې چې ولاړ یې او د هرې ونې هر ښاخ او هره څانګه غشی وي او درګرده د تا خوا ته ګوزارېږي او ته نه ډال لرې، نه زغرې.» دغسې تشبیه مې د اروانښاد سلېمان لایق په منظوم داستان «مردی از کوهستان» کې لوستې وه. د ونې دغه تعریف چې «نباتات هغه موجودات دي چې زموږ فاضله مواد په مېوو بدلوي. موږ خپل فاضله مواد د ونو بېخ ته اچوو او دوی ورنه مېوې جوړوي.» زما د کشر زوی، مجیب الله، خبره ده. همدارنګه د زړو هېندارو کور د یوه حکایت یوه جمله هم په دې ناول کې راغلې ده: «هغوی د حقیقت یوه ټوټه موندلې ده او ګومان کوي چې ټول حقیقت همدا دی.»

eilia.org

د دې ناول، بلکې د خپلو ټولو کیسو ډېره زیاته برخه مې په نیمو شپو کې لیکلې ده. د نیمې شپې مطلقه خاموشي د تخیل مرغه تـه د لوړو او اوږدو الوتنو ځواک ورکوي. د دغو خوندورو بې خوبیو منـندوی یم. ها بله مې ورځ مې فیسبوک د ۲۰۲۰ د جون د ۲٦مې دغه پوسټ رامخې ته کړ: «بېګا مې بیا خوب تښتېدلی و. زه هم شاوخوا دوه بجې پاڅېدم او تر سهاره کمپیوټر ته کېناستم. د «دوزخ په جنت کې» نـاول مې لږ وغځاوه. د دې ناول ډېرې برخې مې په نیمـو شـپو کـې لیکلـې دي. که بشپړ شو، خپلې بې خوبۍ ته به یې ډالۍ کړم.»

د «دوزخ په جنت کې» نطفه په شیکاګو کې راوټوکېده، په کابـل کې یې وده وکړه، په اسلام آباد کـې یـې اندامونـه تکمیـل شـول او پـه جرمني کې یې خپل جنیني عمر تکمیل کړ. ناول مې تر چاپ مخکې ښاغلي اېمل پسرلي او استاد اسـدالله غضـنفر تـه لېږلـی و. کـور یـې ودان چې د ټایپي املایي تېروتنو د تصحیح په خوا کـې یـې د نـاول د بهترۍ لپاره ګټورې مشورې راکړې.

د قدرمن ډاکټر صاحب صادق ژړک مننه کوم چـې د دې کتـاب چـاپولو تـه یـې لاره هـواره کـړه. خـدای دې دی او ملګـري یـې روغ او خوشحاله لري. همدارنګه د ګران عمر اندېښ پـر ګوتـو دې برکـت وي چې د کتاب پښتۍ یې ډېزاین کړې ده.

مینه او درنښت

محب الله زغم

۲۰۲۲ د جولای ۷

eilia.org

ډالۍ

د بې خوبۍ هغو شپېو ته چې دا او نورې کیسې

یې راباندې ولیکلې.

eilia.org

دوزخ په جنت کې

غواړو خوندونه ابدي وي خو داسې نه ده.

خوندور وږم مې احساس کړ. پوزه مې وسونګله. ښه لويه ساه مې واخيسته، څومره هوا چې مې په سږو کې ځايېدلـه، هغـومره لويه. دغه خوشبويي راته اشـنا غونـدې وه، لکـه د سـنځلو او د ګلابو وږم چې سره ګډ شوي وي. خو داسې بوی پخـوا هېڅکلـه راباندې نه و نښتی. خو زه «پخوا» ولې يـادوم؟ کومـه «پخـوا»؟ هېڅ! حافظه مې سپينه وه.

سترګې مې پرانيستلې. اسمان تك شين و، داسې روڼ لکـه لـه بارانه وروسته چې وي. لمره نېغه پر سر مې ولاړ وه. نه ګرمي، نه يخني. داسې خوندوره هوا چې ما ويل کاش ټول عمـر همدغلتـه همدغسې پروت وای.

سر مې پورته او لاسونه مې ترې لاندې کړل چـې تکيـه شي. ورو ورو مې شاوخوا ته وکتل. چارچاپېره ونې وې، ګـلان وو. د ونو پاڼې او د ګلونو ګلپاڼې داسې پاکې، داسې ځلېدونکې وې لکه يوه يوه چې دې په خپل لاس په رڼو اوبو مينځلـې وي او داسـې زرغونه رڼا يې کوله چې ته وا پاڼې نه دي، ډېـوې دي، څراغونـه دي.

eilia.org

کېناستم. ټوله ځمکه په شنه چمن پوښلې وه، ته وا چــا شــین بخمل پرې غوړولی دی. د چمن له هر ډکي څخه خوشــبویۍ داره وهله او لور په لور او هرې خوا ته خپرېدله.

ځان ته مې وکتل. نرې سپین کالي مې پر تن وو. لاس مې پــر تېر کړ. داسې پوست او ښوی ولګېد لکه د ګلابو پر ګلپــاڼې چــې لاس تېروې. پخوا مې هېڅکله داسې کالي نه وو لیدلي. اورېــدلي مې وو چې ورېښمین ټوکر همداسې نرم وي؛ خو لیدلی مې نه و. دا «پخوا» نو بیا له کومه شوه؟ لکه چې زما آزار ته یې مــلا تړلــې ده او نه مې پرېږدې چې پوره خوند واخلم. داسې نو نه کېږي، دا له ذهنه باید وشړم.

وړی وم، لکه د میاشتو میاشتو روژه چې مې وي. څنــګ تــه مې وکتل. د مڼو ونه، ډك ښاخونه، ولاړه وه. راولاړ شوم. بدن مې سپك و، لکه هوا، لکه خوشبو. د ونې ښاخونه لوړ وو. ما وې ونې ته به پسې وخېژم خو ښاخ پخپله ورو ورو راکښته شــو، لاس تــه مې برابر شو. ګورم چې په همدې یوه ښــاخ کــې زېــړې، شــنې، تورې او سرې رنګارنګې مڼې ځړېږي.

زیړې مڼې ته مې لاس ورووړ. پخپله له ښاخه راجلا شــوه او په لپه کې راولوېده. خولې ته مې کړه. غاښونه مې پــه کــې ښــخ شول. د سپنج غوندې خورا نرمه وه. خورا خوږه وه.

په خوله کې مې داسې ژر ویلې شوه لکه شیریخ چې په خوله کې اوبه کېږي. ژویولو ته یې حاجت نه و. مڼې نه زړې لــرل، نــه

eilia.org

خلی. د ایسته غورځولو هېڅ شی په کې نه و. ټوله مې پاکه وخوړه. د منې خوند بیخي بل وړ و. پخوا مې بیروتي، مارلینګ او جورسې منې خوړلې وې خو د دغې منې خوند په یوې کې هم نه و. اوووف! د دې «پخوا» له لاسه خو به لېونی شم. ډېر فکر مې ورته وکړ خو تر هغې شېبې مخکې چې خوندور وړم راوېښ کړم، هېڅ شی مې رایاد نه شو. زما «پخوا» همدومره وه.

ښه نو، ما وې راځه دا توره منه وڅکه چې د دې خوند څنګه دی. ګورم چې د زېړې منې په ځای کې وار له واره بله منه راشنه شوې ده. تورې منې ته مې لاس یووړ. لپه مې ترې لاندې ونیوه. دا هم پخپله راخطا شوه.

څو شېبې مې ښاخ ته کتل. د دې تورې منې پر ځای هم د سترګو په رپ کې تور ګل را وټوکېد، توره غوټۍ شوه، راغټه شوه، توره منه شوه. د تورې منې خوند له زېړې منې بېل و، تر هغې لا خوندوره خو دې منې ژدویل غوښتل. غاښونو مې له منې څخه په خرپ ایستلو عجب خوند اخیست.

شنه منه مې هم وخوړه. د یوې منې خوند تر بلې زیات و. بیخي په ځان پوه نه شوم چې څو دانې مې وخوړې.

د دې ونې تر څنګ د انارو ونه وه. خولې مې انارو ته اوبه وکړې. ورروان شوم. د انارو پوستکی لکه ښیښه داسې روڼ او شفاف و. د منځ سرې دانې یې جوتې ښکارېدې.

eilia.org

یوه انار ته مې لپه ونیوه. لپه مې په انــار ډکــه شــوه. مــا وې پوستکی به ترې لرې کړم. په نوکانو مې چې څــومره وس وکــړ، خاشه ترې لرې نه شوه. خولې ته مې یووړ. په احتیاط سره مــې غاښ پرې ټینګ کړ. غاښونه مې په کې داسې ننوتل لکــه ام چــې مې ټینګ کړی وي. د دانو تر منځ یې پردې نه وې. ژدویلو ته یې حاجت نه و، دانې به یې پخپله په خوله کې ویلــې کېــدې. د انــار خوند هم د هغو انارو غوندې نه و چې ما پخوا خوړلي وو. د دې خوند بیخي نوی و. خدای زده چــې دا «پخــوا» ولــې لکــه ســپۍ راپسې نښتې ده؟ چې څومره یې کورې کومه، بیا راځي.

انار مې هم پاك وخوړ او د ایسته غورځولو شی په کې پاتې نه شو. په خوند یې نه مړېدم. هر انار چې به مې وخوړ، پر ځای به یې بل انار راشین شو. چې هغه به مې وخوړ، بل به راشین شو. د انارو نرموالي ام را په یاد کړ.

ومې لیدل چې د دې ونې څنګ ته د امونو ونه ده.

چې په نوم مېوه مې پېژندله، هلته وه. لا داسې مېوې هــم وې چې پخوا مې نه وې لیدلې. د ټولو میوو خوند خورا زیــات و. پــه خوړلو یې نه مړېدم. درګرده مې خوړلې، خوړلې، خوړلې.

پر نس مې لاس راتېر کړ. داسې سپك و لکه هېڅ شی چې مې نه وي خوړلی. د مېوو خوند یوه خوا او د حیرانۍ کیف بله خــوا، بلکې لا ډېر خوند خو په حیرانېدو کې و.

eilia.org

څو شېبې چې تېرې شوې، خولې راباندې راغلې. له خولو مې د ټولو ميوو ګډ بوی رالټېده.

لمرې ته مې وکتل. سترګې يې را ونه برېښولې. داسې مهربانه لمره مې کله هم نه وه ليدلې. لمره د داسې اور غوندې وه چې تودول خو کوي خو سوځول نه کوي.

ما ډېر وخت د مېوو په خوړلو او د باغ په چکر تېر کړی و خو لمره لا همغسې نېغه ولاړه وه او له خپله ځايه هېڅ خوځېدلې نه وه.

د لمرې د وړانګو هرې ذرې زما څرمن داسې نازوله لکه په يخ ژمي کې چې تودې سقاوې ته ورننوځې او د سرو اوبو تاوده بخار درباندې ولګېږي او بيا تودې اوبه پر ځان راخوشې کړې او بدن دې ټکور ټکور شي.

هی هی! خوند اخيستل نو خورا لوی نعمت دی خو ارمان چې ابدي وای.

ځمکې ته مې وکتل. ونو سيوري نه لرل. د ځان په سيوري پسې وګرځېدم خو زما سيوری هم نه و. ته وا ټول بدن مې له ښيښې جوړ شوی. حيران شوم چې دا نو کوم ځای دی؟ هر څه په کې آشنا وو خو هر څه نا آشنا وو. ګومان مې کاوه چې دا ځای به مې ډېر پخوا، په لرې زمانو کې ليدلی وي. ښايي په ماشومتوب کې، ښايي تر ماشومتوبه مخکې. يا به دا هسې زما ګومان و. کله چې يو څوک، يو ځای، يا يو شی دې خوښ شي، ګومان کوې چې

eilia.org

له پخوا دې ورسره رابطــه وه او یارانــه مــو زړه ده. ســړی څــه پوهېږي، ښايي همداسې وي.

په خوندونو کې دې خوا ها خوا گرځېدم. لښتیو ته ورسېدم. د مالوچ په رنگ تکې سپینې اوبه په کــې بهېــدې. ورنــژدې شــوم. گورم چې اوبه نه دي، شیدې دي.

شیدو ته وهوسېدم. لپه مې ورنژدې کړه خو له لښتي څخــه د شیدو یوه داره راپورته شوه. مخامخ مې خولې ته راغله. خولې ته څه چې دغسې نېغې معدې ته مــې تېرېــدلې. د شــیدو د تېرولــو لپاره د ساه بندول نه وو په کار. ما بې غمه، آرام آرام ساه ایســتله او شیدې مې له ستوني څخه پخپله تېرېدلې.

ښه مې تنده پرې ماته کړه. لږه ها خوا په بل لښتي کې ټینــگ خو اوبلن زېــړ بخــون شی ســوکه ســوکه بهېــده. خــوا تــه یــې وروخوځېدم. د شاتو لښتی و، خو داسې روڼ چې لاندې د لښتي تل راښکارېده.

خوله مې ورته خلاصه ونیوه. د شاتو داره مې خولې ته راغله. واه! عجيبه خوند یې و. داسې مهربان خوږلــت چــې ســتونی دې هېڅ نه تخنوي.

چې هرې خوا ته تلم، بس خوندونه وو او زه وم. د وخت پتــه راته نه لگېده خو بیخي ډېر گرځېدلی وم. لمرې ته مې وکتل. لا هم هماغسې نېغه ولاړه وه.

حیران شوم چې نو دا څه چل دی؟

eilia.org

سیوری نشته او لمره ځای پر ځای ولاړه ده.

خوب راغی. چې څنګه وغځېدم، یو دم لمره ورکه شوه. توره شپه شوه او سم له واره خوب یووړم.

څومره وخت ویده وم؟ شپږ ساعته، اته ساعته، لس ساعته که لا زیات؟ ښايي څو شپې یا څو اونۍ، نه پوهېږم خو هرې شپې یې جلا خوند درلود. یو وخت مې یو خوږ وږم احساس کړ. لویه ساه مې واخیسته. خوشبویي مې ټول سږي راډک کړل.

د څه شي بوی و؟ هر څه چې و، راته آشنا غوندې و. خوشبویي له پاسته نري باد سره راتله او وار په وار سره زیاتېده. رایاده مې شوه. دا د سنځلو د عطرو خوشبویي وه.

سترګې مې هماغسې پټې وې. له ځان سره مې ویل چې کاش دا خوند ابدي وي. کاش تل دغسې پروت وای او دغه خوشبویي مې بویولای. خو زه ولې د دې هر څه له ختمېدو ډارېږم؟ لا خو هر څه خوندور دي نو ډار ولې؟ ولې کله «پخوا» سپیتانه کوي او کله د سبا وېره. دواړه به له ذهنه پسې واخلم. ځغلئ د سپي لونو!

خوشبويي مې یوازې په پوزه نه احساسوله. په لاسونو، په ټټر او په اورمېږ مې، په سر او په ټول بدن مې خوشبويي حس کوله. لکه د بدن هر غړی مې چې د پوزې کار کوي. په تندي مې زیاته خوشبويي احساس کړه. سترګې مې پرانیستې. نری لاس مې پر تندي ایښودل شوی و. لاس د سپین نري پاج د کمیس له لستوڼي څخه راوتلی و. ګوتې یې د هوا غوندې پستې وې. دومره پستې

eilia.org

ګوتې چې ما یې یوازې خوشبویي حس کوله خو دروندوالی یې نه.

کمیس یې دومره نری و چې ټول بدن یې تر لاندې داسې ځلېده لکه فانوس کې څراغ. د ارت کمیس له منځه راوتلې یوه لوېشت اوږده غړۍ، زنه نرۍ، سور سپین مخ. نه. سور نه، ګلابي، داسې تت ګلابي رنګ چې له سپین سره ګډ وي. ته ودرېږه، څه ښه یې ویلي وو. امممممم ... هو، ویلي یې وو:

مخ دې په سپین کې سرخي وايي

لکه خاصه چې پر ګلاب وغوړوینه

بالکل همدغسې مخ یې و. په اننګو کې یې سرخي لږه زیاته وه او څومره چې د تندي او زنې خوا ته ورتلې، هماغومره په کې سپین زیاتېده.

سترګې د آسمان په رنګ، نیلي. په رانجو نرۍ توري شوې. باڼه د لومړۍ شپې سپوږمۍ. پزه نرۍ، سپږمې وړې، د پوزې څوکه لږه پورته خوا ته ښویه تاوه شوې. پاسنۍ شونډه یو څه نرۍ او لاندنۍ لږه غوښنه خو د ګلابو په رنګ.

سر یې ټیټ کړ. د خرما په رنګ، د وربښمو په پوستوالي، د سنځلو د ګلو په خوشبویي ول ول زلفې یې پر مخ راولګېدې. سر یې نور هم راټیټ کړ. لاس یې له څنګله قات شو. شونډې یې پر شونډو راکېښودې. بدن مې تود شو. ښایسته اور راپورې بل شو.

eilia.org

څو شېبې وروسته يې په غېږ کې داسې سترې ستومانه پروت وم چې ته وا ښه لوی پټی به مې اړولی وي. سر مې د هغې د سينې پر چپه خوا لګېدلی و او ستمی مې کېده.

اخخخخخ! دومره خوند مې هېڅکله نه و ليدلی.

پستې ګوتې يې په ويښتو کې راتېرې کړې. ويې ويل: بس؟

اخ! څومره خوږ آواز يې و. په آواز کې يې ترنم و، موسيقي په کې وه. په همدې يوې خبرې کې يې بلا ډېر خوندونه پراته وو.

سر مې د هو په مانا وښوراوه.

ساه مې تېزه تېزه اخيسته او له هرې ساه سره مې د دې خوشبويي احساسوله. کاش چې دا خوندونه ابدي وای!

ناڅاپه يې وويل: زنا دې وکړه؟

اوچت پورته شوم. پر ګونډو کېناستم.

بې اختياره مې له خولې ووتل: استغفرالله، استغفرالله، توبه خدايه ، توبه خدايه!

دا هم کېناسته. نيلي سترګو يې مخامخ راوکتل. په کټ کټ خندا کې يې وويل: هاهاها، ليونيه! مه وېرېږه. دلته ګناه نشته. دلته هر څه بس ثواب ګڼه.

له خندا نه يې د سنځلو د ګلو وږم بادېده.

زما لاسونه يې د خپلو لاسونو په منځ کې ونيول.

لاس مې پوزې ته نژدې کړ. د سنځلو د ګلو عطر پرې نښتی و.

بيا يې ښه خوشبويه مستانه خندا وکړه.

eilia.org

پوښتنه مې وکړه: ته څوک يې؟

ويې ويل: ستا لپاره حقه، حلاله.

نرۍ ګوتې يې راغلې، پر تندي مې ولګېدې. پر سترګو مې راتېرې شوې. د پوزې له يوه اړخه مې کښته راغلې. شونډې يې رالمس کړې او بيا لرې شوې.

ولاړه شوه. زلفو ته يې څنډ ورکړ. د سنځلو د ګلو د خوشبويۍ تېزه څپه په فضا کې ګډه شوه.

مخ يې واړاوه. روانه شوه. له هر پله سره يې په فضا کې خوشبويي خورېدله. د زرغون چمن په منځ کې يې د پښو خاپونه اوچت ښکارېدل.

ورپسې رهي شوم.

چېرته چې به دې قدم ايښی و، هلته د سنځلو خړ او ژېړ واړه واړه ګلونه ټوکېدلي وو.

پرې غږ مې کړ: ودرېږه! ته څوک يې؟

مخ يې راواړاوه، ويې ويل:

مه سپړه رازونه چې خراب به شې

پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې

بېرته يې خپله لاره ونيوه.

زه هم ورپسې شوم.

دې وخت کې مې ځان ته پام شو. لوڅ لغړ وم.

eilia.org

ځای پر ځای کېناستم. لاسونه مې له زنګنو راتاو کړل. شا و خوا ته مې وکتل. هره خوا ځمکه داسې هواره وه چې هېڅ شی د چا له سترګو پټ نه پاتې کېده. هرې خوا ته مې سترګې وغړولې خو هلته هېڅوک نه وو.

کرار کرار راولاړ شوم. زه په دې ارته ځمکه کې یوازې وم.

هغه هم را نه لرې تللې وه.

بېرته راوګرځېدم. وېرې وم. خواږه شي ته مې زړه وشو. خواږه نه، ترسکون چې تروه او خواږه په کې ګډ وي.

مخې ته مې د انارو لښته راوټوکېده. په درنګ شېبه کې رالویه شوه، څانګې یې وکړې، ونه شوه. ګلونه یې راوسپړل، میوه یې را لویه شوه، غټ انار شو خو پوستکی یې د ښیښې غوندې داسې شفاف چې سرې دانې یې له ورایه معلومېدې.

یو دانه انار پرانیستل شو. دانې یې یوستوې خولې ته مې راغلې. د انار هره دانه چې مې خولې ته لوېدله، په مدار مدار ویلې کېدله. لکه واوره چې په اوبو کې واچوې. هره شېبه یې خوندوره. ویلې کېدل یې، تر ستونې تېرېدل یې، په معده کې ګرځېدل یې. ته وا ټول بدن مې د خولې غوندې خوندونه حس کولای شي.

ټوله ونه مې وخوړه خو نس مې دومره هم درونډ نه شو، لکه د یوې ګولې په خوړولو چې درنېږي.

eilia.org

هرې خوا ته خوشحالۍ وې. د ملرې هره وړانګه چې پر بدن مې لګېدله، په ټول وجود کې مې خوشحالي راټوکېدله. هره ساه مې خوشحالي وه. هر قدم مې د خوښيو زېږوونکی.

د چمن وږم له خوشحاليو ډک و، نرى شمال له خوشحاليو سره.

يو دم مې په ذهن کې يوه پوښتنه پيدا شوه: زه څوک يم؟

په ځان کې ډوب شوم. خوشحالۍ مې هېرې شوې. سر مې سپک و، لکه هېڅ ماغزه چې په کې نه وي.

ډېر فکر مې ورته وکړ خو ځواب مې پيدا نه کړ.

زه څوک يم؟

هېڅوک.

هېڅکله مې ځان نه و ليدلی.

که زه څوک نه يم، نو دا لفظونه څه دي؟

له هغې ښکلې سره مې خبرې څنګه وکړې؟

خبرې مې چېرې زده کړې دي؟ له چا مې زده کړې دي؟

دا اوس چې وربانديې فکر کوم، دغه توري مې له کومه ځايه راوړي دي؟

که زه څوک نه يم نو دا فکر څنګه کوم؟

د هغې ښکلې خبره مې رايادہ شوه:

مه سپړه رازونه چې خراب به شې

پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې

دا خبره يې ولې را ته وکړه؟

eilia.org

سر مې نه خلاصېده. هېڅ نتيجې ته ونه رسېدم.
ځان سره مې وويل: راځه، د هغې ومنه. رازونه مه سپړه، يــوازې خوند واخله.
په زړه کې مې راوګرځېدل: کاشکې الوتلی شوای.
له غبرګو تخرګونو نه مې څــه راوټوکېــدل. وار لــه واره يــې وده وکړه. لوی لوی وزرونه شول. وزرونه مې سوکه ســوکه ورپــول. پښې مې له ځمکې راجلا شوې. پورته شوم. په هوا شوم.
شېبه په شېبه له ځمکــې لــرې کېــدم او څــومره چــې بــره تلــم، هماغومره مې لا زيات خوند اخيست.

ښی لاس مې کښته کړ، ښي لوري ته تاو شومه. چپ لاس چې مې کښته کړ، چپې خوا ته ولاړمه. پښې مې په هــوا کــې لــه شــا راپسې څکېدې، لکه د اوبو پر سر يا پر هواره ځمکه چې څکېــږم، هماغسې هوار.

سر مې کښته کړ. د ځمکې خوا ته رهي شوم. چې پورته مــې کړ، د آسمان خوا ته.

د سمندر د څپو په شان ټېټېدم او جګېدم. وخــت د خونــدونو ټال و، هره ټالۍ يې د خوندونو څپه، هره شــېبه يــې د خونــدونو نړۍ. زړه مې غوښتل چې تل تر تله په هوا کې پاتې شم. زړه مې غوښتل چې دا خوندونه ابدي وای.

ځمکې ته مې وکتل. د لوېشت قدر ځای هم په کې سپېره نه و. هرې خوا ته شنېلي، چمن او ونې، باغونه، ګلونه، غرونه، غونډۍ،

eilia.org

او ډېر سیندونه. خو غونډۍ او غرونه هم د سمې غونډې سمسور. ته وا په غرونو کې ډبرې نه دي، بوټي دي، ګلونـه دي. ونــې وې شنې زرغونې، د ونو پاڼې د رنګونو باران. زېړې، زرینــې، سرې، زرغونې، ګلابي، زمردي، نارنجي، نیلي، سپینې، د اوبو غونډې بې رنګې او شفافې، بس چې څومره رنګونه پېژنې او لا یې نه پېژنې، په هماغومره رنګونو پاڼې په کې وینې.

پر یوه سیند ورکښته شوم. اوبه یې داسې رڼې وې چې په تل کې یې د شګو هره سپینه، هره زېړه ذره ډېره صفا راښکارېدله.

کاش ماهي وای او په سیندونو کې ګرځېدلای. لاسونه مې مخې ته وغځول. سیند ته ورنژدې شوم. وزرې مې شاه‌پرې شوې. په اوبو کې ورننوتم. سترګې مې خلاصې وې. هر څه مې صــفا لیــدل. د سیند تر تله لاړم. موټی مې له پستو شګو را ډک کړ. جالبــه دا وه چې په اوبو کې مې ساه نه ډوبېده. لکه د ځمکې پر سر چــې بــه وم، هماغسې مې آزاده ساه ایستلی شوای.

اوبه ترمې وې، پستې وې، معطرې. ګومان مې کــاوه چــې د اوبو هر څاڅکی مې په پوستکي ننوځي او لکه خوږمن غړی چې ټکور ته خوشحالیږي، د بدن هرې ذرې مې ترې نه خوند اخیست.

ځنګه چې په هوا کې به کله بره کله کښته تلمه، په ســیند کــې هم، کله یې تل ته کوزېدم او کله د اوبو سر ته راوتلــم. هــره ذره، هره شېبه یې د خوندونو نړۍ.

eilia.org

ځومره چې وړاندې تلمه، سیند هماغومره پراخېده. یــو وخــت نو داسې ځای ته ورسېدم چې هرې خوا ته مې اوبه وې، اوبه وې او اوبه وې، خو هماغسې رڼې.

په سمندر کې نو بیخي بله دنیا وه. ښه په کې تر ژورو پــورې لاړم. تل ته یې نږدې شوم. څه کافرې رڼاګــانې؟ رنــګ پــه رنــګ بوټي لکه ډېوې. شنه رڼا، ژېړه رڼا، سره رڼا، سپینه رڼا. له هر یو بوټي څخه د هماغه بوټي په رنګ رڼا خپرېدله. هره رڼــا یــې پــر سترګو داسې لګېدله، لکه په سره ګرمۍ کې چې پر ســترګو یخــې اوبه تېرې کړې.

لا ورنژدې شوم. شین بوټی له شنو غمیو ډک و، په سره بوټي کې سره غمي، هر بوټی مالامال و په غمیو د خپل رنګ او غمي یې وو د لمر غوندې ځلانده. کاش هغه ښکلې هم راسره وای!

کله چې ښایسته شی وینې او یو څوک دریــادېږي او غــواړې چې هغه یې هم ووینې؛ نو پوه شه چې هغه له زړه نــه دربانــدې ګرانه ده. کله چې ښه خوراک خورې، بیــا دې هــم هماغــه کــس سترګو ته درېږي او زړه دې غواړې چې په هغه یې هم وخــورې. چې ښه منظره وینې، غواړې چې هغه دې هم په څنګ کې ولاړه یا روانه وي او دغه خوند ورسره ووېشې. نو هغه به تر ټولو زیاتــه دربانديې ګرانه وي. ما ته په هر ځای کې ښکلې رایادېدله نو هغه به راباندې تر ټولو زیاته ګرانه وي. جالبه دا ده چې پــه یــو ځــل لیدو څنګه راباندې دومره ډېره ګرانه شوه. نه یې نوم را ته معلوم

eilia.org

دی، نه يې پته؛ خو داسې مينه مې پرې راغلې ده چې ته وا د ډېر عمر يارانه به مو وي. ربښتيا، زه خو همدغه يـو کـس پيـژنم. بـل څوک کله پيژنم! له دې نه پرته خو مې څوک لا ليـدلي نـه دي. زه خو لا ځان هم نه پيژنم. زه څوک يم؟ خدای زده. خو ولې به مـې سر خوږوم؟ ښکلې ربښتيا ويله چې: «مه سپړه رازونه چې خـراب به شې/ پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې.» دا خوندونه به ولې په هسې پوښتنو خرابوم. خو که زه نور څوک نه پيـژنم نـو هغـه خبره څنگه را نه وشوه چې د هر خوندور شي په ليدو تـر ټولـو گران کس درياديږي؟ کسان بايد ډېر وي چې يو يې تر ټولو گران شي.

اووف! دغه لعنتي پوښتنې نو ولې رانه لاس نه اخلي؟

ځان مې د غميو په ليدلو بوخت کړ. دا غمي بـه د ښـکلې پـه غاړه کې څومره ښـه ښـکاره شي. د هغـې دنگـه غـړۍ او دغـه پرقېدونکي غمي. رنگ رنگ غمي مې راټول کړل. هـار مـې ځنـې جوړ کړ. هار مې په غاړه کې واچاوه چې خپلې گرانې ښـکلې تـه يې يوسم.

د اوبو سر ته راوختم. لاسونه مې پورته ونيول. له اوبو نـه را بهر شوم. وزرونه مې بېرته راپيدا شول. په الوتو شوم. هېڅ ساړه مې ونه شول. بدن مې يو مخ وچ و. ته وا بيخي اوبو ته لوېدلی نه وم.

eilia.org

بېړه مې وه چې خپلې ښکلې ته ځان ژر ورسوم. له سيندونو، له باغونو، له غرونو او غونـډيو نـه را واوښـتم. د هغـې د پښـو خاپونه راښکاره شول. د هر پله په ځای کې يې د سـنځلو خـړ او ژېړ واړه واړه گلونه. پسې ورغلم. وروستی پل يـې د يـوې رڼـې چينې پر غاړه و.

څو شېبې ورته کېناستم.

رانغله.

خوله مې خلاصه کړه چې را ويې بولم. خو په څه نامه يـې را وبولم؟ هغې خو خپل نوم نه و راښودلی.

فکر يووړم.

د سنځلو د گلو وږم مې د څټ په پوسـتکي ولگېـد. مـخ مـې واړاوه. پخپله وه.

دا ځل مې يې سترگو ته په ځير وکتل. داسې نيلي سترگې مې هېڅکله نه وې ليدلې. سترگې يې ډېرې اثرناکې وې. گومـان مـې کاوه چې له سترگو يې پسته نيلي رڼا راوځـي او ټـول بـدن مـې نازوي. زړه مې غوښتل چې په سترگو کې يې ډوب شم. ورننوځم او هماغلته دېره شم.

په زړه کې مې دا خبره راتېره شوه چې: راشه او زما د نـاقرار زړگي قرار شه ته.

گورم چې هغه هم په ښکلي ترنم کـې وايـي: راشـه او زمـا د ناقرار زړگي قرار شه ته. راشه او زما د ناقرار زړگي قرار شه تـه.

eilia.org

لا لا-لا للــلا-لا للــلا- لا لللالــلا؛ همهــم-همههمهــم-همههمهــم-همههمهم همهم.

لاسونه یې راوغځول. په سینې پورې یې جوخت کړم. ټول بدن مې کرار شو. غېږه یې داسې وه لکه ډېر ستړی یخ وهلــی ســړی چې په ګرم بستر ورننوځي او د بستر تودوخه یې ســوکه ســوکه ستوماني لرې کوي او چې راپاڅي، خاشه ستړیا یې پاتې نه وي.

له ځانه سره مې ویل چې کاش دغه آرامي ابدي وای. خــو لــه دې خوند سره وېره ولې مله وه؟ وېره مې وه چــې هســې نــه دا خوند مې له لاسه وځي. هسې نه داسې وخت راشي چې یا خونــد نه وي یا زه نه وم.

مور ډېر بد مرغه یو. د دې پر ځای چې د راحت او خوښۍ په وخت کې پوره پوره خوند واخلو، په دې ډارېږو چې هسې نه دغه خوند او خوښي څوک را نه واخلي یا دې مور ورنه واخلي. ولې را ته ټوله دنیا د خپلې نېکمرغۍ دښمنه ښکاري؟

رښتیا زه خو ستړی هم نه وم. هره شپېه مې په خوندونو کــې تېره کړې وه. په خپله حافظه کې چې څومره شا ته تلم، غیــر لــه خونده مې بل څه نه یادېده. نو ولې د داسې آرامۍ تږی وم؟ کــه ستړی نه وم نو د ښکلې غېږې کومه ستړیا را نه لرې کړه؟

د ښکلې له هرې ساه سره مې سر کښته پورته کېده او لکــه دا مخکې چې په اوبو او په هوا کې به کلــه بــره، کلــه کښــته تلمــه، هماغسې یې خوند راکاوه. نه، هغسې نه و. دا خوند جلا غونــدې

eilia.org

و. په هېڅ شي کې دومره خوند نشته. دغه خوند په کلمو نه بيانېږي. په دې خوند يوازې هغه څوک پوهېږي چې يار په غېږه کې نيولی وي.

بيا هم يوې پوښتنې دغه خوند راځنې ولوټ: ښکلې څنګه کټ مټ هماغه جمله زمزمه کړه چې زما په زړه کې ګرځېده؟ دا زما په زړه څه خبره وه چې ويې ويل: راشه او زما د ناقرار زړګي قرار شه ته؟

دا خو هغه خبره وه چې زما په زړه کې ګرځېده خو لا مې له خولې نه وتلې نه وه.

لا مې دا پوښتنه په ذهن کې وه چې دې وويل: ګرانه! دغه پوښتنې دې له ذهنه وشړه. مه پرېږده چې خوندونه درنه هېر کړي. هاهاهاها

مه سپړه رازونه چې خراب به شې

پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې

ور ومې کتل. پر شونډو يې مهربانه معطره موسکا خوره وه. لاس يې زما پر سترګو کېښود. ذهن مې کرار شو. هر څه مې هېر شول.

لاس يې ايسته کړ. سترګې مې پرانيستې. نړه ښکلا مې مخې ته ناسته وه.

نور هم را نژدې شوه. زما لاسونه يې خپلو ويښتانو ته يوړل. خو زما ګوتې يې له ويښتانو څخه ملا ته ور وښويېدې.

eilia.org

شېبه وروسته هر څه ختم شول.

د دې له مخه تود وږم پورته کېده. د ګوتو سرونه يې د ويښــتانو په منځ کې او ورغوي يې غمبورو ته نيولي وو. خوله يــې نيمــه غوړېدلې غوټۍ ته ورته شوې وه.

په کراره مې له ځانه لرې کړه.

ويې ويل: وحشي!

څنګ ته شوه. مخ يې د چينې خوا ته واړاوه. سر يــې پــر زنګانــه کېښود. اوږدې زلفې يې پر ولو او مټو را خورې شــوې او دا پــه خپلو خوشبيو زلفانو کې پټه شوه.

ساه مې سمه شوه.

کېناستم.

ورغږ مې کړ: ښکلې!

ځواب يې رانه کړ.

بيا مې وويل: ښکلې!

د زګيروي په شان کرار آواز سره يې وويل: وحشي!

دا خبره راته آشنا غوندې وه. غږ يې بل شان و او دغه نوی غــږ را ته آشنا ښکارېده. خو د چا غږ داسې و؟ دا غږ مې چېرته اورېدلی و؟

چا راته وحشي ويلي وو؟

هېڅ مې ذهن ته رانغلل.

ښکلې وخندل. بيا يې وويل:

eilia.org

مه سپېره رازونه چې خراب به شي
پاتې وي خوندونه، په عذاب به شي

دا ځل يې غږ خپل و. هماغه مترنم غږ، هماغه آهنګين او موسيقار غږ.

مخ يې را واړاوه. ويې ويل: زړه مې! هله! ژر کوه، زما سوغات راکه.

اوه! سوغات خو چور را نه هېر شوی و.

له غاړې نه مې د غميو هار را وايست.

دې را ته شا کړه. غاړه يې هسکه ونيوله. اوږدې زلفې يې راټولې کړې او په يوه لاس يې پورته ونيولې.

د غميو غاړه‌کۍ مې په غاړه کې ور وتړله.

د هر غمي رڼا يې له څټ څخه په بېل بېل رنګونو راوتله. ته وا بدن يې له ښيښې جوړ شوی.

مخ يې را واړاوه. پر يوه يوه غمي يې ګوتې تېرې کړې. پوښتنه يې وکړه: زړه مې! په کوم رنګ ښايسته ښکارېږم؟

ومې ويل: اخخخ شيرينې! دا را نه مه پوښته چې کوم رنګ کې ښايسته ښکارېږم؛ رنګونه تا سره ښايسته ښکارېږي. ستا ښايست دی چې رنګونو ته ښکلا ورکوي.

زلفانو ته يې څنډ ورکړ او د سنځلو د ګلو عطر يې په هوا کې خپره کړه، به ناز يې وويل: دا خو ده.

ومې ويل: اوس خو دې نوم راوښييه.

eilia.org

ويې ويل: اوووف! زړه مې! اوس نه. لا يې وخت نه دی رسـېدلی. اوس يوازې خوند واخله. پوهېږې چې څه وايـم؟ خونـد واخلـه، خوند.

دې سره يې لاسونه زما پر اوږو کېښـودل. ورو ورو يــې لاسـونه کښته خوا راوښويول.

د لاسونو هره برخه مې د هغې د لاسونو لګېدو ته منتظره وه. لکه روژتي چې د روژه ماتي دسترخوان ته ناست وي او مخې ته يــې خوندور خواړه پراته وي او دی د ماښام آذان ته انتظار کوي.

لاسونه يې همداسې کښته راتلـل. لــه څنګلــو مــې راتېـر شــول. مړوندونه يې رالمس کړل. ګوتې يې را ونازولې او يو دم يې شا ته ټوپ کړ.

شړق شو. په چينه کې ولوېده. لاړه، ډوبه شوه.

د چينې اوبه لکه هينداري شــوې او يــوازې زمــا څېــره پــه کــې برېښېده. لاندې هېڅ شی ترې نه ښکارېده.

راپاڅېدم. د باغ په لوري روان شوم.

د هغې خبرو انديښنه را اچولې وه. که اوس يې وخت نه دی، نو د رازونو د سپړلو وخت به کله وي؟

«وحشي!»

«وحشي!»

دا کلمه ولې را ته آشنا غوندې ده؟

او ځوروي مې ولې؟

eilia.org

لکه یو ځوک چې مې له نارینتوبه انکار کړی وي. لکه یـو ځـوک چې پیغور راکړی وي چې ته چندانې نر نـه یـې او مزه‌گـۍ دې نشته.

ولې داسې فکر کوم؟ دا خبرې څه مانا؟

«دلته گناه نشته، دلته هر څه بس ثواب گڼه.»

نو گناه چېرته وي؟

روان وم خو په چورتونو کې ډوب.

داسې مې احساس کړ چې څنگ ته مې بل ځوک هم روان دی. ور ومې کتل. سیوری مې و. تر دې مخکې مې بیخي سـیوری نـه و خو اوس راپیدا شوی و. خو زما سیوری پر ځمکـه نـه و پـروت. ولاړ و. په چپه خوا کې مې، زما په اندازه، سـم را سره څنـگ پـه څنگ روان و.

یو وخت مې پام شو چې بره خوا روان یم. پورته مې وکتل. مخـې ته مې غونډۍ وه. د ځمکې په شان، په شنو چمنونو پوښـلې. پـر سر یې مرمرینه ماڼۍ.

تلوسه را ولوېده.

گامونه مې چابک کړل. لـه خپـل سـیوري سره یوځـای ور روان شوم.

د زرغونو مرمرو ښکلې ماڼۍ.

ورننوتم. له هرې خوا نه رڼا راتلله. سپینه، زرینه - ژېړه مهینـه – توره او سره - شنه، گلابي - نیلي، آبي - نارنجي ...

eilia.org

د ماڼۍ منځ کې لوړه ګنبده، پر پنځو ستنو ولاړه. هره ستن یې د مرمرو له بېل رنګه جوړه شوې. هرې ستنې نه د ځان په رنګ رڼا راوته او ټول رنګونه په مرکز کې برېبوکۍ غوندې په څرخ و نڅا.
پر غولي د دغو پنځو ستنو تر منځ یو پنځه ګوټې مرمرین ډنډ و، په ډنډ کې سرې اوبه وې، یا به سره شربت وو. خدای زده چې څه وو.

د پوړیو پر دوو پټو ور وختم.

د ډنډ پر غاړه زرین جام ایښی و. له شربتو مې را ډک کړ. خوندور وږم یې و. جام مې را پورته کړ. د ژبې څوکه مې په کې غوټه کړه. خوند یې را ته نوی و. دغه خوند نه خوږ، نه تریو و، نه هم تریخ و، نه اوبو غوندې بې خونده.

یو غړپ مې ځنې وکړ.

شربت سوکه سوکه د ژبې له سره د ستوني خوا ته تېر شول. بیا په مرۍ کې ورو ورو کښته خوا روان شول او معدې ته ورسېدل. ما یې د حرکت هره شېبه حس کوله. له هرې شېبې نه یې خوندونه ورېدل.

بل، بل، او بل غړپ.

جام مې تش کړ. سر مې سپک شو. نه، نه، سپک نه شو، لږ درووند شو. نه پوهېږم څه خېل وشو خو احساس مې خوندور و. اندېښنې کرار کرار را نه لرې شوې. وحشي، ګناه، ثواب ... هر څه مې هېر کړل. څنګ ته مې وکتل. سیوری مې بیا ورک شوی و.

eilia.org

د ښکلې خبره مې را یاده شوه:

مه سپږه رازونه چې خراب به شې

له خولې نه مې دغه خبره بې اختیاره پر له پسې وتله خو هر ځل تر بل وار کشداره:

مســ – پږه را – زونه، چې خراااب، به شې

مسسسســـ پږه، را- زوووونه چې خرررر – ااب به – شې

ژبه مې درنه وه. لاسونه او پښې مې هم دغسې. بدن مــې تــود و. پوه نه شوم چې کله خوب یووړم؟ خدای زده چې خــوب وړی وم که بې سده شوی وم.

د سنځلو د ګلو عطر وښورولم او را بیدار یې کړم.

د هغې آرام خو له شوخۍ ډک آواز مې واورېد: شراب دې وڅښل؟ شرابخوره، خطاکاره! زناکاره! ګناهکاره!

اوچت را کېناستم.

خوله مې بې اختیاره توبې ته جوړه شوه.

خو هغې مې پر شونډو لاس کېښود: اششششش! دلته ګنــاه نشــته، دلته هر څه بس ثواب ګڼه. هاهاهاهاها.

په غېږه کې یې ونیولم.

زړه مې کرار شو. غېږه یې داسې را ته واېسېده لکه نه ماتېدونکې کلا چې هېڅ بلا په کې ننوتلی نه شي او سړی نو پــه کــې د آرام ساه اخلي.

eilia.org

له پوزې یې خوشبویه ساه راوته. توده سینه یې د ټکور غونــدې وه.

په غوږ کې یې ور وپسنېدم: ته څوک یې؟

ویې خندل: هاهاهاها. بېړه نو ولې کوې؟ گوره زړه مې! ګټه هغه کوي چې نه پوهېږي. ته به آخر په هر څه پوه شــې خــو بیــا بــه پښېمانه وې.

په خوبولي غږ مې پوښتنه وکړه: د څه شي نه به پښېمانه شم؟

- د پوهېدو نه.
- ولې؟
- بس، نو. ولې دې خوندونه پر ځان نه دي پېرزو؟

فکر مې وکړ چې رښتیا وایي. ولې به دا خپل بــې غمــه ذهــن پــه غمونو اړوم؟ ولې به خوند نه اخلم؟

د هغې په غېږه کې ډوب شوم. د بدن له هرې ذرې مــې یــې بــلا خوندونه واخیستل.

چې پاڅېده، ویې ویل: همدومره وو؟ هسې دې خرابه کړم.

دا روانه شوه خو غږ او خبره یې بیا را ته آشــنا غونــدې ښــکاره شول.

چا را ته داسې څه ویلي وو؟

څه شی همدومره و؟

دا مې خرابه کړې وه؟ څنګه؟

eilia.org

دا ځه بلا ده چې هم تسلي راکوي، هم مې په زړه کې اندېښنې اچوي؟

هم مې په ذهن کې د پوښتنو ویده بلا ویښوي، هم را ته وایي چې مه سپړه رازونه چې خراب به شې. نو داسې ولې کوي؟

دا څوک ده؟

ځان ولې نه را پېژني؟

دا غږ یې ولې کله را ته آشنا غوندې شي، کله پردی شی؟

دا د سنځلو د ګلو عطر یې ولې دومره ډېر را باندې ښه لګېږي؟

ورپسې وځغاستم. دا مخکې روانه، زه ورپسې په منډه.

نژدې ور رسېدلی وم. یوازې یو ګام ور نه وروسته وم چې چینې ته یې ورټوپ کړ.

لاس مې ور واچاوه.

ګوتې یې په لاس راغلې.

زه یې ور سره وښکولم.

دواړه په اوبو کې ډوب شوو.

دا لاندې وه زه باندې. د چینې د تل خوا تــه روان وو. درب شــو. پښې مې پر ځمکه ولګېدې. د چینې غولي ته ورســېدو. ودرېــدو. ځمکه وچه وه. پورته مې وکتل. لکه د کوهي له منځه چې پورتــه وګورې، خو پورته اوبه نه وې. هلته لرې پاس، د چینې پر سر یوه پېړه ګرده هینداره ښــکارېدله او لــه پاســه یــې شــینکی آســمان برېښېده.

eilia.org

اوبه نه وې خو موږ په اوبو کې کښته شوي وو.

ښکلې را وکتل. ويې ويل: د هېندارو ښاپېرۍ.

- څه شی؟
- تا هر وخت پوښتنه نه کوله چې ته څوک يې؟ زه د هېندارو ښاپېرۍ يمه.
- د هېندارو ښاپېرۍ؟
- هو. اوس نو راځه چې له هېندارو سره دې مخامخ کړمه. خو گوره! بيا به گيله نه را نه کوې. تا پخپله دغسې غوښتي دي.

زړه ته مې نا آشنا وېره ننوتله.

دا مخکې روانه شوه. زه يې تر لاس نيولی په ځان پسې څکولم.

لويه سمڅه وه خو د هېندارو. ښي لاس ته وگرځېده. د کوټې ور يې پرانيست.

ويې ويل: يوه شېبه همدلته ودرېږه. چې غږ مې درباندې وکړ، بيا را ننوځه.

شا و خوا ته مې وکتل. هرې خوا ته هېندارې وې، هېندارې وې. ټوله دنيا هېنداره هېنداره وه.

هماغه آشنا غږ چې مخکې مې څو وارې اورېدلی و، را ته وويل: را ننوځه.

ور مې بېرته کړ. د کوټې دېوالونه ټول هېندارې. په تور حجاب کې ښځه، مخ يې دېوال ته، شا يې ما ته.

eilia.org

- ودې پېژندلم؟

مخامخ هېندارې ته مې وکتل.

غنمرنگه نرۍ مخ يې و. تورې سترگې، اوږدې وروځې او نېغ بانه يې د نرۍ پوزې پر سر. څېره يې مکمله را ښکاره شوه.

ډېره را ته آشنا ښکارېده.

ويې ويل: په ياد دې دي چې اول ځل دې چېرته وليدم؟

چورت وړی وم. دا څوک ده چې دومره آشنا را ته ښکاري؟

ويې ويل: گوره! لمونځ به قايموې. هر لمونځ چې کوې، الله تعــالی دې له دې لمانځه نه مخکې کړې گناهونه ټول در معافوي.

له خولې مې ووتل: ښاپېرۍ؟

مخ يې را واړاوه: هو. زه پخپله يم. ښاپېرۍ يمه.

د وره خوا ته روانه شوه.

زه هم ورپسې شوم.

شا ته يې وکتل. ويې ويل: مه راځه! ته به همدلته پاتې کېږې. تــر هغه وخته پورې چې د خپلو پوښتنو ځوابونه دې نه وي موندلي، له دې ځايه راوتلی نه شې.

ولاړه. ور يې را پسې بند کړ.

حيرت اخيستی وم. دا څه رقم ځای دی؟

ښاپېرۍ له کومه شوه؟

زه پخپله دلته څه کوم؟

چا دلته راوستی يم؟

eilia.org

دا کوم ځای دی؟

نو هغه د هېندارو ښاپېرۍ څه شوه؟

څو شېبې ځای پر ځای ولاړ وم.

یو وخت مې پام شو چې په مخامخ دېوال کې یو وړوکی ور دی.

ور ننږدې شوم. په کراره مې پرانیست.

ور ننوتم.

جومات و.

محراب او منبر یې له زرغونو مرمرو او گنبده یې له سپینو جوړه وه. چت یې د درې پوړونو هومره لوړ و. په چت پورې غټې پکې په اوږدو نلونو پورې ځړېدلې. سخته گرمي وه. همدا شېبه مې اودس کړی و خو اوس بیا په خولو کې لوند خیشت وم. له سر او مخ څخه مې خولې څڅېدې.

کالیو ته مې وکتل. پر فیروزه‌یي رنگه جامو باندې مې د سپینو سمنټو خاپونه ښکارېدل.

څلور رکعته سنت مې وکړ. جَمعې ته لا وخت پاتې و.

د جومات له بل سره په پاکو سپینو جامو، تور واسکټ او سپینې پگړۍ کې یو نوراني سړی زما خوا ته راغی.

څنگ ته مې داسې کېناست لکه د لمانځه په قعده کې چې څوک کېني. په لویه بېړه کې یې گوتې وهلې. ویې ویل: مهاجر یې؟

- هو.
- خه، خه، خه، خه. ماشأالله، ماشأالله. سه روزگار کیې؟

eilia.org

- د ټایپلونو په فېکټرۍ کې مزدوري کوم.
- ډېر خه کوې. حصول رزق حلال عبادت هې. حصول رزق حلال سه دې؟ عبااادت دی. خو گـوره بچیـه! د دنیـا د کارونو ختمېدا نیشتې. لگ لگ د آخرت کارونـه هـم کـوه کنه، سه پوی شوې؟
- هغه څنگه؟
- تبلیغ وکه تبلیغ. د نبي کریم صلی الله علیه و سلم سـنت. گوره ته خو خپله خه سړی یې چې مونز دې قـایم کـړې خو د نورو بنده گانو غم به هم کیې که نه. نورو ته به هم تبلیغ کیې، امر بالمعروف و نهی عن المنکر به کیې. سه به کیې؟ امر بالمعروف و نهی عن المنکر به کیې.

ومې ویل: مولانا صیب! زه کله په دین پوهېږم چې تبلیغ وکم. ولله که په خاورو هم خبر یم. ایله مې یو څو لنډ سورتونه زده کړي چې په لمانځه کې یې وایم. نور نو داسې وګڼه چې بېخي «ان پړهــ» سړی یم. قران شریف له رویه لا نه شم ویلی.

- هېس پروا نیشتې. دومره خو پوهېگې چــې مـونز فـرض دې، روژه فرض دې، زکات فرض دې، حج فرض دې. نو تبلیغ خو بل سه نه دې، بس همدقه خبرې بـه خلقـو لـه کیې کنه.
- نو په دې خو هر څوک پوهېږي.

eilia.org

- نه، دا خو مې هسې به طور مثال تېر که. همدقه خبرې چې کيې آيتونه به ورسره وايې، حديثونه به وايې و غيره. ته خو ماشاءالله ړوکی زوان يې، دماغ دې تازه په تازه دې. دماغ دې سه دې؟ تازه په تازه دې. هر سه دې زر زده کيگي.

نه پوهېدم چې څه ووايم. غوښتل مې چې ځان ورنه خلاص کړم نو ومې ويل: مولانا صيب! زه غريب سړی يم. خپله مزدوري به کوم.

په خبرو کې مې راولوېد: خو زم درله همدا وايم کنه چې مونگه سره رايشه. په مزدوري چې سومره گټې هغومره خرچه به درله درکوو. نورو زايونو له به دې لېگو. لاهور له، پېخور له، اسلام آباد له. که دې وخت راسره تېر کو، بيا دې ان يورپ له لېگو، امريکې له دې لېگو. سوچ ورته وکه.

جمع ودرېده. نيت مې وکړ. يو وخت مې پام شو چې د لمانځه يو رکعت تمام شوی دی او دوهم ته درېدلي يو. زه هېڅ پوه شوی نه وم چې څه مې په کې وويل. ټول فکر مې د مولانا په خبرو کې مشغول و. د گناه نری غوندې احساس مې په زړه کې تېر شو خو بيا مې له ځان سره وويل چې الا بلا به گردن ملا. اقتدا مې چې پسې وکړه نو هغه پوه شه کار يې پوه شه.

څومره خوند به يې کړی وای چې هر وخت همداسې وای، ته بې غمه گرځېدې او ستا د کارونو ځواب هم بل چا ويلای.

eilia.org

چې رښتيا شي له دې ژونده په تنګ وم. زما خــواري وګــوره او د نورو ناځواني. د کارخانې هغه پنجابی ټيکه دار يــادوم. هــا بلــه ورځ د ماښام آذان وشو. له لوږې، تندې مې سر راباندې ګرځېده. بېلچه مې پر ځمکه کېښوده. لاسونه مې وځنډل.

ټيکه دار راباندې غږ وکړ: کيدر؟ خان صاب! کيدر جائيګا؟

ورته مې وويل چې زما خو روژه ده، ځم چې افطار وکم.

پرې يې نه ښودم. ويې ويل چې روژه دې خپل کار دی خو دا کار زما دی. چې څو پورې کار نه وي خلاص، چېرته هم تلی نه شې. دوی پخپله بې غمه روژه خوړله. دا خبره پــه کــې عامــه وه چــې «پټان جانې رمضان جانې» پټان پوه شه او رمضان پوه شــه. پــه کابل کې څومره ښه رواج و، په روژه کې بــه کــاريګر دوه بجــې رخصتېده چې آرام وکړي، خوب پوره کړي او روژه ورتــه آســانه شي خو دلته په کراچۍ کــې دا خــبرې نــه وې. ناچــاره وم. يــو ګېلاس اوبه مې وڅښلې او تر ماخوستنه مې ورسره کار وکــړ. د ټولې ورځې روژه يوه خوا، تر آذان وروسته لوږه بله خــوا. د زړه زور مې ختلی و. په پښو او لاسونو کې مې سېکه پاتې نه وه. څو ځله مې سر راباندې وګرځېد خو په بېلچه مې ځان تکيه کړ چــې ونه لوېږم.

له ځان سره مې وويل: ښه نو، نور نو څــه غــواړې! هــم خرچــه درکوي، هم به آسوده يې. هم به يو څه زده کــوې او هــم بــه دې

eilia.org

چکر وشي. نور ښارونه به وګورې او د کراچۍ په دې ګرمۍ کــې به نه شړېږې.

د «السلام علیکم و رحمت الله» په اورېدو سره مې بېرته لمانځه ته پام شو. ښي او بیا چپ لوري ته مو ســلام وګرځــاوه. پــاتې دوه رکعته سنت مې په دومره وخت کې وکړ چې نور کله بــه مــې یــو رکعت کاوه. لمونځ خلاص شو او د چورتونو لړۍ مې وشلېده. پــه مولانا پسې مې سترګې وغړولې. د جومات له دروازې د باندې له یوه ځوان سره ولاړ و.

ورغلم. مخې ته یې چوپه خوله ودرېدم.

را ویې کتل: جي، سنګه چل شو؟

- خوښه مې ده.
- شابه، شابه، د نر بچیه!

پر اوږه یې وټپولم.

یو کارډ یې راکړ: سبا له به رازې. پته په دې کارډ باندې شتې.

د کارخانې ټیکه دار ته ورغلم. د یوې میاشتې تنخواه مــې ورسره پاتې وه. د ورځې اویا کلدارې یې را ته منلې وې نو رخصتۍ چې ورنه وباسې، څه کم اوه‌لس سوه روپۍ کېدې.

سړي وویل: ته چې ځې، دا کار به څوک را ته کوي؟ اول به ما ته بل نفر پیدا کوې، بیا به ځې.

په ۲ نمبر ناظم آباد کې چاوله مارکېټ ته ولاړم. چاولــه مارکېــټ دوه دوه پوړیز بلاکونه دي. په اول پوړ کې یې دوکانونه دي او په

eilia.org

دوهم چت کې يې کوټې. د ټولو کوټو دروازې اوږدې نرۍ برنډې ته خلاصېدې او د بلاک له دوو گوټونو څخه زينې ورختلـــې وې. په ډېرو کوټو کې يې پنځه پنځه يا شپږ شپږ جره افغانان اوسېدل او په ځينو کې يې پنجابيان او سندهيان لـــه خپلـــو کورنيـــو سره. لاندې دوکانونه تقريباً ټول د افغانانو وو. چا بـــه ليلامـــي جـــامې خرڅولې، چا ليلامي پردې، نيالۍ او بړستنې، چا رختونه، چـــا پـــه گـــاټونو کـــې راغـــلي د څرمنـــو بکســـونه، بټـــوې، دســـکولونه، او کمربندونه ...

په چاوله مارکېټ کې مې د انډېوال کوټه وه. حال مې ورته ووايه. هغه وويل چې يو ژېکی تازه له کابله راغلی. په کار پسې گرځـــي. هغه ته به ووايو.

د برسات موسم و. شرکنده باران پيل شو. بـــرق ولاړ. کوټـــه لکـــه تنور سره شوه. انډيوال مې وويل: راځه چې بام ته وخېژو.

ډېر خلک د بلاک بامونو ته ختلي وو او تر باران لانـــدې ولاړ وو. انډيوال مې وويل: څه سر دې کښته اچولی، سيل وکه سيل. ما خو يوازې باران ته نه يې راوستی.

په سترگو يې د څنگ بلاک بام ته اشاره وکړه. سندهۍ او پنجابۍ ښځې نجونې په کاټن جامو کې د بام پر سر گرځېدې او د بام له غولي نه يې په لپو کې اوبه راخيســـتې، پـــر يـــو بـــل بانـــدې يـــې شيندلې. جامې يې نرۍ وې او باران داسې خيشتې کړې وې چې د بدن ټول ځايونه يې صفا ښکارېدل.

eilia.org

انډيوال مې وويل: هغه ټپه څنګه وه؟ امممم داسې ښه يې ويــل.
اها! را ياده مې شوه.
نور به نرۍ جامې و نه کړم
باران خيشته کړم جانان ټوله وليدمه
ور ته مې وويل: سختې مزې مو وکړې.

- هاهاهاها، دا خو ده. مزې دي مزې.
- هغه چې وايي چې

طالبه دوې ګټې دې وکړې
هم دې خير ټول کړ، هم دې وکړل ديدنونه
نو همدا تاسې به يادوي.
سترګې يې په يوې پنجابۍ پېغلې پورې ښخې وې. په داسې انداز لکه له بل چا سره چې لګيا وي، ويې ويل: دا خو ده. هم ور باندې د ليلام شيان يو په دوه خرڅوو، هم ور سره ګپ شپ لګــوو. هــم يې په باران کې د سمرقند تماشه کوو. ور وګوره! هی هی! عجبــه ننداره ده. بې ټکټه سيمنا ده.
بيا يې ما ته مخ واړاوه، ويې ويل: خدای دې تا هم وسي کي چــې دلته يو دوکان وکې، په مزو کې به غرق وې.
په زړه کې مې تېر شول چې په تبليغ کــې پيســې وګـتم بيـا بــه همدلته يو دوکان کوم. نيستي دې ورکه شي چــې ټولــه ورځ بــه بېلچه وهې او د پنجابي ټېکه دار نخرې به هم زغمې.

eilia.org

د انډیوال غږ له چورته وایستم: هغه نجلۍ وینې. څه کېږي؟ د چا پام خو نو ځان ته مه اړوه! ګوره، مخ دې سوکه ور واړوه. هغه سور کمیس والا چې په ملا یې ځان بوک کړی.

ور ومې کتل. کمیس یې لوند خیشت و. ګرېوان یې له بدنه لرې ځړېده. ټول بدن یې صفا را ښکارېده.

انډیوال مې وویل: ها بله ورځ زما دوکان ته راغلې وه. یو سینه بند یې کښته پورته کړ، بل یې وکوت، درېیم ته یې چې لاس ور ووړ، ما په ټوکو وویل چې اندازه یې نه ده درمعلومه. له خندا شنه شوه. بیا مې وویل: دې خوا ته راشه چې زه یې درته ناب کړم. شا یې راواړوله. مټې یې له تخرګونو لرې کړې. لاسونه مې ټټر ته ور تېر کړل. اوووف! عجب خوند یې وکو. دوه درې مېنټه پرې اخته وم. بیا یې خدای وهلې مور را پیدا شوه او دا ورسره ولاړه. خو ویلي یې دي چې بله ورځ به بیا راځي. ګوره ورته! هاغه ده اوس یې هم اشاره راته وکړه.

مخ مې د بام په سر د اوبو کانکریټي ټانکۍ ته وګرځاوه. دېواله ته یې لږ ورنږدې شوم.

انډیوال مې وویل: څه کې؟ لکه چې وضعیت دې خراب دی. خیمه دې لکه کړې ده که څنګه؟ هاهاهاها.

ومې ویل: غږ مه کوه. ته راکه د کوټې کونجي راکه چې تشناب ته ځم.

eilia.org

په زينو چابک کښته شوم. ځان مې له ملا نه لړ کوږ کړی و چې ښکاره نه شي. کوټې ته ورننوتم. ور مې په ځان پسې قلف کړ. ښي لاس ته د تشناب ور و. ور ننوتم. جامې مې وایستلې. په لاس مې صابون وواهه. د بام صحنه مې سترګو ته دربېدلې وه. ور وټکول شو. انډيوال مې غږ را وکړ: څه شوي وه هلکه؟ را وځه چې هغه ژړنکی راغلی دی.

هلک مو ټېکه دار ته ور وست. هغه يې په کار ولګاوه خو زما تنخواه يې را نه کړه. ويې ويل چې اوس خو روپۍ نشته، بله هفته بيا ورپسې راشه.

يوه هفته مې د يوه جومات په حجره کې تېره کړه. د سهار له لمانځه وروسته به مو تر غرمې پورې خوبونه کول. په حجره کې پکي چالان وو، يخه هوا رابانديې لګېده او دمه به مې داسې جوړه وه چې د تېرې مياشتې ټوله ستړيا يې را نه لرې کړه. د ماښام او ماخوستن لمونځونه به مو کله په يوه جومات کې کول، کله په بل کې. مولانا صاحب او نورو مشرانو به د ماښام او ماخوستن تر لمانځه وروسته تبليغ کاوه او موږ به ورته غوږ وو. درې وخته سمه ډوډۍ رارسېدله، لوږه تنده نه وه، ستړيا نه وه. له خدايه به مې نور څه غوښتل.

بله هفته بيا کارخانې ته ورغلم. ټېکه دار نه و. د فيکټرۍ منشي ته ورغلم. هغه وويل چې ټېکه دار پنجاب ته تښتېدلی دی او د ټولو مزدورانو پيسې يې هم وړې دي.

eilia.org

ومې ویل: زما یې څه چې تښتېدلی؟ ما خو کار ستا د فیکټـری د پاره کړی دی. پیسې به راکیې ګنې خیر به دې نه وي.

- بدماشي کیې؟
- خوښه دې چې بدماشي یې بولې که بل څه خو پیسې بــه در نه اخلم، که په زور وي که په رضا.

منشی راپاڅېد. د مېز له شا څخه راووت او زما خوا ته روان شو. غلی مې له څنګه داسې تېر شو چې ته وا زه یې بیخي لیـدلی نــه وم.

له مټه مې را ونیو: چېرته کونه باسې؟ پیسې را وباسه، هله.

پورته یې را وکتل. شونډې یې رپېـدې. ویــې ویــل: ګــوره! خــان صاب، در ته ومې ویل چې پیسې دې هغه بهنچوت ټیکه دار وړې دي. په خبره ولې نه پوهېږې.

په چپ لاس مې یې له ګرېوانه ونیو. ښی لاس مې پورته کړ. موټی کړی لاس مې مخامخ ورته ونیو.

نارې یې کړې: سیکیوریټي! عدنان! طه! جلدي کرو، مجهې مارتــا هې!

څو پورې چې ګارډ را رسېده، د منشي خوله او پوزه مې په وینــو سره کړه. منډه مې واخیسته. د سمیټو په بوجیو وختم. دېوال تــه مې ځان ورساوه. ایسته مې ټوپ کړ. تر یــوه ځایــه مــې منــډې وهلې. شا ته مې وکتل. څوک نه وو. کرار کرار د تبلیغیــانو مرکــز ته ولاړم.

eilia.org

ساعت دوه به وتلي وو چې چا غږ وکړ: گلاب کون ہے؟

ور ومې کتل. پولیس وو. را پاڅېدم. ومې ویل: زه یم.

د پولیسو له شا څخه منشي ځان را ښکاره کړ. زما خـوا تـه یـې گوته ونیوه، پولیسو ته یې وویل: همدغه حرامونی دی.

تهانې ته یې بوتلم.

لا یې د تهانېدار کوټې ته نه وم ور وستولی چې مولانا صاحب را ورسېد.

پوښتنې شروع شوې: ولــې دې ســړی وهلــی؟ څــه دښــمني دې ورسره وه؟ نور بدماشان دې څوک دي؟ په کومه ډله کې یې؟ ...

ټوله کیسه مې ورته وکړه.

تهانېدار وویل: اوس به د بدماشۍ په خوند پوه شې. چې یو شپږ میاشتې دې په جېل کې واچوم، بیا به پوه شې چــې د چــا وهــل څنگه خوند کوي.

مولانا صاحب ورته وویل چې تهانېدار صاحب! گوزاره کوه. ځوان دی، جذباتي شوی. فېکټرۍ والا هم ملامت دی. د دې غریب حــق یې خوړلی و نو.

پولیس وویل: نو موږ څشته ناست یو؟ د آلوگانو خرڅولو ته خــو نه یو ناست. قانون د څه لپاره دی؟ ولې موږ ته رانغی. داسې خو نه کېږي چې هر څوک دې دلته بدماشي وکي.

مولانا صاحب وویل: خیر دی. دا ځل یې معاف کړ. زه یې ضامن یم چې بیا به داسې نه کيي.

eilia.org

تهانېدار وویل: بل ځل ته به یې بیا ګورو خو اوس به منشي- صاحب سره هسپتال ته ځئ چې ډاکتران څه وایي. دی خو وایي چې پوزه او غاښونه یې رامات کړي دي.

ډاکترانو منشي وکوت. څو رقمه اکسرې او د وینې معاینات یې ورته وکړل.

منشي د اکسرې والا په غوږ کې څه وویل. هغه موږ ته را وکتل. خدای چې څه یې ورته وویل او ولاړ. بیا منشي د خلکو په منځ کې ځان ورک کړ. زه ورپسې شوم. کتل مې چې د ډاکټر کوټې ته وررننوت. زه هماغلته د وره شا ته ودرېدم. سړی بېرته راووت. چې له ما سره سترګې په سترګو شو، رنګ یې والوت. سترګې یې ټیټې شوې او د دهلېز په بل سر کې ولاړ پولیس خوا ته ولاړ.

معاینات سم را وختل، نه یې پوزه ماته وه، نه یې غاښونه مات وو. مولانا صاحب د هر څه پیسې پرې کړې. د شفاخانې رپوټ مو واخیست او له پولیسو سره بېرته تهانې ته ولاړو.

اوس نو پولیس را ته بلا شو. ویل یې چې سړي درنه شکایت کړی او زه دې پرېښودلی نه شم. مولانا صاحب څه پیسې هم ورکړې خو ویل یې منشي به راضي کوئ.

مولانا منشي له لاسه ونیو. ورته کړه یې: منشي صاحب! ته راځه چې د باندې لږ خبرې وکو.

زه د پولیسو له مشر سره په دفتر کې پاتې شوم. اوف! چې له دې چنګو برېتو مې رانیولای او دا سر مې یې په مېز وهلای. ته یې دا

eilia.org

دوسه خوله وگوره. ته یې دا توري شونډې وگوره. غاښونه خو یې د سړي خوا گرځوي. برېتونه یې د مېړني خو مخ یې د دله انسان دی.

تهانېدار د مېز پر سر اېښی سویچ ټینگ کړ. لــه دهلېــزه د زنــگ شرنگا راغله. حوالدار راننوت او عسکري سلام یې وکړ. ده وویل: ورشه له دغه پان والا نه یو دانه رسیلي پان راوړه.

حوالدار چې ووت، مولانــا مخکــې او منشي- ورپســې دفــتر تــه راننوتل.

منشي وویل: تهانېدار صاحب! زه خپل شکایت بېرته اخلم.

د پولیس له شره خلاص شوم. خو تهانېدار وویل: گوره! بیا بــه د فیکټرۍ له څنگه هم نه تېرېږې او د پیسو نوم به هــم نــه اخلــې. پوه شوې که پوه دې کم؟

چې راووتو، مولانا صاحب وویل: غم مه کوه، په ورز د قیامت بــه ورسره حساب وکې.

بیا نو له تبلیغیانو سره دېره شوم. په اول سر کې به هسې ورسره گرځېدم. مشرانو به په جوماتونو کې تبلیغ کاوه، مــوږ بــه ورتــه غوږ نیوه. کرار کرار مې قران شریف زده کړ. لنډ لنډ سورتونه مې یو په بل پسې حفظ کړل.

چې هرې خوا ته به تلو، د لارې کرایه، خرڅ خوراک، هر څــه مــو مشرانو راکول. څو ورځې وروسته، مولانا صاحب وویل بله جمعه به لاهور ته ځو.

eilia.org

د کوټې پخوانیو انډیوالانو تــه ولاړم چــې خــدای پامــاني ورسره وکړم. یوه انډیوال را ته وویل: دوا دې شه نو لاهور ته ځې. ګوره! زه به په لاهور کې د تبلیغ یو ډېر ښه ځای درته وښیم. هلته چــې ولاړې، د هېرا منډیي پوښتنه وکړه.

نور انډېوالان مې کټ کټ په خندا شول خو ده را ته قسم وکړ چې ډېر ښه ځای دی.

بله ورځ مو بسترې په شا کړې او د بسونو اډې ته ولاړو. بسترې مو جنګلې ته پورته کړې او بیا بس ته وختــو. مولانــا صــاحب د ډرېور د څنګ پر څوکۍ کېناست، موږ شا ته. ډېــر اوږد مــزل و. اوولس که اتلس ساعته په لاره کې وو. ښه وو چې ډرېــوران دوه وو. یو به چې ستړی شو، بل به جلو ته کېناست. د موټر په چــت کې یې ځان ته د څملاستو ځای جوړ کړی و. په وار سره به هلته غځېدل او خوب به یې کاوه.

لاهور ته چې ورسېدو، دومره ستړي وو چې د خبرو حوصله هــم نه وه پاتې. مولانا صاحب وویل: شابه! نن او سبا آرام وکــئ. بلــه ورځ به ګورو.

بله ورځ چې مولانا صاحب راغی، ورته مې وویل چې هېرا منډیي ته به کله ځو؟

تندی یې تریو شو: سه شی؟

- یوه انډیوال مې وویل چې د تبلیغ د پاره ښه ځای دی.

eilia.org

د تندي گونځې يې ږنگې شوې، ويې ويل: ټوقه يې دربانديې کړې ده. سه يې کړې ده؟ ټووووقه يې کړې ده. پام چې نوم يې هم په خوله وا نه لې.

يوه ورځ د لاهور له يوه جوماته راووتو چې لــه لــرې مــې د تــره غوندې يو څوک وليد. چې رانږدې شو، پخپله و. وچــې شــونډې، راوتلې سترگې، خوار بدن.

ښځه يې ناروغه وه. علاج ته يــې راوســتې وه. ويــې ويــل چــې عمليات غواړي. پنځه زره کلدارې ورته په کار دي خو دی يې نــه لري.

د ده ناروواې چې مې يادې شوې، زړه کې مې ووېل چې ښه شو چې خدای دغسې جزا درکړه خو بيا مې له ځان سره وويــل چــې وبال لري؟ که بد و، دی بد و، ښځه يې غريبه څه گناه لري.

د ماښام لمونځ مو چې وکړ، مولانــا تــه مــې وويــل چــې دغســې مريضان لرو او حيران يو چې پيسې ورته له کومه کړو؟

ويې ويل: د ماخوستن مونز چې دې وکو، دوه رکعته نفل حاجــت وکه. سومره روپۍ دې په کار دې؟

- پنځه زره.
- بس، ته نو په اخلاص سره مونز وکه، خدای به دې حاجت پوره کي. سه پوی شوې؟

eilia.org

دغسې مې وکړل. سهار چې له‌ځانه ته پاڅېدم، بستره مې ټولوله چې ومې کتل تر بالښت لاندې مې پیسې ایښې دي. پوره پنځه زره کلدارې.

سخت خوشحاله شوم. چې څنګه مې لمونځ خلاص شو، د تره کوټې ته ورغلم. پیسې مې ورکړې. دواړه هسپتال ته ولاړو. کاکا ناوې مې ولیده او بېرته ځني راغلم.

سم دم شیخ را نه جوړ شوی و. پر پښو مې کڅاوې، په لاس کې مې لرګینې تسبیح، په جېب کې مې لرګین ږمنځ او مسواک. جامې سپینې، پګړۍ سپینه، واسکټ تور. برېتونه خربیلي، نرۍ نوې راټوکېدلې ږیره پاکه منظمه.

هر څه مې سم شول خو یوازې د پوندو چاودې مې نه رغېدې. که مې له څپلیو سره جورابې هم په پښو کړې، ګټه یې ونه کړه.

مسألې مې زده کړې. کرار کرار به مشرانو موږ ته هم په تبلیغ کې برخه راکوله. په اولو وختونو کې به یې وړه موضوع راکوله، د پنځو یا لسو دقیقو. خبرې هماغه وې، تکراري خبرې خو د ویلو انداز به مو وربدل کړ.

څه کم دوه کاله مې ورسره تېر کړي وو چې کابل آزاد شو. کابل طالبانو ونیو. میاشت دوه وروسته، مولانا صاحب را ته کړه: کابلیه آشنا، سنګه چل دې؟ خوځه دې نه ده چې خپل وطن له دې ولېګمه. چېرته دې ولېګمه؟ خپل وطن له.

eilia.org

پنځه کاله مخکې له کابله وتلی وم او بیا مې نــه و لیــدلی. ومــې ویل: هر رقم چې ستاسو خوښه وي.

ویې ویل: بس جامې مامې دې وتړه، سبا به له خیره زو.

کابل نو هغه کابل نه و چې ما لیدلی و. زه چې تلم، هاغه وخت هم کابل وران و خو داسې نه لکه اوس. د پلچرخۍ له تنګي چې تېــر شوو، د سړک دواړو غاړو ته د برق نړېدلې سمیټي پایې، ویشــتل شوي ټانکونه او سوځېدلي پېک اپ موټرونه، سړکونه کند کپر. که د موټر ښیښه کښته کوې، دوړې دې په عذابوي، کــه یــې پورتــه کوې، ګرمي. د حربي پوهنتون د بلاکونو دېوالونه سوري سوري، ښیښې یې ماتې، د کړکیو چوکاټونــه یــې ورک. لویــه اوســپنیزه دروازه یې کږه وږه، سورۍ سورۍ. د دروازې په څنګ کې لویــه اوسپنیزه لوحه ولاړه وه: د مــلا عبــدالباري آخونــد او انــډیوالانو کوټه. تر لوحې لاندې دوه خیرن ځوانان په تورو جامو او ســپینو پګړیو کې چې د خیري په وجــه زیړبخــون ښــکارېدې، پــر زړو چوکیو ناست وو.

وړاندې د تخنیک اکاډیمي او د سرک سازۍ فابریکه تر دې بــدتر حالت کې. د ګمــرک د انګرونــو یــوازې دېوالونــه پــاتې وو او د اوسپنیزو چتونو درک یې نه و. د درمل جوړولو هغه آلماني شرکت چې و، هوخست، هغه نو داسې هوار شوی و چــې تــه وا ســخته زلزله پرې تېره شوې ده. لنډه دا چې تر میکرویانو پــورې همــدا حال د هر ځای و.

eilia.org

د میکرویانو د بلاکونو دېوالونه داسې زخمي زخمي لکه پر ختې
چې بڼلی وربېدلې وي. هغه اپارتمانونه چې لږ روغ غونډې وو، د
کړکیو نه پورته ځایونه یې په لوګیو تور شوي وو. د بلاکونو مخې
او شا ته ونې سپېرې وې. اکثره ونې یې وهل شوې وې او د هغو
پخوانیو شنو چمنونو درک نه و.
د میکرویانو له پله څخه د زړو میکرویانو خوا ته تاو شوو. دلته
نو بل رقم ویجاړي شوې وه. د سړک د غاړې درې بلاکونه داسې
خچ پچ چې ته وا چـا د څلـورم منـزل پـر چـت آسـماني کـاڼي
غورځولي دي. یوازې د دوو خواوو سکلېټ یې پـاتې و نـور نـو
چتونه او د سړک د خوا دېوالونه یې یو مخ نړېدلي وو. له دوهمه
تر څلورم منزله پورې د ټولو منزلونو چتونه ببخي نه وو.
د عیدګاه جومات او د جادې ټول دوکانونه لوټې لوټې. لنډه دا چې
کابل داسې خچ پچ و چې ته وا دا پنځه کاله مسلسل د ډېرو غټـو
تیږو باران پرې ورېدلی وي.
مولانا صاحب په کابل کې یوه ټکسي غـواګۍ را تـه واخیسـته او
استاد یې را ته مقرر کړ چې ډرېوري را زده کړي.
ویې ویل: بس، نو دقلته به کار روزګار هم کیږي، تبلیغ به هم کیږي.
په کابل کې یې د تبلیغیانو له مشرانو سره معـرفي کـړم. پخپلـه
بېرته ولاړ.
ډرېوري را ته آسانه ښکارېده خو داسې نه وه. په اوله ورځ خو به
شل وارې موټر را نه ګول شوی وي. موټر به مې ګېر ته واچـوه،

eilia.org

استاد مې ویل چې ورو ورو به کلچ خوشې کوې او اکسـلیټر بـه ټینګوې. ما به چې همداسې کول، موټر به را نه ګول شو. بیـا بـه مې نیټل کړ او بیرته به مې چالان کړ. د مني په هغه نرمه هوا کې داسې خولې وم چې ته وا د لاهور جون جولای دی.

دا خو مې زده کړل چې کلچ ورو ورو پرېږدم چې موټر ګـول نـه شي خو بیا به مې چې څنګه موټر روان کړ، جټکه به یې وکړه. دا چل مې هم زده کړ. په دښته کې خو بیا هم کار آسـان و خـو اول وار چې سړک ته را ووتو، داسې سخت بوج راباندې و چې ما ویل پر اوږو مې لس منه بار پروت دی. هر مـوټر چـې بـه را نـږدې کېده، لاسونو به مې ربړد واخیست. دوهمه که دریمه ورځ وه چې پر سړک مې د ډرېوري تمرین کاوه چې یو موټر مې ووهه. مخې ته مو یوه زړه ټویوټا روانه وه. د برېک اشارې یـې سرې شـوې.

استاد مې وویل: برېک، برېک!

ما د برېک پر ځای اکسلیټر ټینګ کړ. ګړز شو، د مخې موټر سره وجنګېدم.

ډرېوري مې په یو شواخون زده کړه خو د ژمي تر پیله پورې پوخ ډرېور شوم. ورو ورو د کابل کنډواله کورنه او ړنګ بازارونه، کند و کپر سړکونه، پرېمانه سوالګر او سوالګرې، غمجن مخونـه، وچ کلک ډنګر سړي او خوارنجونکي هلکان را ته داسې عـادي شـول چې ته وا هر څه به له ازله همدغسې وو.

eilia.org

د هر چا پر سر به یا په خولو او دوړو خیرنې سپینې خـولۍ یـا وړې لنگوټې او د هرې پیغلـې او ښـځې پـر سر چـادرۍ. هغـه وختونه چې خلک به مستانه گرځېدل او د فروشگاه او جـاده لـه رستورانونو به د لتا، رفیع، مکېش او کېشور سندرې په لـوړ غـږ چالانې وې او لارې به له نر او ښځو ډکې وې ... هغه وختونه نور چا په خوب کې هم نه لیدل.

هره جمعه به مو په عیـدگاه، پـل خشـتي، کارتـه نـو یـا نـورو جوماتونو کې تبلیغـي غونـډې وې. مشرـانو بـه د تبلیـغ نـوې موضوعگانې راکولې. زما کار دا و چې هرې سپرلۍ ته د لمانځه د فضایلو، د روژې د احکامو، د عبادتونو د اجرونو ... تبلیغ وکړم.

ژمی ژر تېر شو. وچ ژمی. په ټول ژمـي کـې اېلـه یـو وار واوره وشوه، هغه هم د گوتې د یوه بند په اندازه. ملایانو څو وارې پـر خلکو استسقأ لمونځونه وکړل، خو ته وا باران د نېکمرغۍ غوندې مرور شوی دی او کابل ته د راستنېدو نه دی.

یوه ورځ مې شېوه‌کۍ ته سپرلۍ یووړه. چې بېرته راوگرځېدم، په زړه کې مې تېر شول چې راځه د اکـا دوی پوښـتنه وکـړه. چـې رښتیا شي، د کور په خوړو پسې ډېر خپه وم. له پنځه کاله زیاته موده شوې وه چې په کور کې پاخـه شـوي خـواړه مـې نـه وو خوړلي.

د اکا کور د قلعه‌چې په یوه تنگه کوڅه کې و. موټر مـې د سـړک غاړې ته د بولاني فروش د کراچۍ څنگ ته ودراوه. بولاني فروش

eilia.org

ته مې کړه چې موټر ته دې پام وکړي او يو پنځه زريز نوټ مـې ورته ورکړ.

د کوڅې په سر کې يو سپېره دوکان و چې مخې ته يې د منو څو کرېټونه اېښي وو. يو من منې مـې واخيسـتې. دوکانـدار داسـې خوشحال شو لکه پيسې مې چې هسې ورکړې وي.

د کوڅې په سر کې کومې موسسې د اوبو بمبـه لګـولې وه. لـس دولس وړو نجونو او هلکانو د غوړيو سپين يا زېړ پلاستيکي ډبې په نوبت کې کتار اېښي وو. هر يوه ته چې به دې وکتل، په خيرو کې پټ و، سپېره ګونځې مخونه، خيرن چـاودلي لاسـونه. اکـثره ماشومان تر خپلو جامو واړه ښکارېدل. ټولـو د منـو خلطـې تـه سترګې داسې ښخې کړې وې چې ته وا کوم عجيب شی يې ليدلی دی.

نه پوهېږم چې کوڅه ولې تر پخوا راته تنګه او وړه ښکارېده. هم راته آشنا اېسېده او هم داسې پردئ غوندې، لکه په خوب کې چې مې ليدلې وي خو پوره هغسې نه وي. د اول کور د انګړ د دېـوال پرچالونه د کنډاسې خولې غوندې ځای ځای لوېدلي وو او اوبو د لوېدلو پرچالونو لاندې د دېوال کاهګل وړی او خامې خښتې يـې شړولې وې. داسې ښکارېدل چې چا په دې څو کلونو کـې اخېـړ کړي نه دي. خو کناراب يې بيا نوی و او پخې خښتې هم په کـې کارېدلې وې. د کنـاراب سـنګکاري لـوړه او هنګـاف شـوې وه؛

eilia.org

سوري ته يې اوسپنيزه وړه دړه لګېدلې وه او د سنګکارۍ له پاسه يو نل هم و چې سر يې د ځمکې خوا ته کوږ شوی و.

ښخوا به دلته د اکثرو کورونو د کنارابونو سوري چې د کوڅې خوا ته به وو، يا بېخي خلاص وو او مردارۍ به ورنه بهېدلې وې او يا به يې سوري د بوجۍ په يوه ټوټه پوښلي وو؛ يو نيم کس بـه د سوري مخې ته د قبر د تيږو غوندې هواره تېـږه لګـولې وه چـې مردارۍ کوڅې ته ونه بهېږي.

له هر ګام سره به مې د بوټانو له تليو نه پوټلنه دوړه پورته کېده. د کوڅې په منځ کې د لوېشت په اندازه نري کاږه واږه لښتي کـې ځای ځای خوسا بوينې اوبه ډنډ وې.

کنارابونه د ټولو کورونو نوي شوي وو. د هر کناراب په سر کې د هواکش غوندې سمټي بلول لګول شوی و چې سر يې پـه جـالۍ پوښلی و. د يوه تشناب پر دېوال مې د هبيتات د موسســې لوحــه وليده، نو پوه شوم چې دا تشنابونه موسسې ورته جوړ کړي دي.

د اکا کور ته چې ورسېدم، زړه نا زړه شوم چې ورشم کـه بېرتــه وګرځم. بيا مې وويل چې څه نو اوس خو راغلــی يــې. د وره پــه ځای کې د پلاسټيکي ګونيو نه جوړه پرده ځړېدلې وه. د پردې په لاندې کونجونو کې يې تيږې تړلې وې چې باد يې پورته نه کړي. پرده مې لږ لرې کړه چې ور وټکوم خو ور مر نه و. ښه نــو اوس څه وکړم. که همداسې ورننوځم خدای خبر چې د اکا اولادونه بــه مې پېژني که نه. ناره مې وکړه: څوک شته؟

eilia.org

اکا ناوې له کړکۍ نه سر را وایست: چا سره دې کــار دی؟ څــوک یې؟

ومې ویل: اکاناوې! گلاب یم.

چې څنگه یې زما نوم واورېد، په یېلو پښو یې د وره خوا ته منډې کړې.

انگړه ته ور ننوتم.

د ټیکري یو سر یې پر سر پروت و، بل سر یې په ځمکــه څکېــده.

په غېږ کې یې ونیولم. ویې ژړل.

زما سترگې هم را ډکې شوې. مور را یاده شوه. خو ځان مې ټینگ کړ.

اکا ناوې وویل: راځه زویه!

انگړ یو مخ سپېره و. پخوا به مو په کې ترکارۍ کرلې، د گلابو څو لوی بوټي مو هم درلودل خو اوس یې هېڅ درک نه و. د څا پر سر گردونه پراته وو او خالي څرخ یې زنگن ښکارېده.

پنځه شپږ قد او نیم قد ماشــومانو د دالان لــه دروازې سرونــه را ایستلي وو.

اکا ناوې پرې غږ کړ: هلئ! د اکــا زوی مــو دی، ســترې مــه شي ورکئ.

یو بل ته یې سره وکتل او یو په بــل پســې ســوکه ســوکه را روان شول.

eilia.org

څو پورې چې يو بل ته سره رسېدلو، د کور دېوالونه مې له نظره تېر کړل. چاود چاود وو او ځای ځای کاهګل يې رژېدلی و. د لګېدلو مرميو سوري په دېوالونو کې داسې ښکارېدل لکه د «کوي» يا چيچک د ناروغ مخ.

د اکا بچيانو مې لاسونه ښکل کړل.

اکا ناوې ووېل: پلوشې! منده که، نيالۍ لړه وځنډه چې دوړې ورباندې نه وي.

پر کړکيو خيرن، په لمر کې وراسته شوي پلاسټيکونه لګېدلي وو. لمر د کړکيو د لرګيو رنګ پيکه کړی و. يوازې د چوکاټ په ځينو ځايونو کې د سپين رنګ له نښو نه معلومېده چې يو وخت به په سپين روغني رنګ رنګېدلي وو.

د کوټې پر غولي نيلي رنګه پلاسټيکي ترپال وېړ و او په بر سر کې يې درې دانې نرۍ نيالۍ پرتې وې.

اکا ناوې مخکې شوه. تکيه يې را ته سمه کړه. ويې ويل: راشه زويه دلته کېنه.

هر څه بدل وو او بد رقم بدل وو.

د کوټې دېوالونه داسې خيرن چې اصلي رنګ يې ورک و او ډېر ځايونه يې ټاپ ټاپ. داسې ښکارېدله چې پلستر يې لوېدلی وي او بيا يوازې ختې پرې لګېدلې وي. چت ته مې وکتل. د منځ دوه لاړې (تيران) يې مات وو او لاندې خوا ته کاږه وو. پر سر يې د

eilia.org

ونې ښاخونه اچول شوي وو. د مسطحې آثار هم په چت کــې نــه ښکارېده.

اکا ناوې ټوله کیسه را ته وکړه: زویه! ته چې کراچــۍ تــه ولاړې، دلته بیا جنگونه ډېر سخت شول. گلبدین د دوستم او مــزاري سره یو خوا ته شو او رباني او مسعود او نور یــې بلــه خــوا. دلتــه د گلبدین خلک وو او په بالاحصار کې دوستمیان وو. له هغې خوا د رباني کسانو زموږ کورونه ویشتل. د کوټې په چت باندې د هاوان مرمۍ ولگېده. دېوالونه یې سوري سوري کړي وو. مــوږ یــوازې سرونه وایستل، مال حال مو ټول همداسې پاتې شول. چې بېرتــه راغلو، یو پیاله هم نه وه راپاتې چې چای په کــې وڅښــو. زویــه کیسه یې اوږده ده څه سر به دې خوږوم. شکر چــې راغلــې. زه چې اوس ژوندۍ یمه، د تا له خیراته یم.

ومې ویل: خیر یوسې اکا ناوې. شکر چې ښه شوې او شکر چــې هر څه په خیر تېر شول.

ساعت لا نه و تېر چې اکا مې راغی. هغــه هــم د خپلــو اولادونــو غوندې وچ کلک و، ته وا یوازې هډوکي او پوستکی لري.

اکا ناوې د وطني چرگ ښوروا پخه کړې وه. هم یــې ډېــر خونــد راکړی و او هم مې له ستوني نه تېرېده چې دوی د سبا بېگــا نــه لري او ما ته یې چرگ پوخ کړی. چې دا به یې له کومه کړی وي. خو د اکا ماشومانو داسې شخوند واهه چې ما یې په کتلو خونــد اخیست.

eilia.org

ډوډۍ مو چې وخوړه، اذان وشو. اودسونه مو وکړل.

اکا وویل: زه به جومات ته لاړم شم. کور ته چې راتلم، ملا صاحب ولیدم. اوس که ورنه شم، بیا مې غیر حاضروي.

ومې ویل: حاضري لرئ؟

- هههههه. هو وللــه. دې ظالمــانو پــه هــر جومــات کــې حاضري اچولې ده. که څوک جماعــت تــه ورنشيـ، بيــا طالبان کور ته ورپسې ځي، سپکوي يې. ها بله ورځ هغه دوکاندار چې د کــوڅې پــه سر کــې يــې دوکــان دی، د ماسپښين لمانځه ته نه و راغلی. ملا مو لــه دوو طالبــانو سره ورغی، مخ يې په سکرو ور تور کړ. د دوکــان مخــې ته يې درولی و. د کارتن په يوه ټوټه يې ليکلی و چې «هر کس که به نماز جماعت نيايد، جزايش مثل مــن ميباشــد.» بيا يې دغه کارتن په غاړه کې ور ځړولی و. بېچــاره يــې سخت زهير کړ.

لمونځ مو چې وکړ، اکا ته مې وويل: زه تر ښاره پــورې يــو چکــر ځم، بېرته راځم خو شپه درسره نه کوم.

هغه ډېر را ته ټينګ شو چې شپه وکړه، خو ومې نه منل.

د باغ قاضي منډيي ته ولاړم. يوه بوجۍ اوړه، څو منه وربېجې، يو ټيم غوړي، لږ چای او بوره، صابون او څه نور شيان مې په موټر کې واچول او بېرته ولاړم.

اکا او ښځې يې ډېرې دعاوې را ته وکړې.

eilia.org

زما کار او بار هم چندان ښه نه و. ډېرو کمو خلکو به دربسته ټکسي نيوله. اکثره خلک پر بايسيکلو ګرځېدل. سړکونه هم ټوک ټوک وو او کله د موټر جمپن خرابېده، کله يو ځای کله بل ځای خو بيا هم شکر پيسې مې لرلې او د کابل خلکو ته چې به مې کتل، ځان را ته خان څه چې پاچا ښکارېده.

زړه مې په دې کار داسې خوشحاله شو چې هېڅ کله داسې خوشحال نه وم. باور مې نه کېده چې په ښو کې دې دومره خوند وي. خو اکا ته مې غوسه هم راغلې وه. ته يې دغې نيستۍ ته وګوره او شپږ اولادونه يې وګوره. زه چې تلم، دوه بچي يې وو، په دې پنځو کلونو کې يې څلور نور زېږولي وو. په کراچۍ کې يو خوار سوالګر و، اته اولادونه يې وو. د کوټې يوه ملګري مې چې هغه وليد، را ته ويې ويل: «پوهېږې؟ د غريبۍ درې ډانګه دي. په يوه ډانګ دې په سر وهي چې لاره روده درنه ورکه شي او ماغزه دې هېڅ کار ونه کي چې ژوند څنګه جوړ کې. بل ډانګ دې په نس لګېږي چې د دنيا خوراکونه په کې واچوې، دی نه ډکېږي. په درېيم ډانګ تر نامه لاندې ګوزار درکوي چې بس بل کار دې نه وي او درګرده به بچي زېږوې.» اوس چې اکا ته ګورم، هماغه ټوکه پرې شوې ده.

د پسرلي آخرې ورځې وې. يوه ورځ د هوټخېلو پر سړک روان وم چې يوې ښځې لاس راکړ. موټر مې ودراوه. ويې ويل چې تر ميکرويانو پورې ځم.

eilia.org

نورو خلکو به چې موټر دراوه، په چنو به یې سټرې کړم. که ما به ورته پنځوس زره افغانۍ ویله، دوی به ټینګ و چې دېـرش زره، پنځه دېرش زره ... خو دې ښځې ښېخې پوښتنه و نــه کـړه چــې کرایه دې څو روپۍ کېږي. چادرۍ او جامې یې نوې غوندې وې. موټر ته چې را وخته، د عطرو بوی یې راباندې ولګېده.

د اوو – اتو کالو نجلۍ یې په څنګ کې کېناسته. د بُرقې د جــالۍ غارونه یې لږ لوی غوندې وو. په هېنداره کې یې تورې ســترګې د برقې له جالۍ څخه سمې ښکارېدې. څه کافرې سترګې یــې وې. په زړه کې مې لا حول ولله وویل.

تبلیغ مې ورته شروع کړ: ګوره بي بي! لمونځ به قایموې. هر لمونځ چې کوې، الله تعالی دې له دې لمانځه نه مخکې ټول کړي ګناهونه در معافوي.

ښځې وویل: خیر یوسې.

څو شېبې غلې وه. پښه یې د موټر پر غــولي ترپوله. خوله یــې درګرده خوځېدله. یو یو ځل به یې لـه ژاولــې نــه زورور ټـک و ایسته. څو ځله مې په هېنداره کې ور وکتل. دې هم راکتل. سترګې یې را نه نه لرې کولې. په هېنداره کې یې سترګې را پورې ښــځې کړې وې. هر ځل به مې چې ور وکتل، زړه به مې سست شو.

ویې ویل: رښتیاااااا، ملا صاب! نه کېږي چې دا زمــا لــورکۍ تــه سبق ووایې؟

حیران شوم چې څه ووایم.

eilia.org

بیا یې وویل: ګوره! دا غرمه ټېم کې ګرمي ډېره وي، سپرلۍ هم نه وي. نو موټر دې غرمه کې ودروه، هره ورځ رایشه زمونږ کور ته. یو سات، دوه ساته مې لور ته سبق ووایه. چې هوا ماته شوه، بیـا ورځه. شکرانه به دېم وي. څنګه؟ خوښه دې نه ده؟

- والله، نه پوهېږم.

د ژاولې ترکا یې وایسته. په خندا کې یې وویـل: هـم خرمـا، هـم ثواب.

- امممممم. بده خو دې والله که ویلي وي.
- نو، راځه. همدا اوس به مې کور در وښیم. سر له سبا بـه هر ماسپښین راځې. سمه ده؟

په زړه کې مې وګرځېدل چې هسې نه کرایې ته یې چل جوړ کړی وي او ما به په دې خبرو تېر باسي چې کرایه ورته پرېږدم، خـو چې کښته کېده، پنځه دانې لس زریز نوټونه یې را ته ونیول.

ومې ویل: دا خو ډېرې دي.

ویې ویل: پروا نه کیي. په تا ورکې نه دي. مخې ته دې رڼا.

یوه پښه یې چې له موټره وایسته، مخ یې راواړوه، ویـې ویـل: او سبا خو به راځې؟ رښتیا نوم مې ښاپیرۍ ده. ایندغه اول منزل کې مو کور دی.

په لاس یې خپل کور را وښود.

د کور د روغو پاکو ښیښو او رنګېدلو کړکیو نه یې ښکارېدله چې ښه ماړه خلک دي.

eilia.org

او څه ښکلی نوم يې و، ښاپيرۍ. نوره خو مې نه وه ليـدلې خـو سترګې يې رښتيا هم د ښاپيرۍ وې.

چې موټر مې روان کړ، په هېنداره کې لا هم د ښاپيرۍ سترګې را ته ښکارېدې چې د چادرۍ د جالۍ له شا نه را ته ګوري.

کور يې د دريم ميکرويان په يوه بلاک کې و. هلته د پنځو- شپږو پوړونو بلاکونه يو په بل پسې او يو د بل په څنګ کې کتار وو. د هر بلاک مخې او شا ته د ولو دومره دنګې ونې چې سرونه يـې د بلاک آخري پوړ ته رسېدل. دلته هوا د نورو ځايونو هومره ګرمـه نه وه. خو بلاکونه اوس هغسې منظم او ښايسته نه وو چـې تـر جنګونو مخکې وو. اوس يې د ډېرو کورونـو برنـډې پـه لوګيـو تورې وې. په ډېرو کړکيو کې د ښيښو پر ځای پلاسټيکونه لګـول شوي وو.

په يـوه نيمـه برنـډه کـې د سـکرو نغـري او د اوبـو د اېشـولو سماوارونه بل وو. د کړکيو له پاسه د دېوالونو ځينې ځايونه تورو پلنو ليکو چې د بخاريو له نلونو به راوتلې وو، بدرنګه کړي وو.

چې راوګرځېدم، لارې ته مې په ځير وکتل چې را نه غلطه نه شي. د دوی له بـلاک سره د عمـومي سـړک پـر غـاړه، د بايسـيکلو د مستري اوسپنيزه غرفه ايښې وه.

سبا پوره يوه بجه ور ورسېدم. ته وا دا به خبره وه چې همدا شېبه ورځم، تياره د دروازې شا ته ولاړه وه. لا مې ور نه و ټکولی چـې دې خلاص کړ.

eilia.org

همدا چې مې يې تورو سترګو او سرو شونډو ته وکتل، د لـړزې يوه نرۍ څپه راباندې راغله.

په کټ کټ خندا يې وويل: راځه کنه، ولې ولاړ يې؟

خندا يې لا بله بلا راباندې راوسته. د غرمې په هماغه ګرمـۍ کـې مې يخ وشو.

ورننوتم. دهلېز پاک صفا و. د سنځلو د عطرو نرۍ خوشبويي په کې خپره وه. پر غولي سره غالۍ هواره وه. بوټونه مې وکښل. د وره په څنګ کې د بوټونو کم سورې ټېټه المارۍ ولاړه وه. بوټونه مې په کې کېښودل.

ښي لاس ته بل ور پرانيستی و.

ښځې په لاس اشاره وکړه: مهرباني، ښه راغلې.

چې څنګه پر بخملي توشکې کېناستم، هماغه لورکۍ يـې سـيپاره په لاس کې راغله. د مور غوندې ښـکلې وه. د لاس روغبـړ يـې را سره وکړ. مخې ته مې کېناسته.

د ښي لاس په ورغوي يې لوند پيکی تر ځادر لاندې پټ کړ.

سيپاره يې پر غالۍ کېښوده.

بالښت يې د توشکې له سره را واخيست، زما مخې ته يې کېښود.

سيپاره يې له وربښمين دسـمال څخـه را وايسـته او پـر بالښـت باندې يې وغوړوله.

پوښتنه مې وکړه: څومره دې ويلې ده؟

eilia.org

د مور غږ یې راغی: زرمینې! یو سات صبر وکه چې دمه یې جوړه شي. ملا صاحب، ډوډۍ دې خوړلې ده؟

- هو. خوړلې مې ده.
- که دې نه وې خوړلې چې شرم ونه کـې. خپـل کـور دې دی.
- خیر یوسې. خوړلې مې ده.

بېرته ولاړه.

په سبق لګیا وو چې پتنوس په لاس کې راغله. ملا یې کړوپه کړه. پتنوس یې زما مخې ته کېښود.

ور ومې کتل. د سره کمیس له ارت ګرېوانه یې هر څـه را ښــکاره شول.

دا لکه چې پوهه شوه چې سترګې مې ورته نیـولې دي. چـپ لاس یې ګرېوان ته پورته کړ. کمیس یې په ټټر پورې ټینګ ونیو.

سترګې مې ځمکې ته ونیولې. ساه مې بنــده وه. خولــه را بانــدې ماته شوه.

له چیني پیالې څخه د شنو چایو تاو د لاچي (هېل) لــه وږم سره یو ځای پورته شو.

پر دوو پښو کېناسته. لــه نکـلي لوښــي نــه یــې یــو چاکلېــټ را واخیست. زېړ پوښ یې، چې د غوا عکس وربانديې چاپ و، خلاص کړ خو بېخي یې ایسته نه کړ. هماغسې د ګوتو په سر یې ما ته را وړاندې کړ.

eilia.org

په ژوند کې چا دومره نه وم نازولی.

چاکلېټ مې خولې ته کړ. داسې نرم چې پخپله کرار کرار وېلي شو. کټ مټ لکه هلته چې د انارو دانې او مڼې په خوله کې وېلې کېدې.

نجلۍ تکړه وه. دوه وارې مې ورته سبق تېر کړ، نوره پخپله لګیا شوه.

چای دومره خوندور و چې ټوله چاینکه مې وڅښله. د دېوالونو فیروزه یي رنګ داسې روښانه او سوتره و چې ته وا همدا پرون یې رنګ کړي دي. پر اورسۍ د فیروزه‌یي رنګ دوې ټوکرینې پردې له زري لیکو سره په دوو خواوو کې او په منځ کې یې د نسبتاً تت فیروزه‌یي رنګ جالۍ ځوړندې وې. دې رنګونو، د عطرو نازکې خوشبویۍ او د کوټې آرامې فضا عجیبه سکون راکړی و. هم مې د پردیتوب احساس کاوه، هم د خپلوۍ. هم خوشحاله وم، هم وېرېدم. خوشحاله په دې وم چې داسې سکون، آرامي او ښکلا مې په نصیب شوي وو. وېرېدم په دې چې هسې نه دا هر څه یوازې د یوې ورځې وي. زړه مې غوښتل چې ټول ژوند په کې تېر کړم خو په پردي کور کې نو کله کېږي.

نجلۍ ته مې وویل: مور ته دې وایه چې ملا صاحب ځي.

مور یې له بړ وهلو لستوڼو سره راغله. ویې ویل: ځې؟

- ولاړ به شم. د زرمینې سبق خلاص دی.
- سبا ته خو به راځې؟

eilia.org

- ان شاءالله.

لاس يې په تور څادر باندې وچ کړ. ګرېوان ته يې ننه ايست. څــو دانې لس زريز نوټونه يې راوايستل. ويې ويل: هه، دا در واخله.

ومې ويل: پروا نه کيي. د پيسو په خاطر خو نه يم راغلی.

- ولې به پروا نه کيي؟ زحمت وباسې. د خپل کار و بار نــه پاتې کېږې نو شکرانه خو دې حق کېږي.
- ښه نه ده. پيسې نو څنګه در نه واخلم؟
- که يې وا نه خلې، بيا زه درنه خپه کېږمه. هله، زړګيه!

پيسې مې چې ځنې واخيستې، ګوتې مو سره ولګېدې.

بيا هماغسې لړزه را باندې راغله. دې ته مې وکتل. موسېدله.

له کوره يې ووتم خو لکه يو شی چې مې په کــې ورک کــړی وي، ناکراره وم. تر سبا ماسپښينه پورې مې هره ګړۍ د هغې خــبرې يادېدلې: که يې وا نه خلې، بيا زه درنه خپه کېږمه. هله، زړګيه.

«زړګيه!» اوه! په دې کلمه کې څه وو چې داسې يې بې واره کړی وم.

هره ګړۍ مې د هغې تودې ګوتې احساسولې چې زمــا پــر ګوتــو لګېدلې وې. ګوتو ته به مې وکتل. ګوتې به مې لمس کــړې. لکــه د هغې ګوتې چې وي، همداسې خوند يې راکاوه. د هغې سترګې به مې سترګو ته درېدلې چې په مينه را ګوري. د موټر په هېنداره کې هم د هغې سترګې را ته ښکارېدلې. دا نه وه خو ما يــې د عطــرو بوی احساساوه. د موټر پر غولي د پښو د ترپولو دربــا مــې يــې

eilia.org

اورېدله. د ژاولې ترکا مې یې غوږونو ته راتلله. ان په لمانځه کـې مې هم سترګو ته ولاړه وه.

د شپې مې ډوډۍ ته چندانې زړه نه کېده. ټول ویده وو خو زه په بستر کې لټ په لټ اوښتم را اوښتم. پوه نه شوم چې کلـه خـوب یوړم خو سهار چې څنګه راویښ شوم، دا مې په ذهن کې وه.

وروستۍ جمله مې یې په ذهن کې تاوېده را تاوېده: «که یې وا نه خلې، بیا زه درنه خپه کېږمه. هله، زړګیه!»

په ژوند کې چا زړګی نه وم بللی. ان خپلې مور به هم یوازې ګلاب بللم. خو ښاپېرۍ راته ویلي وو «زړګیه».

څومره خوږ آواز یې و.

«زړګیه»

اخخخخ! دا خوندوره کلمه مې له ذهنه نه وتله. په یادولو سره یې بیا بیا خوشحالېدم او په زړه کې مې خوشحالۍ راټوکېدلې.

وخت ولاړ و. هره ګړۍ به مې ساعت ته کتل خو ستنې یې داسـې ورو ورو خوځېدلې لکه د سـاه لنـډۍ ناروغـه بـوډۍ. زړه مـې غوښتل چې په وخت پسې کوټک را واخلم او ویې ځغلوم.

ډوډۍ ته مې زړه نه کېده. یوې بجې ته نه شـوم معطـل. دولـس نیمې ورغلم.

لور یې دروازې ته راغله: څوک یې؟

- ملا صاحب یم.

eilia.org

د بل وره له شا څخه یې د مور تت آواز راغی: زرمینـــې! ور ورتــه خلاص که. په کوټه کې یې کېنوه، زه در وځم.

ځو شېبې په کوټه کې ناست وم. د کــوټې ور خــلاص و. د اوبــو شرپا راتله. څو شېبې وروسته مخامخ ور خلاص شو. ښاپېرۍ را ووته. سپینه تولیا یې پر سر باندې پیچلې وه. په خندا کــوټې تــه راننوته. کوټه د شامپو او صابون په خواږه بوی ډکه شوه.

ویې ویل: وبخښه، زه په تشناب کې وم. گرمي ده، که سړی هــره ورځ ونه لامبي، خوسا کېږي.

په زړه کې مې وگرځېدل چې زه خو یوازې دا جمعــه بلــه جمعــه لامبم.

دغسې بې سینگاره هم پوره ښایسته وه.

- ډوډۍ به دې نه وي خوړلې؟
- ډوډۍ؟ امممـ
- شرمېږې ولې؟ گوره زړگیه! ما خو درته وویل چې خپــل کور دې دی. چې هر څه ته دې زړه وشي، را ته وایې بــه یې. پوه شوې که نه؟ هررررر څه.
- ډېره مهربانه یې.
- دا خو ده.

کټ کټ په خندا شوه. سترگې یې را نه نه اړولې. نیــغ یــې را تــه کتل.

زړه مې په ټکان شو. د زړه دربا مې غوږو ته رسېدله.

eilia.org

سترګې مې ټيټې کړې.

خوله مې وچه وه. ژبه مې په تالو پورې نښتې وه. ته وا د اوړي د روژې مازديګرى دى.

پاڅېده. دغسې چې زما له مخې تېرېدله، په ويښتو کې يې ګـوتې را تېرې کړې، ويې ويل: ډېر شرمېندوکى يې.

د غوړيو د سره کولو څځا راغله. د زېړو غوړيو خوندور وږم تـر ما را ورسېد. وږى وم. اشتها مې نوره هم را وپارېده.

زرمينې دسترخوان راووړ.

مور يې پټنوس په لاس کې راښکاره شوه.

درې دانې هګۍ په چيني هوار قاب کې، مالګه او مرچ پـه ښيښـه يي بوتلونو کې، د کاغذ غوندې سپين دسمال.

هګۍ يې داسې پخې وې چې سپين يې ټينګ پوخ شوى و خو زېړ يې د لمر غوندې په منځ کې اوبلن ولاړ و.

ويې ويل: دا د وطني چرګانو هګۍ دي، فارم والا نه دي. په زېړو غوړيو کې پخې شوې دي.

د هګيو رنګ او خوند دواړه ښه وو. په کراچۍ او لاهور کې مې دا دومره کلونه داسې خوندورې هګۍ نه وې خوړلې.

له کوره يې چې راووتم، په يکه توت سيمه کې نايي تـه کېناسـتم چې ويښتان مې جوړ کړي. د برېتونو څوکې مې وربانديې داسـې بياتي کړې چې شونډه مې جوته شي. د نايي د دوکان په آخر سر

eilia.org

کې درې څلور واړه یو نفري حمامونه وو. ورغلم او خیري مې له ځانه لرې کړل.

له حمامه چې راووتم، د نایي د دوکان هېنداریې تــه ودرېـدم. پــه ویښتانو مې گوتې تېرې کړې. ځان راته ښه ښکاره شو. د دوکان ور بېرته شو. لس دولس کلن سپېلنیو والا هلک راننوت. په ټیمگي کې یې سپېلني واچول. دوکان په لوگیو او د سپېلنیو په بــوی ډک شو. نایي ورته په غوسه وویل: ووځه! خلک مه په عذابوه.

ما یو زرگون له جېبه را وایست، ومې ویل: مه کوه، وبال دی.

هلک په بېړه زرگون رانه واخیست او ووت.

د واسکټ غاړه مې سمه کړه. نایي ته مې وویل: څو روپۍ درکم؟

ویې ویل: پروا نه کيي.

د اوو اتو کلونو خوارینجوکې نجلۍ په دروازې راننوته.

نایي را ته کړه: هن! چې یوه ته دې پیسې ورکړې، بیا بله درلېږي.

ځغله د سپي لورې! ورور خو دې پیسې یووړې.

نجلۍ د جړو خیرنو ویښتو له منځه را وکتل.

ورته موسکی شوم. په لاس مې د راتلو اشاره ورته وکړه. زرگــون مې ورکړ.

نجلۍ موسکه شوه او په منډه له دوکانه ووته.

بیا د پل خشتي جومات خوا ته ولاړم. د جومــات د دواړو خــواوو سړکونه لــه خلکــو ډک وو. پــر کراچیــو بانــدې لاسي ســاعتونه، راډیوگانې، ټېپونه او د اسلامي ترانو کېسټونه، وړې تېزابي بېټرۍ

eilia.org

او واړه نیون څراغونه چې په بېتـرۍ چـالانېږي، د خیـاطۍ زاړه ماشینونه، کمبلې او د کـور نـور مسـتعمل سـامان پراتـه وو او کراچۍ داسې کتار کتار ولاړې وې چې پر سړک باندې یوازې دوه موټرې ځنګ په ځنګ تېرېدلی شوای خو دغه تنګ سـړک هـم لـه لارویو داسې ډک وو چې موټروانان مجبور وو پر هـارن بانـدې لاس همداسې ټینګ ونیسي چې خلک ورته لاره وکړي.

د جومات له دېوالونو سره جوخت په پیـاده رو کـې د ښیښـهیي سرپوښ والا په هوارو لرګینو صندوقونو کې چا د نسوارو سـپین او ژړ د غمیو والا ډبلي خرڅول؛ چـا چـړې، سـاتووې او وطنـي لویې بیاتۍ؛ د چا مخې ته لرګینې تسبیح، مسواکونه، دنداسـې او جاینمازونه پراته وو. یو څـو کسـانو عطرونـه خرڅـول. د درې څلور کلن ماشوم د خچې ګوتې په اندازه نریو ښیښهیي بوتلونـو کې رنګ رنګ عطرونه وو. یوه ته یې ودرېدم. ما وې یو ښه عطر خو راکه.

د یوه بوتل سرپوښ یې لرې کړ. پلاستیکي خلی یـې لـه عطـرو راوایست. ویې ویل: لاس دې را داسې که.

په مړوند باندې یې عطر راته ولګاوه. تېز بوی یې له لرې هم پوره زورور و خو ده وویل چې پوزې ته یې نژدې که.

خوښ مې نه شو.

بل او بل یې راباندې بوی کړ.

eilia.org

چې رښتيا شي، زه په عطرو نه پوهېدم. هېڅ کلــه مــې عطــر نــه درلود. زړه نازړه وم چې کوم يې واخلم.

سړی لکه چې راباندې پوه شو، يو بل بوتل يې راپورته کړ چې په منځ کې يې د اوبو غوندې بې رنګه خو ټينګ غوندې عطر و. ويې ويل: دا واخله، خالص د ګلابو شيره ده.

دا يو يې په ورمېږ باندې را ته وواهه. بــوی يــې تېــز و خــو بــد راباندې نه لګېده. پيسې مې ورکړې او بوتل مــې پــه جېــب کــې واچاوه.

سبا چې د هغې کره تلم، هغه نوي سپين کالي او تور واسکټ مې واغوستل چې نور کله به مــې يــوازې د جمعــې پــه لمانځــه کــې اغوستل. د ګلابو عطر مې په کاليو وواهه. تلو ته مې ډېره تلوســه وه. د ميکرويانو چــوک تــه چــې ورســېدم، د طالبــانو پاټکيــانو ودرولم. لاندې باندې يې را وکتــل. راکښــته يــې کــړم. پوښــتنې ګروېږنې يې وکړې چې څوک يې څه کار کــوې. مــا چــې وويــل ټکسيوان يم، نو يو بل ته يې سره وکتل، ويې ويل: ټکســيوان نــو دغسې وي لکه تا؟ کالي خو دې د خانانو دي.

ومې ويل: د چا واده ته روان يم.

ويې ويل: لوی الحمد تېر که بيا ورځه.

ورته شروع مې کړه «الهم انا نستعينک و نستغفرک و نوءمنوبــک ...» تر نيمايي پورې مې چې ورساوه، ويې ويل: بس، صحيح شو. ورځه.

eilia.org

جالبه وه. نور کله به چې خيرن پيرن گرځېدم، هېڅا نه درولم خو نن چې مې سر و صورت او کالي پاک وو، ايسار يې کړم.
ښاپيرۍ چې څنگه ور پرانيست. سر يې لږ شا ته کـړ. پـوزه يـې غونجه شوه، شونډې يې بوڅې کړې. د ټيکري پيڅکه يې پوزې ته ونيوه.
ومې ويل: د عطر بوی دربانديې بد لگېږي.

- د هر عطر نه، خو دا مې خوا گرځوي.
- وبخښه. ما ته معلومه نه وه.
- خير دی زړگيه! خو که خپه کېږې نه، نور دا د مړي عطر په ځان مه وهه. خلک دغه عطر د مړي پـه کفـن بانـدې وهي چې د مړي بوی په کې ورک شي.

څو پورې چې زه کېناستم، دې د کړکۍ پله خلاصه کړه.
ځان ته غوسه وم چې ولې مې داسې عطر وهلي دي.
زرمينې ته مې زر زر سبق ووايه.
دا بېخي کوټې ته رانغله. ځان سره مې وويل چې زر بايـد پښـې سپکې کړم.
تر سبا يو شواخون رابانديې تېر شو. هسې نه چې رانه خپه شوې وي. نه، نه. خدای دې نه کوي. که خپه وي نو بيـا؟ ټولـه ورځ او ټوله شپه له ځان سره لگيا وم.

eilia.org

سبا چې تلم، جامې مې بدلې کړې. سپین کالي مې چې وایستل لا هم د هغه مردار عطر بوی هماغسې تېز په کې پاتې و. واسکټ مې هم بل واغوست.

چې ویې لیدم، په خندا یې وویل: آفرین زړګیه! دغسې مې خبرې منه کنه.

زه یې دې خبرې ته داسې خوشحاله شوم لکه ماشوم چې څوک وستایي.

چې بېرته راتلم، یوه قوطۍ یې راکړه. عطر په کې و. د سنځلو د ګلو نرم ورږم ترې لګېده.

نور به نو یا هره ورځ یا یوه نه بله ورځ لامبېدم. د ښاپېرۍ کره چې به تلم، اول به مې د هغې راکړې عطر پر ځان واهه. کله کله به مې ډوډۍ هم ورسره خوړله. چای، د ماسپښین لمونځ او اودس، هر څه مې هماغلته وو. هسې مې هم د تلو لپاره بل ځای نه درلود. یو مې تره و خو هغه مې هم نه خوښېده. ډېر ظلمونه یې را باندې کړي وو. مور و پلار مې چې مړه شول، د ده په کور کې قیامت راباندې تېر شو. زما خو زړه پرې وسو که نه د لاسنیوي لایق خو ولله که و. اوس یې څه کوم چې سړیتوب راسره کوي، اوس خو نو مجبور دی.

د شپې به له تبلیغیانو سره په جوماتونو کې ځملاستم. غرمه به مې له ښاپېرۍ سره وه. یوه نیمه ټوکه به یې را سره کوله. په

eilia.org

مهربانو سترګو به یې را ته کتل. ورځ تر بلې مې په زړه کې ورته مینه زیاتېدله.

بله ورځ غرمه چې ورغلم، په کوټه کې یوازې را تــه راغلــه. تــوره اوږده چپنه یې اغوستې وه. د ډوډۍ پوښتنه یې وکړه. ومې ویــل چې خوړلې مې ده.

چای یې راووړ.

د زرمینې پوښتنه مې وکړه.

ویې ویل: هغه خو نن د ماما کره تللې ده. کور کې یوازې یمه.

- چې داسې ده نو زه به لاړ شم.
- چېرته ځې. زه خو یم. یوه ګړۍ به سره خبرې وکو.
- سمه ده.
- رښتیا یوه دیني پوښتنه.

لاړې مې تېرې کړې: وایه کنه.

- شرم خو به نه وي؟
- نه. ملایان وایي په شرع کې څه شرم؟
- هغه ده، ما وې، په ښځو باندې غسل کله اوړي؟

له دې پوښتنې سره یې پر شونډو باندې شوخه موسکا تېره شوه. ژبه مې په تالو پورې نښتې وه. په سختۍ سره مې خوله په نــاړو خیشته کړه. ومې ویل: هغه ده، د حیض و نفاس نه وروسته او د کوروالایي نه وروسته.

پر توشکه لږه را وښوییده، لږه رانژدې شوه.

eilia.org

ویې ویل: په څه رقم کوروالایي؟
گومان مې کاوه چې له مخ نه مې لمبه پورته کېږي. په خوله کې مې ناره وچه وه. نه پوهېدم چې څه ووایم.
لږه نوره هم رانږدې شوه. ځنگ ته مې کېناسته. په بنده بنده ژبه یې وویل: مطلب مې ـــ دا دی چې ـــ که سړی ـــ خوند وا نه خلي ـــ نو بیا؟
نور نو د دواړو حوصله ختمه شوه.
شېبه وروسته سست او بې حاله پروت وم.
د دې له مخه تود وږم پورته کېده. د گوتو سرونه یې د ویښتانو په منځ کې او ورغوي یې غمبورو ته نیولي وو. خوله یې نیمه غوړېدلې غوټۍ ته ورته شوې وه.
په کراره مې له ځانه لرې کړه.
بد بد یې را ته وکتل. ویې ویل: وحشي!
زه د خبرو د کولو نه وم. مړ پړ پروت وم.
پاځېده. ویې ویل: جگ شه. تشناب ته لاړ شه. په سطل کې مې تودې اوبه اچولې دي. وحشي یې کنه! هسې دې خرابه کړم. وچ په وچه دې غسل را باندې واړاوه.
اوه. دا څه اورم؟ دا خو هماغه خبرې دي چې د هېندارو ښاپېرۍ یې را ته کړې وې.
دا هماغه ښاپېرۍ ده؟ که هغه همدغه ښاپېرۍ ده؟

eilia.org

شا ته مــې وکتــل. د هېنــدارو د کــوټې ور هماغســې خــلاص و.
ورننوتم. هماغه کوټه وه. چارچاپېره هېندارې، هېندارې، هېندارې
وې او زه وم.

سخت غوسه وم، پښېمانه وم، خپه وم.

پیغور مې اورېدلی و. وحشي، یعنې ته په معاملــه نــه پــوهېږې.
یعنې ته کمزوری یې. یعنې ته نر نه یې، نارینتوب نه لرې.

په ګناه اخته شوی وم. هلته مې خلکو ته تبلیغ کاوه او دلته پخپله
د ګناه په مرداریو کې لوېدلی وم.

خو خبره همدومره نه وه. نو بیا؟

نور مې هېڅ نه یادېدل، لکه د بل چا کیسه چې اورم یا دا چې فلم
ګورم. تلوسه مې وه چې وپوهېږم وروسته به څه کېږي. نه، هغه
خو تېر وختونه وو؛ تلوسه مې وه چې وپوهېږم چې وروسته بیــا
څه شوي وو. بېرته مې د هینداري ور پرانیست. ور ننوتم.

په کابل کې وم. له هماغې ورځې بیا د ښــاپېرۍ کــور تــه نــه وم
تللی. شپږمه ورځ یې جمعه وه. مولانا صاحب له کراچۍ نه راغلی
و.

ټوله هفته مې په استغفارو، په توبو تېره کړې وه.

مولانا صاحب چې ولیدم، ویې ویل: جي، ســنګه چــل دي؟ ولــې
داسې خپه غونتې خکارې؟

سترګې مې ټیټې کړې، ومې ویل: هېڅ. نشته څه.

eilia.org

ویې ویل: دا سترګې خو دې بل سه وایي. جي، ما نه به خبره نــه پېتوې. زه خو دې یار یم کنه.

دې خوا ها خوا مې وکتل. زړه نا زړه وم چې ور ته ویې وایم کــه نه.

زما ښی لاس یې د دواړو لاسونو په ورغویو کې ونیو. ویې ویــل: ګوره! چې هره خبره وي، را ته کوه یې. په ما بروسه وساته. ســه وساته؟ بروسه وساته. په ما باندې هم ځواني تېره شوې ده کنه. هله نو، د ړه خبره وکه.

په غوږ کې مې ورو ور ته وویل: ګناه را نه شوې ده، لویه ګناه.

تر لاس یې ونیولم. څنډې ته یې کړم. ویې ویل:

آخر انسان هو مې، فرشته تو نهي

انسان نه کریګا تو خطا کون کریګا

- که ګناه لویه وي نو بیا؟

- چې هر ســه وي. اللــه مهربــان ذات دې. اللــه ســه دې؟ مهرباااان ذات دې. دا مونزونه یې همدې له را نازل کــړې دي چې ګناهونه مو پاک شي کنه.

صفا خبره مې ورته وکړه چې زنا مې کړې ده.

تسلي یې راکړه چې د جمعې په لمانځه کې کبیره ګناهونه معــاف کېدی شي. څو اوراد یې راوښودل چې هره ورځ یې تکرار کړم.

بیا یې را نه پوښتنه وکړه چې: خه نو ته خو را له اووایه چې چــا سره؟ سنګه؟ په کوم زای کې؟

eilia.org

ټوله کيسه مې ورته وکړه.

بيا يې را ته وويل: نو شابه مام درسره بوزه چې هغــې بي بي لــه هم سه اوراد وخيم.

سبا غرمه ورغلو. ښاپېرۍ يوازې وه.

مولانا مې ور ته معرفي کړ.

مولانا څو دقيقې ور ته نصيحت وکړ. بيا يې را ته وويـل: ګلابــه! بچيه ته خو عيدګاه جومات له ورشه. هغه د ما بېګ درسره راوړه. شابه.

زه ووتم. مولانا پاتې شو.

چې بېرته راغلم، مولانا را ووت. د تورخم اډې ته مې ورساوه.

په لاره کې يې تسلي راکړه: ګوره چې خپه نه شــې. ســومره چــې سړی خدای ته نيګدې کېږي، هغومره شيطان ور لــه زان نيګــدې کيي. اوس نو ته را له اووايه چې شيطان په کفارو باندې ولې کار نه لري؟

زه غلی وم. د ده خوله موسکه وه.

ويې ويل: خو هغوی پخپله بــې لاري دي کــه نــه. ســه دي؟ بــې لاااري دي. کفار خو به هسې هم جهنم لــه ورزي. شــيطان خــو غواړي همدا چې د خدای بندګان دوزخ ته واچوي. چې چېرته يې واچوي؟ دوززززخ ته يې واچوي. نو چې سومره يــو ســوک خــه مسلمان وي، شيطان هماغومره خواري کيي چــې د لارې نــه يــې

eilia.org

اوباسي. خو الله تعالی لوی مهربان ذات دي. د عفوې ډېرې لارې يې را له خودلې دي.

نه پوهېدم چې څه ووايم.

پر ورانه يې ټس راکړ، په خوند خوند يې ترنم شروع کړ:

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

سه به وي؟

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

مولانا مې په دې انداز کې نه و ليدلی. عجب ښايسته غږ يې و.

په خندا يې وويل: هله نو شابه! تېم راسره اووايه کنه.

دواړه لګيا شوو:

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

ښکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

له اډې سره چې کوزېده، د ګوليو يوه قوطۍ يې راکړه.

ويې ويل: هه، دا درواله. که بل وخت شيطان دربانديې غلبه اوکړه او د هغې بي بي خوا له ورغلې نو يوه دانه به يې په خوله کې اچوې. سه به کيې؟ په خوله کې به يې اچوې.

پر قوطۍ د توغول شوي راکټ رسم و چې بره خوا روان و.

ماغزه مې سخت ستړي وو. ګومان مې کاوه چې سر مې پړسېدلی دی. کوټې ته ورغلم. ستوني ستغ وغځېدم. خوب يووړم.

eilia.org

خوب وینم چې ښاپیرۍ ته ورځم. کور یې د سړک پــه غــاړه دی. کور یې بل رقم دی، د دوکان غوندې ښکاري. مــوټر دروم. د وره خوا ته حرکت کوم. د کور ښیښې تورې دي. غواړم پر زنګ گوتــه ټینگه کړم. گورم چې د ننه په ښي لاس کې دوه نارینه پر چوکیــو ناست دي او ما ته گوري. زړه نا زړه یم چې زنګ ووهم که نه.

ور پرانیزم. گورم چې مولانا صاحب او د ښاپیرۍ مېړه سره خــوا په خوا ناست دي. د ښــاپیرۍ مامــا او لــونۍ او زامــن یــې ټــول هماغلته دي. دسترخوان وېړ دی. مولانا د دسترخوان بــر سر تــه تېرېږي. ما ته په خپل ځنګ کې ځای جوړوي خــو زه وایــم نــه، تاسې مهرباني وکړئ، زه به وروسته راشم.

همدغه ځای کې چې دسترخوان وېړ دی، بل ښیښه یــي ور دی. د ښاپیرۍ د کوټې ور. غواړم ور پرانیزم چې هغه پــه منــډه راشي. خوله یې له خندا ډکه وي. لــه مولانــا او لــه خپلــو خپلوانــو سره ستړي مه شي کوي، بېرته د وره شا ته ځي او داسې ښکاري چې ما ته انتظار کوي.

زه هم ورځم. لاس راکوي. پر شونډو یې موسکا خــوره ده. ســور کورتي دامن یې په تن دی. د عین رنګ او ډیزاین کالي یــوې بلــې هم اغوستي دي. دواړه ځنګ په ځنګ ولاړې دي.

ناڅاپه د ښاپیرۍ خندا تښي. تندی یې تریو شي. کورتۍ وباسي، پر ځمکه یې ووهي. راته وایي: تا دومره نه ویل چې پــه دې ځــو

eilia.org

ورځو کې به په دې باندې څه تېر شوي وي؟ تــه دا پــوره هفتــه چېرته وې؟

هم خپه کېږم چې هغه مې خپه کړې، هم خوشحاله یم چې داسې ځوک لرم چې وریادېږم او دیدن ته مې ناقراره ده.

گورم چې ښاپېرۍ تر کورټۍ لاندې هېڅ شی نه دی اغوستی. خو جالبه دا ده چې ټول بدن یې په لنډو ویښتو کې پټ وي، لکه ږیره چې جگ ماشین شوې یا لکه چمن چې په ماشین رېبل شوی وي. ان تیونه یې هم همدغسې وړو تورو ویښتانو پوښلي دي. مخ تــه یې گورم، مخ یې هم عین شی. خو هېڅ بده نه ښکاري. هماغســې د پخوا غوندې ښکلې را ته ایسي.

یو دم وېره رالوېږي چې څوک یې په دې حالت کې ونه وینــي. زه او خورلڼه یې په یوه وار ورته وایو: اول دې کورټۍ واغونده، بیــا به خبرې وکو.

کورټۍ بېرته اغوندي. هغه او خورلڼه یې د باندې وځي. زه یــې د خوب له تخت سره پر ځمکه کېنم. گورم چې هلته ممپلۍ پرتې دي خو تکې تورې لکه وطني جنغوزي. زه لکه ماشــوم ورتــه کېــنم. پښې مې د ۷ په شکل پرانیستې. یوه یوه دانه ممپلــۍ ســپینوم او خولې ته یې اچوم. لپه مې له پوستکو ډکېږي. وایم دا بــه چېرتــه غورځوم. څنگ ته مې کتابونه او کتابچې پرانستې پرتــې دي. یــو کتاب را اخلم. پوستکي ورباندې اچوم. گورم چې د کتــابچې پــر

eilia.org

مخ د زرمينې نوم ليکلی دی. ځان سره وايم: ښه نو دا خورلڼه يې زرمينه ده.

حيرانېږم چې زرمينه نو څنګه دومره لويــه شــوې ده او بلــه لا دا چې هغه خو يې لور ده نو خورلڼه يې څنګه شوه؟

بيا وېره راپيدا شي چې که څوک راشي او ما د ښاپېرۍ د خوب په کوټه کې ووينې نو بيا؟

همدې وخت کې د کوټې ور خلاصېږي. مولانا وي. پوښتنه کوي: ښاپېرۍ د کورتۍ لاندې سه اغوشتي وو؟

حيرانېږم چې دی نو څنګه خبر شو. بيا له ځــان سره وايــم چــې زرمينې به ورته ويلي وي.

ځواب ورکوم: نه.

وايي: نو دا به هماغه جامې وي چې ما د کراچۍ نه ورتــه لېګلــې دي.

راويښ شوم. چورت وړی وم چې دا نو څه رنګه خوب و. ګــنګس وم.

بېرته مې سترګې سره ورغلې.

چا را باندې غږ وکړ: راځه! نور دې بس دی.

شا ته مې وکتل. د هېندارو ښاپېرۍ د وره په خوله کې ولاړه وه.

حيران حيران مې ور وکتل.

eilia.org

ومې ویل: دا دې څه وکړل؟ ځان را نه هېر و. دنیا را نه هېــره وه. ښه په خوندونو کې ډوب وم. هېڅ مې نه وو په یاد. نو ولې دې دا هر څه را باندې وکتل؟

ویې ویل: ما خو درته ویلي وو چې رازونه مه سپړه. خو ته پخپله راپسې راغلې. رښــتیا یــې ویــلي دي چــې «انســان عجــول دی» هاهاهاها! بنيآدم یې نو په هر څه کې تلوار کوي. خو غم مه کوه. هر څه به سم شي. په ما پسې راشه.

د هېندارو کوټې ته ورغلم.

دې تر لاس ونیولم. روانه شوه.

د هېندارو له سمڅې ووتو.

پر سترګو یې لاس را تېر کړ. سترګې مــې پټــې شــوې. دغــومره پوهېدم چې مخ په بره روان یم او لاس مې د هغې په لاس کې دی.

د اوبو شړپا شوه.

سترګې مې پرانیستې.

ببرته د هماغه چینې پر غاړه وم. شا و خوا ته شنبلي، د ســنځلو د ګلو وږم، پسته هوا.

لکه تازه چې له موره زېږېدلی وم، حافظه مې تشه وه. هېڅ شــی مې نه یادېده.

د هېندارو ښاپیرۍ وویل: ورشه، زړګیه! خوند واخله، بس خونــد واخله او خوند واخله.

eilia.org

پستې گوتې يې زما پر گوتو وښوييږي. لاس يې زما له لاسه وايست خو خوندوره گرمي يې په لاس کې را پاتې شوه.

نيلي سترگې يې زما په سترگو کې ښخې وې. دوه درې گامه شا ته لاړه. همداسې يې شا ته ځان خطا کړ. د اوبو شړپا شوه او دا په چينه کې ورکه شوه.

د چينې اوبه بېرته سره ورغلې، هوارې شوې، هېنداره ځنې جوړه شوه خو يوازې زه په کې ښکارېدم.

په چمن کې گرځېدمه او گامونه خوندور وو، هر پل مې خوندور. ساه‌گانې خوندورې او هر ځل يې خوندور.

چې تلمه تلمه، خوړل او څښل وو، چکر وهل وو. خوب او آرام وو، شراب و، جام و. نه انديښنې وې، نه ارمانونه؛ نه مې کوم زخم، نه يې دردونه. هره شېبه مې وه خوندوره.

د سنځلو د عطر په وږمو راويښ شوم. د هېندارو ښاپيرۍ مې سر ته ناسته، زما په ويښتو کې يې پستې پستې گوتې تېرولې.

له نيلي سترگو يې مهرباني ورېدله. د نريو گلابي شونډو موسکا يې د مينې په بې پايه سمندر کې گرځولم.

د ښاپيرۍ د ښکلي جسم له هرې ذرې څخه مې خوندونه واخيستل.

دا ولاړه.

ما ته خوب راغی.

لمره ورکه شوه. خاموشې تروږمۍ په خواږه خوب ويده کړم.

eilia.org

راوېښ شوم. لمره هماغسې نېغه ولاړه وه. وړی وم.

سر مې را پورته کړ. د امو ونه مې مخې ته ولاړه وه. چې څنګه مې لاس ور وغځاوه، يو دانه يې را جلا شو. په هوا کې ودرېده. يوه تراړه ځنې بېله شوه، خولې ته مې راغله. په خوله کې مې کرار کرار وېلې شوه. ورپسې بله او بله تراړه.

عجيبه وه، ام زړی نه درلود، پوستکی يې هم نه و، ټوله غوښه.

بل ام مې وخوړ. بل، بل ... شمېر يې را نه ورک شو چې څومره مې وخوړل خو نس مې هماغسې سپک و.

روان شوم. پښې مې پر شنه ځمکه داسې لګېدلې چې ته وا پر ورېښمين ټوکر يا د سپنج پر تختې ګرځم. د چمن ډکيو مې د پښو تلې تخنول او لکه چاپي چې يې وکړي، دغسې يې خوند راکاوه.

ګرځېدمه. ګامونه چست، وجود لکه بڼکه، اندامونه نرم نرم او هوا د خوند ذرې.

الوتمه. د نيلي آسمان تر څوکو، تر ځلاندې لمرې پورې، له سپوږمۍ سره ليدنه.

لامبېدمه. د رڼو اوبو په تل کې، د خوږو اوبو په منځ کې، د خوندونو په بې پايه سمندر کې، له څپو سره مزلونه.

وخت ولاړ او دنيا لويه. آزادي مې بې له حده، هره چاره مې په خوښه او خوندونه بې حسابه.

زما تنده ازلي وه، زما تنده ابدي وه. لذتونه ازلي وو او خوندونه ابدي وو.

eilia.org

خوب راغی. رڼا ولاړه. او د خوب هره شېبه مې د خوندونو دنیاګۍ وه.

د سنځلو د ګلو عطر.

لویه ساه مې واخیسته. سترګې مې رڼې کړې. د هېندارو ښاپېرۍ مې سر ته ناسته. سر مې را پورته کړ. لږ بره وځکېدم. سر مې د هغې پر پاسته ورانه باندې ولګاوه. داسې نرم لکه د بڼکو بالښت. بېرته مې سترګې پټې کړې.

خوړو ګوتو یې زما په ویښتو کې لارې جوړولې. د ګوتو سرونه یې زما د سر له پوستکي سره لګېدل او ګوتې یې ورو ورو له تندي څخه د سر څېړۍ ته او بیا څټ ته تېرېدلې.

پوښتنه مې وکړه: زه څوک یم؟ دا کوم ځای دی؟ او ته څوک یې؟

مستانه خندا یې وکړه، ویې ویل: ته د خوندونو تږی، دا د خوندونو نړۍ، زه د خوندونو فصل. هاهاهاها. دلته درد او الم نشته. خوښۍ بېرې خو غم نشته. دلته وږي ته خواړه دي، دلته تږي ته اوبه دي. دلته خوند دی، دلته ژوند دی. دلته زه یمه او ته یې، دلته بس دغه پیوند دی.

له ځان سره مې فکر وکړ. رښتیا یې ویله. زما نور هېڅ نه یادېدل، یوازې خوند، یوازې تنده، یوازې حسن، یوازې مینه.

بیا مې په زړه کې را تېر شول چې داسې به نه وي. دا دومره ارته دنیا، دغه بې پایه نړۍ، دغه پراخه ځمکه، دغه په ونو او ګلانو ښایسته شوي چمنونه، دا تر هسکو هسکو پورې آسمانونه، دغه

eilia.org

لوی سمندرونه، او د خوندونو دغه لویه دنیا، دغه هر څه نو یوازې زما لپاره؟

شونډې مې تودې شوې، خوږې شوې. له شونډو څخه مې دغه خواږه خوند ټول بدن ته لاره وکړه او لکه وینه مې په رګونو کې وبهېده. ټول بدن مې په خوندونو کې ډوب شو.

سترګې مې پرانیستې. د ښکلې ښاپېرۍ تودې شونډې مې پر شونډو وې او خمارې سترګې یې نیم کښې. بدن یې تود و. ډېر تود.

زنګون یې زما د سر له لاندې څخه په کراره را وایست. پر ځای یې خپل څنګل کېښود. پښه یې را باندې واړوله.

ټول بدن مې تود شو. خونډوره تودوخه وه. خوندونه د سمندر د څپو په شان یو په بل پسې تلل را تلل او زما بې پایه تنده یې په ورو ورو هم زیاتوله، هم یې ماتوله.

پوه نه شوم چې څومره وخت په دې خوندونو کې ډوب وم. زمان ولاړ و. لمره د آسمان په منځ کې نېغه ولاړه وه.

مړ پړ غځېدلی وم. زړه مې غوښتل چې تل تر تله دې همدا ښکلې د هېندارو ښاپېرۍ وي، همدا تنده همدا خوند وي، همدا زه وم.

خو نه پوهېدم چې دا خوند هم ختمېدونکی و. ښکلې پاڅېده. په نیلي سترګو کې یې پخوانۍ مهرباني نه ښکارېده. تندی یې تریو و.

زړه مې ولړزېد. داسې نه چې ښکلې را نه مروره وي.

eilia.org

ويې ويل: ناځوانه!

او همداسې روانه شوه.

اوچت پاڅېدم.

«ناځوانه»، «ناځوانه»! په غوږونو کې مې دغې کلمې انګازې کولې.

ولې يې ناځوانه را ته وويل؟

کومه ناځواني مې کړې وه؟

نه، دې را ته نه دي ويلي.

بل چا، هو بل چا ويلي دي. دغه غږ خو د دې نه و.

خو چا؟

ولې داسې فکر کوم؟

ولې دا کلمه او دا غږ را ته آشنا ښکاري؟

دا خو د هېندارو د ښاپيرۍ غږ نه و. دا څو شېبې مخکې يې چې د خوندونو خبرې را ته کولې، غږ يې دا وړ نه و.

نو دا غږ د چا دی؟

ولاړېدم. په ښکلې پسې راون شوم.

هغه بې له دې چې شا ته وګوري يا زما په نارو غوږ وګروي، همداسې روانه وه. داسې چُسته، داسې چابکه چې ته وا په هوا کې ګرځي، نه پر دې ځمکه.

د هغې د هر ګام په ځای کې د سنځلو واړه واړه خړ او ژېړ ګلونه راټوکېدل. او زه ورپسې وم.

eilia.org

گامونه مې چټک کړل.

دا هم تېزه شوه.

منډه مې واخيسته خو هغه چينې ته رسېدلې وه. ځان يې خطا کړ. د اوبو شړپا شوه. هوا د سنځلو د ګلو له لانده وږمه ډکه شوه خو هاغه پخوانى خوند په کې نه و.

د چينې اوبه بېرته سره ورغلې، هېنداره ځنې جوړه شوه.

هماغلته، د چينې پر غاړه کېناستم. چينې ته مې وکتل. يوازې زه په کې ښکارېدم. توره اوږده نرۍ ږيره مې له نريو برېتونو سره لګېدلې وه. رنګ مې سپين و، نوراني وم. شفاف پوستکی، نرى مخ، نرۍ پزه. ځيږې وروځې، ځيږه باڼه، سترګې برابرې، نه غټې، نه ډېرې وړې.

خداى خبر چې څومره وخت مې هلته تېر کړ. خو په دې ټوله موده کې مې په ذهن کې يوازې يوه خبره ګرځېده: «ناځوانه».

ډېره هڅه مې وکړه چې دا کلمه هېره کړم خو مه دې شه. دې کلمې له ما نه لاس نه اخيست. د ګناه غوندې را پورې نښتې وه.

پاڅېدم. روان شوم خو نور مې پښو پر شنه چمن له لګېدلو خوند نه اخيست. هوا بې خونده وه. رنګونو خپل ښايست بايللى و.

روان وم خو لکه هېڅ چې نه يم. مخې ته مې ګلونه راغلل، ونې او باغونه، خو هر څه بې روحه، هر څه بې مالګې، هر څه بې خونده. په خوا کې مې د شاتو او شيدو لښتي بهېدل خو تنده نه وه.

eilia.org

وخت ولاړ و، خو دا ځل يې زړه را تنګاوه. زړه مې غوښتل چې وخت را باندې ژر تېر شي. که هر څه کېږي، ودې شي خو چې دا حالت نور نو تمام شي.

خو نه، وخت هم د «ناځوانه» د کلمې په شان ځای پر ځای ولاړ و. ولاړ نه بلکې له ما چاپېر و. دواړو لاسونه سره يو کړی و چې ما وځوروي. وخت د لېوه يوه ژامه او د «ناځوانه» کلمه يې بله ژامه او زه يې تر منځ د بسمل د غاړې غوندې.

وخت ناځوان، هوا ناځوانه، فضا ناځوانه، هر څه ناځوان. لمره هم په ځوروونکي لمر اوښتې وه. نوره هغه مهربانه لمره نه وه چې تودول يې زده وو خو سوځول نه. د هغې پر ځای لمر راغلی و چې سترګې يې برېښولې او ورانګو يې بدن سوځاوه.

نه مې په ګرځېدو کې زړه ښه کېده، نه په ناسته، نه په ملاسته. خوب هم نه راته چې له دې بلا مې وژغوري.

مرمرينه ماڼۍ مې را ياده شوه. ور رهي شوم.

ماڼۍ هماغسې شانداره وه خو ما ته د ختينې کلا د کنډوالې هومره هم ښکلې نه ښکارېده.

د شرابو د حوض خوا ته کېناستم. جام مې ډک کړ. خولې ته مې ونيو. ساه مې بنده کړه او په يوه ساه مې له ستوني تېر کړ.

لويه ساه مې واخيسته. بل جام مې را ډک کړ. لا مې جام په لاس کې و چې ورو ورو مې بدن تود شو، سر مې درووند شو. په سر کې مې خوندوره ګنګسي پيدا شوه.

eilia.org

له جام نه مې وړوکی غړپ وکړ. شراب مې د ژبې پر سر وساتل او لږ لږ مې څاڅکی څاڅکی په کراره تېر کړل. د ژبې هره ذره مې د شرابو له خونده ډکه شوه. دغسې ستونی، مری، معده.

بل غړپ مې وکړ.

بل.

سترګې مې درنې شوې.

خوندور کيفيت مې په بدن کې وغځېد. سستي، ګنګسي، بې غمي، خوښي.

لا هم د «ناځوانه» کلمې را نه لاس نه و اخيستی، خو ځورولم يـې نه.

پرېږده يې چې ناځوانه مې وبولي.

څه ناځواني مې کړې ده؟

هيڅ.

نو ولې به زړه ورته خورم؟

ښه خبره ده. خپل عيش به ولې خرابوم؟

د رندۍ لورې! ته لا څوک يې چې ما ته وايې «ناځوانه»؟

پاتې نيمايي جام مې په يوه وار په سر واړاوه.

لويه ساه مې واخيسته. خوند يې راکړ.

پرېوتم. لاس مې تر سر لاندې بالښت کړ.

ګنبدې ته مې سترګې واوښتې. وه مرمرينه، خو د ښيښې غونـدې شفافه. د لمر وړانګې ځنې تېرېدې خو وړانګې يـوازې زيـړې نـه

eilia.org

وي. شنې، زرغونې، سپينې، سرې، نارنجي او نيلي وړانګې، ګلابي، بنفشې، زېړې وړانګې. سل رنګونه په کې ګډ وو.

رنګارنګې وړانګې د ګنبدې او غولي تر منځ نڅېدلې. سره ګډېدلې، نوي رنګونه يې جوړول، نوي شکلونه يې جوړول. بېرته له يو بله بېلېدلې. بربوکۍ غوندې تاوېدلې. د وربځو په شان غونډېدلې، بېرته خورېدلې.

وړانګې د سرو شرابو تر ډنډه پورې را کښته کېدې، تر ما را تاوېدې او بېرته پورته خوا تللې. هره وړانګه جلا عطر، په هر رنګ کې يوه بېله خوشبويي. د ګلابو، د سنځلو او نارنجو د ګلونو، د شبيو، د چندڼو، د لونګو خوشبويي.

د دې وړانګو او رنګونو خوشبويي مې د شرابو په شان په ټول بدن کې غځېدله او زه يې په خوندونو کې ډوبولم.

وړانګې به را کښته شوې. له ما نه به چاپېرې شوې. بربوکۍ به شوې. زه به يې پورته کړم. تر ګنبده به يې ورسولم. بېرته به يې خوشی کړم.

وړانګې سره تاوې را تاوې شوې. دوه د رنګونو او د خوشبو پرې ور نه جوړ شول. ټال ځنې جوړ شو، زه يې په کې کېنولم. دومره اوږد، دومره لوړ ټال چې ته وا سر يې ان آسمان ته رسي. ټال د ماڼۍ له دېوالونو داسې تېرېده را تېرېده چې ته وا دېوالونه هسې رنګونه دي، وربځې دي يا لړې يا د بوډۍ ټال رنګونه. د دېوالونو

eilia.org

بیا ځان ته خوشبويي وه. له هرې ټالۍ سره به مې د هووووووو، هيييييي، نارې کولې.
زه وم او شراب وو، رڼاګانې او عطرونه.
د ښکلې ښاپېرۍ خبره را ياده شوه: مه سپړه رازونه چې خراب به شې. پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې.
دا خبره مې بې اختياره له خولې وتله. ورو ورو يې د ترنم بڼه خپله کړه، لکه خوږه سندره په ښکلي طرز کې. د ټال هره ټالۍ د طبلې ضربونه وو، په هوا کې تېرېدل يې ټول سُرونه.
تر هغې پورې چې په سد وم، بس همدا سندره مې زمزمه کوله: مه سپړه رازونه چې خراب به شې. پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې.
د مرغيو په ښکلو غاړو راويښ شوم. ځنګل مې تر سر لاندې و او ستوني ستغ پروت وم.
عجيبه وه. مخکې مې مرغيو ته ځنګه پام نه و شوی؟
هغه رنګارنګې وړانګې چې له ګنبدې را تېرېدې، په حقيقت کې رنګارنګې مرغۍ وې چې سره غاړه غړۍ کېدې، له يوې بلې لرې کېدې، کښته راتلې، پورته تلې، مختلفې بڼې يې جوړولې او هره يوه يې بېله خوشبويي خپروله. د هرې يوې غاړې جلا خوند او جلا رنګ درلود. خو ټولو غږونو په ګډه بله ښکلا جوړوله. لکه داسې سندره چې شعر او طرز په کې له مختلفو سازونو سره

eilia.org

غاړه غړۍ وي، هر شی يې جلا جلا اثر ولري، جلا خوند ولري او ټول يې په ګډه د خوندونو بله مجموعه جوړه کړي.

کېناستم. لکه د بړبوکۍ په منځ کې چې ايسار شــوی وم، مرغــۍ چارچاپېره را نه تاوېدې را تاوېدې.

لاس مې ور وغځاوه. ځو مرغۍ مې له لاس سره ولګېدې خو لکــه دوی چې رڼاګانې او لاس مې رڼه ښيښه وي، په يو بل کې او لــه يو بله تېرېدل.

لاس مې راټول کړ. حيرت اخيستی وم. لاس مې سترګو ته رانږدې کړ. له ګوتو مې د ګلابو بوی لټېده. مړوند مــې د ســنځلو د ګلــو بوی کاوه. لېچه مې د نارنج ګل له بويه ډکه وه ...

زړه مې نه غوښتل چــې دا خوندونــه يــوازې پرېــږدم. زړه مــې غوښتل چې تل تر تله يې مل وم.

مدهوش ومه، نشه وم. خوندوره مې نشه وه او څه ښکلې تماشــه وه.

خدای زده چې څــومره وخــت بــه دغســې ناســت وم. ســترګې، غوږونه، پوزه، لاسونه، د بدن هر غړی مې د خوندونو په بې پايــه سمندر کې.

غږونه ورو ورو تت شول. رنګونه پيکه او وړانګې کمزورې شوې. لکه د اور په پای کې چې لوګی کرار کرار کمېږي او بيــا يــو مــخ ختمېږي.

eilia.org

ولټېدم. د باندې راووتم. لا مې په سر کې د خونــدور درونــدوالي تتې څپې پاتې وې.

یو ځل بیا مې د هوا په تنفس خوند واخیست.

وږی وم. په مېوو کې بیا بې پایه خوند پیدا و.

خوړل، څښل، خوند اخیستل.

وګرځېدم. والوتم. ولمبېدم. هر څه بېرته د پخوا غوندې وو.

ښکلې مې را یاده شوه، د هېندارو ښاپېرۍ.

را ورسېده. خو، نیلي سترګې یې نه ځلېدې.

په تندي کې یې ګونځې ښکارېدې.

شونډې یې ځړېدلې وې.

د پخوا غوندې یې د سنځلو د ګلو عطر شینده خو مهرباني یې نه خپروله.

دغسې مې له څنګه ښویه تېره شوه. ته وا زه یې بیخي لیــدلی نــه وم.

غږ مې ورباندې وکړ: د هېندارو ښاپېرۍ!

را ویې کتل. خو کاش چې را کــتلي یــې نــه وای. ســترګو یــې د ملامتۍ ېز را باندې وکړ. وچ پر زړګي یې وویشتم.

بېرته یې مخ را نه واړاوه. داسې روانه شوه چې ته وا په هوا کــې ګرځي.

څه ګناه مې کړې وه؟

eilia.org

هېڅ نه پوهېدم خو ځان را ته پړ ښکارېده. د ملامتئ درونـد بـار مې پر سینې ایښی و. گومان مې کاوه چې زړه مې درېـدلی دئ. ساه مې ډوبه وه، سینه مې درنه. ته وا چا مـې پـر مـرئ بانـدې منگولې ټینگې کړې دي.

ورپسې رهي شوم. خو چې څومره زه چابکېدم، هماغومره دا رانه لرې کېده. منډه مې واخیسته خو خبره لا خرابه شوه. لکه له لـرې چې د غره خوا ته روان وې او چې څومره مزل کـوې، هماغـومره غر هم لرې کېږي او داسې درته ښکاري چې غر به در نه تښتي. په ټول قوت وځغاستم.

ښاپیرئ هوا ته ټوپ کړ. کښته ولوېده. د لوېدو له ځایه یې د اوبو جوپې هوا ته پورته شوې، بېرته را ولوېدې.

چې ور ورسېدم، په هغه ځای کې هواره گرده هېنـداره وه او پـه هېنداره کې یوازې زما تصویر. ویښتان مې گډوډ وو لکه له خوبه د پاڅېدلي کس ویښتان. تر سترگو مې شنې کړئ تاوې وې. رنگ مې تور اوښتی و. شونډې مې وچې وې.

تصویر مې وار په وار سره تتېده. آخر ورک شو. خو زه لا پر خپل ځای وم. عجبه وه، هېنداري هم را نه مخ اړولی و.

د هېندارو ښاپیرئ ولې را نه خپه وه؟

څه مې ورته ویلي وو؟

هېڅ مې ذهن ته نه راتلل.

eilia.org

ځوړند سر روان شوم. گامونه مې داسې درانه وو لکه د سربو غونډارې چې ورپورې تړلې وي.

بیا هوا بې خونده شوه. سترګې مې له ځمکې څخه نه پورته کېدې. په هر ګام کې د هغې نیلي سترګې را ښکاره کېدې خو قهرجنې، ګرموونکې.

سر مې پورته کړ. د ونو په پاڼو کې قهرجنې نیلي سترګې ځلېدې. آسمان ته مې وکتل. ټول آسمان سترګې سترګې و. په هر څه کې د هغې سترګې وې. د پناه لپاره مې هېڅ ځای نه و. له هرې خوا د ملامتۍ ږلۍ را باندې ورېدله.

خو، ولې؟

دا څه رنګه پلیته ده؟

ولې مې داسې ځوروي؟

حال را ته ولې نه وايي؟

له شا څخه مې د زګیروي په شان آواز واورېد: «ناځوانه»

د غږ لوري ته مې وکتل. څوک نه وو.

له بلې خوا چا په لوړ غږ ناره کړه: ناځوانه! اې ناځوانه!

نارې انګازې وکړې. له هرې خوا د «ناځوانه»، «ناځوانه» غږونه راتلل.

ځای پر ځای ودرېدم. غږونه ورک شول.

روان شوم. له هر ګام سره مې له چمنه همدا غږ پورته کېده.

eilia.org

د شیدو د لښتي ځنګ ته کېناستم. شرهارو تــه یــې غــوږ شــوم. شرهار نه و. بل څه و. غوږونه مې ور ته څک کړل، ښه ورته ځیر شوم. د شیدو له بهېدو څخه تــت آواز پورتــه کېــده: «ناځوانــه»، «ناځوانه»، «ناځوانه»

آوازونه وار په وار سره تېز شول، چیغې شوې، فریاد شو.

پاڅېدم. منډه مې کړه خو خلاصون مې ځنې نه و. د ونو له پـاڼو، د ګلانو له عطره، د هوا له چلېدو، له ځمکې، له آسمانه، لــه لمــر او سمندره بس همدا غږونه راورېدل: «ناځوانه»، «ناځوانه» ...

په غوږونو کې مې ګوتې کېښودې. له ګوتو مې هــم همــدا کلمــه راوتله.

نه پوهېدم چې چېرته وتښتم. بس منډې مې وهلې. مرمرینې ماڼۍ ته ورسېدم. چې ځنګه ور ننــوتم، غږونــه ورک شــول. آه! کــراره کراري شوه.

لویه ساه مې وایسته. مطلقه خاموشي وه. یوازې مې د خپـل زړه دربا اورېدله او بس. داسې هوسا شوم لکه په ځنګله کې چــې لــه هرې خوا زمریان، پړانګان او لېوان درپسې وي، هــر یــوه تېــرې داړې درته نیولې وي او غرهارې وکړي، هر یو یې فقط یو ګام در نه لرې وي او ناڅاپه د امن ځای تــه ورســېږې او چــې شــا تــه وګورې، هېڅ هم نه وي. لکه لــه ســخت وېروونکــي خوبــه چــې راویښ شې او د کابوس اثر درباندې وي، خو د وېرې منبع نوره نه وي.

eilia.org

د شرابو ډنډ ته ورغلم. گنبدې ته مې وکتل. نــه رڼاگــانې وې، نــه هغه وړانگې، نه هغه مرغۍ او نه یې سندرې.

بیا زه وم، بیا شراب وو، بیا مستي وه، بې خودي وه، بیا د هر څه هېرول وو، د خپل ذات بیا رغول وو.

بدن مې سپک شو، ذهن تش.

زړه مې غوښتل چې تل تر تله همداسې وپایم. که خوند نه وي نو عذاب هم نه وي. بې غم له خیر و شره او نه فکر، نه سودا.

جامونه ډکېدل، تشېدل او شراب مې په رگونو کــې ځغســتل. لاس مې د شرابو ډنډ ته ورکښته کړ چې وروســتی جــام را ډک کــړم. گورم چې په سرو شرابو کې یوه جوړه نیلي سترگې را ته گوري.

ښه ورته ځیر شوم. خرمايي ویښتان یې را ښکاره شــول. گــلابي شونډې یې وخوځېدې، په کراره یې وویل: ناځوانه!

نبغ را کېناستم. د سنځلو د عطر خوشبويي وه. خوشبويي وار په وار زیاتېدله او په شرابو کې تصــویر ورسره دم پــه دم را نــژدې کېده. د نیلي سترگو په څنگ کې مې خپلې سترگې ولیدې.

تت غږ مې تر غوږ شو: ناځوانه!

ښۍ خوا ته مې وکتل. پخپله وه. په ملا کړوپه، زمــا څنــگ تــه وه ولاړه. تر لاسه مې ونیوله.

ویې ویل: چېرې را نه تښتې؟

eilia.org

- زه؟ زه در نه نه تښتم. دا خو تـه وې چـې وتښـتېدې. د هېندارو په چينه کې دې ځان غيب کړ. وايه، څه ناځواني مې کړې ده؟
- رښتيا! غواړې چې وپوهېږې؟
- خود.
- مه سپړه رازونه چې خراب به ...

خبره مې ځنې ونيوله: مه سپړه رازونه چې خراب به شې/ پـاتې وې خوندونه، په عذاب به شې. مه سپړه رازونه چې خراب به شې، خو دا ته مې نه پرېږدې. ته مې زړه ته سودا را اچوې. ناځوانـه، ناځوانه. ولې مې ناځوانه بولې؟

غېږه يې خلاصه کړه، په مهربانه غږ يې وويل: راشه، غېږې ته مې راشه.

د ماشوم غوندې يې په غېږ کې ونيولم. د شرابو حوض ته يې ور ټوپ کړ. ما داسې گڼل چې دغه حوض به د يوه زنگانه قـدر ژور وي خو چې ور ولوېدو، دغسې پســې کښـته روان وو، روان وو، روان وو، تل ته يې هېڅ نه رسېدو. لکه له الوتکې څخـه چـې لـه پراشوټ سره مو ځانونه خطا کړي وي، همداسې پـه مـدار مـدار کښته خوا تللو.

آخر د ځمکې تل ته ورسېدو. بيا مې مخې تـه د هېنـدارو دره وه. پورته مې وکتل. سره شراب نه وو، سره هېنداره وه.

ښاپېرۍ مخته شوه، ويې ويل: راځه ناځوانه!

eilia.org

یوې خونې ته ورننوته. زه ورپسې جوخت ورننوتم خــو دا غیبــه شوه. هرې خوا ته هېنډارې وې او زه وم. چت له هېنډارو جوړ و، غولی هېنداره، دېوالونه ټول هېنډارې.

څو شېبې چوپتیا. بیا د یوې هېنډارې لــه شــا څخــه آواز راغــی: «ناځوانه»

د آواز لورې ته ورغلم. هېنډارې ته مې لاس ور وړ. هېنداره د اوبو په شان پسته وه او په منځ کې بېله شوه. ورننــوتم. شــا تــه مــې وکتل. هېنداره بېرته د اوبو په شان سره ورغله.

مخ مې واړاوه. د سراچې موټر جلو ته ناست وم. د کابــل هــوایي میدان په لاره کې سړک سخته ګڼه ګوڼه وه. په یو ساعت کې ایلــه له وزیر اکبر خان مېنې څخه د صحت عامه تر چوکه رسېدلی وم، یعنې تقریباً یو کیلو متر لاره مې په ساعت کې وهلې وه.

موټرې داسې شا په شا په دریو لیکو کې ولاړې دي چې د تسبیح مرۍ به هم داسې سره جوختې نه وي. پنځه - شپږ دقیقــې چــې تېرې شي، موټرې لږ لږ خوځېږي، یو څو متره وړاندې ځي او بیا دربېږي.

وزیر اکبر خان مېنه د کابل د عصري او شــتمنو خلکــو ځــای و. کورونه او کوڅې یې په نقشې برابرې، منظمې. لــوی انګړونــه او دوه پوړیز کورونه، سړکونه او کوڅې کانکرېټي. د هرې کوڅې په سر کې نمبر. د سیمې په مرکزي برخه کې یو لوی ښایسته پــارک له دنګو ونو، ښایسته چمن، سمیټي چوکیو سره. د امریکا، جاپان،

eilia.org

کوریا، جرمني، او ځینو نورو ملکونو سفارتونه ټول همدلته دي، د لویو موسسو دفترونه هم ورسره. پــه همــدې خــاطر یــې ډېــرې کوڅې بندې کړې دي. د هرې کوڅې په سر کې یې دنگ ســمیټي دېوالونه درولي دي. یو څو کوڅې چې خلاصې دي، هلته یې هــم دروازې لگولې دي او یوازې کارت والا موټر ور ته پرېږدي.

په پخوانیو حکومتونو کې چا ته اجازه نه وه چې تر دوو پوړونــو لوړ کورونه جوړ کړي خو اوس نو د وزیر اکبر خــان مېنــې پــه څنگ کې په شپږ پوړ سیمه کې نوي کورونه پنځه - شپږ پوړه دي او هر کور د گاونډي د کور د رڼا او لمر مخه یــو مــخ نیــولې ده. اکثره کورونه د پېښور د حیات آباد پــه نقشــې جــوړ شــوي دي، ودانۍ ډېره لویه خو د رڼا او لمر درک یې نشــته. د هــرې کــوټې مخې ته دوه – درې متره راوتلې برنډه چې د لیندۍ غوندې نــیم دایره‌یي بڼه لري. د ځینو کورونو پــر دېوالونــو رنگــارنگې وړې وړې ښیښې او هینداري لگېدلې. د کورونــو دروازې غټــې پلنــې اوسپنیزې چې دوه موټره په کې تېرېدای شي.

موبایل ته مې زنګ راغی. ښاپېرۍ وه.

- څه شوې؟
- دا دی په لاره کې یم. لار بندي ده.
- ژر راشه چې را باندې ناوخته شو.
- درځم، درځم. ته ودرېږه چې د دې شین سترگو مــوټرې تېرې شي، بیا لاره خلاصېږي.

eilia.org

ټيليفون بند شو. د امريکايانو موټرې چې تېرېږي، نه پوهېږم چې څه چل کوي، ټول موبايلونه يو دم بند شي.

شل دقيقې نورې ووتې. د څلورم ميکرويان مارکېټ ته ورسېدم.

د هوايي ميدان سړک پخوا يو لاين او ډېر کم سوری و، ايلــه لــس متر به يې سور و خو اوس څلور لاينه دي دوه سورور لاينونه په منځ کې چې هره خوا به يې دېرش متره وي او دوه فرعي لاينونه يې په څنډو کې، خو بيا هم کله کله دومره ګڼه ګوڼه پــه کــې وي چې هرې خوا ته يې پنځه شپږ کتاره موټرې پــه يــو بــل پســې د مېږيو د لام غوندې ولاړې وي.

د څلورم ميکرويانو سړک يې هم ښه ښايسته رغولی دی. هغســې چې د طالبانو په وخت کې کند و کپر و، اوس هغسې نه دی.

موبايل مې بيا وشرنګېده. پخپله وه. ويې ويل: څه شوې؟

- در ورسېدم.
- د شيريخ د دوکان مخې ته ولاړه يم.

ورغلم. ويې ويل: راځه چې يو شيريخ وخورو.

- بوډا چېرته دی؟
- کور کې. ويده دی. دوا چې وخوري، بيا ګــنګس شي. پــه دنيا نه وي خبر.
- نو زما کار به څنګه شي؟

eilia.org

- وبه شي. ماښام چې جومات ته ولاړ شي، بيا يــو ســاعت پسې ورک وي. ډاکتر ورته ويلي چې گرځې به. يــو شــی مې درته اخيستی.
- رښتيا؟ څه شی؟

په دسکول کې يې لاس ورننه ايست. يوه قوطۍ يې را وايســته. د موبايل عکس وربانديې و.

- ما ته دې اخيستی؟
- نو چا ته به مې اخيستی وي؟ گوره، ښه کامره هم لــري. يو درې ساته يې چارج کې کېده. سبا چې راغلې، بيا بــه يې کمالونه دروښييم.

له يوه دوکانه يې نانځکه واخيسته. سره سپينه ښکلې ناوکۍ. چې سويچ يې ټينگ کړې، گرد چاپېره تاوېږي او سندره بولي.

نانځکه يې ما ته راکړه، ويې ويل: ماښام چې راغلې، دا زرمينې ته ورکه چې خوشحاله شي. ها بله ورځ چې تــه ولاړې، تنــدی يــې تريو و. ويل يې چې دا ملا صاحب به تر کله داسې وخت نا وخته زموږ کور ته راځي؟

- بوډا ته خو به يې حال نه وي ويلی؟
- نه، نه، نه. هسې خو هوښياره ده. ډارولې مې ده چــې که پلار ته دې څه ووايې، ما به وژني او بيا بــه تــه بــې موره پاتې کېږې. هسې خو يې له پــلار سره هــم نــه ده جوړه. پلار يې هر وخت وربانديې غالمغال او پټکې کــوي

eilia.org

چې هله دا راوړه، هله دا وکه، وه نجلۍ څه شــوې- یــوه
خوږه خبره ورسره نه کوي.

- دغه مو په ګټه ده.

❋ ❋ ❋

د جمعې له لمانځه نه وروسته مولوي صاحب څنګ ته کړم: ګلابــه بچو! یو سو ورزې به دې موټر همدقلته دروې.

زړې جامې، شکېدلی واسکټ، او خیرنه خولۍ یې له تــور ډبــرین کجکول سره راکړل.

ویې ویل: نور به دغسې خیرن ګرزې، په زان به ګوتې نه وهې. د وزیر اکبر خان په ګلیو کې به ګرزې. کور په کور به یې معلومو چې سوک په کې اوسېګي، کومه موسیسه ده، کــوم دفــتر دې پــه کې. د کسانو د تګ راتګ وخت به یې رامعلومو.

موبایل ته مې زنګ راغی. بند مې کړ.

ویې ویل: ټچ موبایل دې؟

- هو.

- ته یې دې خوا که. همممممم! دا خو نورم خــه شــوه. نــو تصویرونه به یې هم الې. ګوره، د تصویرونو د پټولو چل درزي؟

- نه.

چل یې راوښود چې تصویرونه په دغه فولډر کې واچوه، دغســې پسورډ ورکه.

eilia.org

هر فولډر ته مې جلا جلا پسورډونه ورکړل.

ښاپېرۍ ته مې زنګ وواهه چې يو څو ورځې نه شم درتلی. داسې ورسره عادت شوی وم چې بې له هغې شپې راباندې کال تېرېده خو څه مې نه شول کولی.

د وزير اکبر خان د ډېرو کورونو مخې ته پيره داران ولاړ وو. هېڅ چېرې يې درېدو ته نه پرېښودلم: اې ملګنه، دلته به نه درېږې. ځه ورځه. هله.

هر چا به شړلم.

تر مازديګره په سپين سترګۍ سره په يو څو کوڅو کې وګرځېدم خو ډېر څه مې بود نه کړل.

ماښام مولوي صاحب پوه شو چې داسې نه کېږي. ويې ويل: يو سو ورزې صبر وکه چې د خلقو هېر شې بيا به دې په بله جامه ور ولېګم.

دا ځل يې ږيره راباندې لنډه کړه. تورې غټې عينکې، سپينې جامې او نوی واسکټ يې راکړ. قاتېدونکې سپينه لکړه يې په لاس راکړه. يو دوه ورځې مې د ړندو په شان د تګ تمرين وکړ، بيا مې کار شروع شو.

يوه ورځ به په اوله کوڅه کې ګرځېدم، بله ورځ په اخره کې، بله ورځ په دويمه ... يو يا دوه واره به په يوه کوڅه تېرېدم خو ډېر په کراره. هر څه به مې په ځير څارل.

eilia.org

دې حالت ته خوښ په دې وم چې ښــاپيرۍ تــه ورتلــی شــوای.
جامې مې پاکې وې او مجبور نه وم چې خيرن وگرځم.
عکسونه مې ډېر په چل سره اخيستل. په جېب کې به مې د موبايل موزيک چالان کړ چې گواکې زنگ راته راغلــی دی. بيــا بــه مــې موبايل مخې ته ونيو او مخکې له دې چې غوږ تــه يــې ونيســم، عکسونه به مې اخيستل.
په عکسونو کې هغه د تورو ښيښو بې نمبر پلېټه تــور کروزينــگ چې دوه سپين لنډ کروزرونه ورپسې وو، د مولوي صاحب په درد لگېده.
بله ورځ يې د نسوارو د غټ ډبلي په اندازه يو ټايمر والا چســپکي بم راکړ. سهار چې تور کروزينگ له کــوره ووت، مخــې تــه يــې ورولوېدم. موټر لږ گړندی و. تر هغه پورې چې بربېــک يــې کــار وکړي، پمپر يې معمولي راباندې ولگېد. تر موټر لاندې ولوېدم. تر څو پورې چې خلک له موټره کوزېدل، بم مې يې په فــرېم پــورې ونښلاوه.
ټوپک والو راپورته کړم. عينکې مې پر سړک لوېدلې وې. مــا مــې سترگې مخامخ وچې نيولې وې او سترغلي مې ژر ژر رپــول. پــه لاس مې مځکه ټپوله چې امسا مې پيدا کړم.
يو چا مې عينکې را په سترگو کړې، بل مې لکړه په لاس کې راکړه.
په توره دريشۍ کې سره نيکټايي والا سړي مې لاس ونيــو، ويــې ويل: ژوبل خو به نه يې؟

eilia.org

په ببره مې وويل: نه، نه، بلا وه برکت يې نه و. خـدای را بانـدې ورحمېږد.
سړي له جيبه يو زرګون راوکيښ، په ورغوي کې يـې را کېښـود.
ويې ويل: دا دربانديې خيرات که. که ژوبل يې، شـفاخانې تـه دې يوسو.
ومې ويل: نه، نه. يو ځای مې هم نه خوږېږي. الله مو ښاد لره.
دوی مې رخصت کړل. په ټکسي کې کېناستم، سيده جومـات تـه ولاړم.
مولوي صاحب په کوټه کې ګوښی ناست و راډيـو تـه يـې غـوږ نيولی و. په لاس يې اشاره وکړه چې څنګ ته يې کېنم. د نهو بجو خبرونه شروع شول. اول خبر يې دا و: «د کابل د لسـمې امنيتـي حوزې په مربوطاتو کې د چاودنې غږ اورېدل شـوی دی خـو د پېښې د څرنګوالي او مرګ ژوبلې په اړه کره معلومات نشته.»
د څو نورو لنډو خبرونه وروسـته يـې وويـل: «پـه کابـل کـې د چاودنې په اړه تازه جزئيات. زمـوږ خبريـال د پېښـې ځـای تـه ورغلی او د ټيلفون پر ليکه راسره دی.»
خبريال د چارواکو له قوله وويل چې په پېښه کې د يوې ان‌جي‌او مشر او دوه ساتونکي يې وژل شوی دی.
مولانا صاحب په سترګو کې را ته موسکی شو. پر شا يې وټپـولم.
ويې ويل: شاباس د نر بچيه! جزاک الله، جزاک الله!

eilia.org

چورت وړی وم. کله مې چې د سړي په موټر کې بم نښـــلاوه، پـــه کیسه کې یې نه وم خو اوس مې سترګو ته د سړي څېره درېـــدلې وه. څه ښکلي برېتونه یې وو. د عطرو بوی مې یـــې احساســـاوه. خبرې مې یې په غوږو کې انګازه کوله: «که ژوبل یې، شـــفاخانې ته دې یوسو.» هغه غریب څه خبر و چې زه به یې بلـــې دنیـــا تـــه لېږم. اخخخ، بېچاره! زرګون یې په لاس کې راکړ چـــې پـــه ځـــان پسې یې خیرات کم او اوس به په ده پسې خیراتونه کېږي.

مولوي صاحب پر اوږه وټپولوم: ګوره چې خپـــه نـــه شـــې. د دې خلقو وجل داسې دي لکه ماران او لړمان چـــې وجنـــې. لکـــه ســـه شي؟

زه غلی وم.

ویې ویل: لکه ماران او لړمـــان چـــې وجنـــې. دا خلـــق چـــې دي د لستوڼي ماران دي، د لستوڼي ماران. دا د خدای دخمنان دي. الله فرمایي چې: «ترهبون به عدو الله و عدوکم» د خپلو دخمنانو او د خدای په دخمنانو کې ډار او دهشت واچوئ. اوس به د دې خلقو په زړونو کې سخت ډار ننوتلی وي. سه پوی شوې؟

ومې ویل: له رنګه خو بد سړی نه ښکارېده.

له لاسه یې ونیولم. ویې ویل: رازه چې لګ بهر وګرزو. ته پوهېګې چې دې کس د سه شي کار و بار کولو؟ نه پوهېګې کنه. خلق یې عیسویت ته اوړول. په خپله هم اوړېدلی و، عیسوی شـــوی و. پـــه شار نو کې یې لویه بنګله کرایه کـــړې وه. جـــونې او هلکـــان یـــې

eilia.org

راغونډول، د شرابو او شبابو محفلونه يې جوړول. دنده يې کوله. سه يې کول؟ دنده يې کوله. مسلمانې جونې به يې کافرانو له بوتلې. چا له يې بوتلې؟ کافراااانو ته.

په زړه کې مې تېر شول چې ته يې برېتونو ته وګوره او دا کارونه يې وګوره. برېتونه يې وو د غيرتي سړي خو پراته وو په دوسه خوله باندې.

ومې ويل: نو دی خو سم دم مرده‌ګاو و.

مولانا صاحب ودرېد. پر اوږه يې لاس را کېښود: بالکل بړوا و کنه. الله په سورة التوبه کې وايي: «قاتلوا الذين يلونكم من الكفار و ليجدوا فيكم غلظة». نو الله متعال را ته امر کوي چې هغه کافران ووجنئ کوم چې تاسو ته نږدې دي او په عمل کې ورسره شدت وکړئ. سه وکړئ؟ شددددت وکړئ. نو ته را له اووايه چې عيسوی کافر دی که نه دی؟ دی که نه دی؟

ومې ويل: خود کافر دی.

- شاباس! خه نو چې سوک مسلمان وي بيا عيسوی شی؟
- هغه خو مرتد دی.
- دقسې. او مرتد د کافر نه بدتر دی که نه دی؟
- بدتر دی.
- بس نو. چې سوک د الله په امر عمل وکي او د الله دخمنان اووجني، هغه بايد خوشحاله وي که خپه؟
- خوشحاله.

eilia.org

په کټ کټ یې وخندل. په غېږ کې یې ټینګ کړم. تندی یې راښــکل کړ. ویې ویل: آفرین! د تا د جهاد په برکت به دواړه جنت تــه زو. ته به زما شفاعت کیې. سه به کیې؟ زما شفاااعت به کیې. شفاعت به مې کیې که نه یې کیې؟

شرم را ته ودرېد. ومې ویل: مولانا صاحب دا څه وایې. ته خو زما استاد یې. شفاعت خو به ته را ته کوې.

ویې ویل: نه، نه، نه! داسې نه ده. د مجاهد مرتبــه د هــر مــلا او مولوي نه زیاته ده. سه پوی شوې.

په ښکلې غاړه یې ترنم کې وویل:

هلته په جنت کې بس جانان به وي مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي مزې به وي

شابه! اوس نو د خوشحالۍ وخت دی. موټر دې واله، سیده جلال آباد ته ولاړ شه یو سو ورزې آرام وکه. هه، دام درواله.

د زرګونو یو بنډل یې را ته ونیو.

موټر مې را وایست. بې اختیاره مې لــه خــولې نــه درګــرده دغــه زمزمه راوتله:

هلته په جنت کې بس جانان به وي مزې به وي

ښکلې پېغلې حورې او غلمان به وي مزې به وي

ښاپیرۍ را یاده شوه. ټېلیفون مې ورته وکړ: جلال آباد ته را سره نه ځې؟

- ولې نه؟

eilia.org

- رښتیا وایې؟
- خود. ها بل تللی پېښور ته. ډاکـتر ورغوښــتی و. درې – څلور شپې به وکي.

دا او زرمینه مې په موټر کې کېنولې. د جلال آبـاد خــوا تــه روان شوم. ښځې او نجلۍ بله دا ګټه را ته کوله چې له تلاشۍ نــه بــې غمه شوم. په هر چک پاينټ کې به چې عسکرو څنګه ولیدل چــې په موټر کې راسره زنانه دي، په لاس به يې اشاره وکړه چې ورځه. په لاره کې بېروبار نه و. سړک نو نوی لــه سره پــوخ شــوی و، د ښيښې غوندې هوار.

تېر ځل چې د طالبانو په وخت کــې لــه مولانــا صــاحب سره لــه پېښوره راغلم، داسې بد حال و، سړک ټوک ټــوک و. لــه تورخمــه سهار اوه بجې روان شوو، ایله ماښام کابل تــه ورســېدو. د لارې ټکانونو داسې ځب ځب کړی وم چې ټوله شپه مــې څــټ او مــلا خوږېدل. خو اوس نه دوړې ګردونه وو، نه جمپ و جول.

په مزه مزه مو د ماهیپر په غرونو او ټونلونو کې مزل کاوه. کله د سیند په يوې خوا کله په بله خوا، کله د غرونو په سر کلــه د درې په بېخ کې روان وو. د موټر ښيښې مې ټیټې کړې وې، د سیند له څنګه چې تېرېدو، یخه هوا يې را باندې لګېده.

سروبي ته ورسېدو. د سیند په غاړه د دنګو نښترو او ناجو ونو په څنګ کې ښه رستورانونه جــوړ شــوي وو. پــاک ســوتره، د لاس مینځلو لپاره سرامیک دستشوی او ورسره د لاس مینځلــو مــایع.

eilia.org

پخوا په دې لاره کې يو څو سپېره خيرن رستورانونه وو چې پر توشکې به يې کېناستې، گرد به ترې لټېده. د لاس مينځلو لپاره به يې اوسپنيز وړوکی اودان لگولی و چې څو نلونه ترې راوتلي وو او که صابون به ورسره و هم، د کالي مينځلو خيرن صابون به و چې په سر يې د خيري، گرېس او موبلايلو تورې ليکې ولاړې وې.

پخوا به تشنابونه نه وو او خلک به د اودس ماتي لپاره د غره ډډې ته کېناستل يا به د سيند په غاړه کندو ته کوزېدل خو اوس عصري تشنابونه د نارينه‌وو لپاره جلا او د ښځو لپاره جلا جوړ شوي وو چې کموډونه يې په کې لگولي وو.

يوه رستوران ته ورغلو. شاگرد يې په ښي لاس کې پرده پورته کړه. د فاميلونو لپاره بېل شوي ځای ته ور ننوتو.

ښاپېرۍ او زرمينه پر تخت کېناستې.

زه بېرته را ووتم.

يوه زلمکي اوږد پيپ په لاس کې نيولی و، پر يوه موټر يې چې د صابون ځگونو پوښلی و، اوبه شيندلې.

ورته کړه مې: ځوانه! چې بيا د ما موټرم ومينځې.

ويې ويل: په سترگو حاجي. بې غمه شه.

هلته مو ماهيان وخوړل.

د ډوډۍ په وخت کې مې زرمينې ته پام شو. غټوکۍ شوې وه. په سترگو ښه لگېده.

eilia.org

د هغې سر کښته و.

سترګې مې يې په تېتر پورې ښخې وې.

د ښاپيرۍ را ته پام شو. ويې سکوندلم. په ټيټ غږ يې وويل: خير خو به وي؟

په غوږ کې مې ورته وويل: بيخي تا ته شوې ده. تا غوندې ښکلې ده.

برند يې را ته وکتل، هماغسې په ټيټ غږ خو په غوسه يــې را تــه کړه: پام کوه! سترګې دې در خپلې کړه. پوی شوې که نه؟

په خندا مې وويل: ما خو څه نه دي کړي. سترګې درياب دي.

په جلال آباد کې مې د دوو کوټو يو کور پيدا کړ. کرايه يې په شپه کې دوه زره. تشناب، دهلېز او پخلنځی هم ورسره. د کور په انګړ کې د خرما دنګې ونې، ښايسته چمن او رات کي راني ګلونه.

په اول مازديګر مې د کامې چکر ورکړ. د پسرلي اولې ورځې وې. وطن شين او هوا مزېداره وه. د بهسود پل نوی کــانکريټي جــوړ شوی و. د پله قبلې خوا ته د سيند په غاړه رسټورانونه کتار وو.

ښاپيرۍ په پزه لويه ساه واخيسته. ويې ويل: اخخخخخخــخ! دا د کبابو بوی څومره ښه لګي.

ومې ويل: غم يې مه کوه. ماښام به يې دربانډې وخورم. اوس به د کامې چکر ووهو.

لس دقيقې وروسته مې د کامې له پله سره موټر ودراوه.

eilia.org

د کونړ سیند ډک بهېده. د اوبو شرهار یې له لرې اورېدل کېده. ورښکته شوو. څپلۍ او بوټونه مو وایستل.

ښاپېرۍ اوبو ته ور ودانګل.

ژر مې له مټه راونیوه. ومې ویل: پام! اوبه تېزې دي.

زرمینه د سیند په غاړه پر ډبره کېناسته. پښې یې په اوبو کې ځوړندې کړې.

یو ناڅاپه مې پر مخ د اوبو شړک شو. مخ مې واړاوه. ښاپېرۍ په دواړو لاسونو اوبه راباندې شیندلې او کټ کټ یې خندل.

سر مې ټیټ کړ. لاسونه مې مخې ته ونیول. اوبو ته ورښکته شوم. په یوه ساه مې څو لپې اوبه پرې وشیندلې. څادر یې له سره وغورځېد. ویښتان، مخ او ټټر یې خیشته شول. چغه یې کړه: بس، بس! توبه مې ده.

زړه مې و چې ښه یې چاره ور وکړم خو پام مې شو چې پر پله موټرې تېرېږي او ټولې سپرلۍ موږ ته راګوري.

ښاپېرۍ مې تر لاسه ونیوله. له سینده راووتو.

ګرېوان یې سم دم لوند شوی و.

د نریو پنجابي جامو له لاندې یې بدن جوت ښکارېده. خپل څادر مې پرې وګرځاوه.

د سیند په غاړه ګرځېدو. پستو شګو مې د پښو تلي نازول. د سیند له پاسه نرۍ شمال تېرېده او پر لانده مخ مې خوږ خوږ لګېده.

eilia.org

موټر ته ور وختو. د کامې خوا ته وخوځېدو. نــری پــوخ ســړک، دواړو غاړو ته یې کروندې او خال خال کورونه. د ځینو پټیو پــر پولو د چنار او کلیپټوس ونې ولاړې. په ځینو پټیو کې غــنم یــوه لوېشت جګ ولاړ وو، په ځینو کې ترکارۍ.

یو پنځلس دقیقې مزل به مو کړی و چې د شیریخ دوکــانونو تــه ورســېدو. د ســړک دواړو غــاړو تــه دوکانونــه وو. شــیریخ مــې وربانديې وخوړ.

د تازه شیدو شیریخ او ورسره وطني پېروی. عجب خوند یې وکړ. لا مو شیریخ نه وو خلاص شوي چې د دوکان شاګرد لویه کاســه او یوه کاشوغه په لاس کې راغی. ویې ویل: پېروی درته واچوم؟ ومې ویل: نو ورته ګورې. هههه.

چې بېرته تله، یو سلګون مې په لاس کې ورکړ.

بېرته راوګرځېدو. لمر په ډوبېدو و. د بهسودو له پله سره ښي لاس ته تاو شوم. موټر مې د یوه رسټوران مخې ته ودراوه. ښاپېرۍ ته مې وویل: تاسې په موټر کې کېنئ، زه به هوټلونه وګورم.

یو یو هوټل مې تر سترګو تېراوه. په یو ځای کې مې ولیــدل چــې یو رقم واړه مرغان په سیخونو کې کبابېږي. پوښتنه مې وکړه چې دا څه دي؟

ویې ویل: شی دی شی. مرزان دي.

دخل ته ناست هډور سړي وویل: ځوانه! واده لرې؟

eilia.org

ځان سره مې فکر وکړ چې که رښتيا ورتــه ووايــم نــو بيــا چــې ښاپېرۍ او زرمينه وګوري، شک به کوي چې دا ښځه او نجلۍ نو څوک دي.
ومې ويل: واده، هو. واده مې کړی.
ويې ويل: نو راشه چې مړز دربانډې وخورم چې د کوروالايي پــه خوند پوه شې. قسم دی چې تر سهاره بــه درنــه ويــده نــه شي. هاهاهاها.
شاګرد يې وويل: پهلوان رښتيا وايــي. ده چــې د مــړزو خــوراک شروع کړی، دوې نورې ښځې يې کړې دي. څنګه پهلوانه؟
پر دخل ناست سړي پرې برېچ وهل: ځغله خرکوسه!
په زړه کې مې وويل چې ښه شی شي په لاس درغلی دی.
ښاپېرۍ او زرمينه مې راسره کړې. د رسټوران شا ته د فــاميلونو لپاره کــوټې وې. ورغلــو. د کــوټې کړکــۍ د ســيند خــوا تــه وه. خوندوره هوا په کې چلېدله. د مړزانو کباب، پــه ســيخانو کبــاب شوي ماهيان او د پسه د غوښې کړايي مې راوغوښتل.
ډوډۍ مو وخوړه خو ډېر څه را نه اضافه پاتې شول.
د کوټې له څنګه سيند ته کانکرېټي زينې ورکښته شوې وې. يــوه ګړۍ د سيند پر غاړه کېناستو.
د سيند اوبه د سپوږمۍ رڼا ته لکه ســپين زر ځلېــدې. دا ځــلا د اوبو له وړو څپو سره داسې کښته پورته خوځېدله لکه پېغله چې

eilia.org

ویده وي او د کمیس په غاړه یې ګنډل شوې اشرپــۍ د ســاه لــه اخیستلو او ایستلو سره کښته پورته شي او رڼا ته وپرقیږي.
د اوبو شرهار لکه ساز او د ښاپیرۍ خوږې خبرې لکــه ســندرې.
ګومان مې کاوه چې سر مې سپک دی. لکه دا مې چې د ژوند اوله شپه وي. لکه په ژوند کې مې چې هېڅکله غم او خپګــان نــه وي لیدلي. هر څه مې هېر کــړي وو. یــوازې پــه همــدې شــېبو کــې اوسېدم. په شېبو کې ډوب وم. له هرې شــېبې څخــه مــې خونــد اخیسته.
زرمینې وویل: مورې! خوب راځي. کور ته نه ځو؟
زړه مې غوښتل چې ټوله شپه هماغلته د سیند او ښاپیرۍ په څنګ کې تېره کړم خو ښاپیرۍ وویل: ځه چې ځو. نجلۍ ستړې ده.
راولټېدو. په ښار کې د موټرو بېروبار کم شوی و.
کور ته ډېر زر ورسېدو.
ټول انګړ د رات کي راني د ګلونو په خوشبویو ډک و. چــې هــرې خوا ته به تلې، داسې ښه وږم په کې خپور و چې ته وا چا په ټوله هوا کې خوشبویه سپرې شیندلې ده. کوټې هم هماغه مستوونکي وږم په سر اخیستې وې.
زرمینه ویده شوه.
زه او ښاپیرۍ بلې کوټې ته ولاړو.
ښاپیرۍ خپل دسکول ته ټیټه شوه، ویې ویل: زړه مې! زه به مــې غاښونه برس کم.

eilia.org

ومې ويل: ما نه خو برسم هېر شوی. خير دی پــه گوتــه بــه يــې ومينځم.
پر تخت کېناسته. دسکول يې پر ورونو کېښود. يو نوی برس يــې ترې را وايست. په هوا کې يې وښوراوه. ويې ويل: خو ما نه يــې هېر کړی. زنده باد خودم!
ومې ويل: زنده باااااد!
د غاښ مينځلو په وخت چې دستشوی ته ټيټ شوم، په مــلا مــې نری درد تېر شو. د چپ لاس په څټ مې لړه وسولوله. يو تود لاس ورباندې ولگېد. ښاپيری وويل: خوږېږي؟
- ټوله ورځ د موټر جلو ته ناست يم نو کله کله لږ درد وکي.
تر لاس يې ونيولم: زه به يې چاره وکم.
هماغسې لاس نيولی يې کوټې ته بوتلم. پر تخت يې کېنولم.
په موسکه خوله يې وويل: آفرررررين! همدلته کېنننه.
لکه مور چې د وړوکي ماشوم کالي اوبــاسي، اول يــې د گرېــوان تڼۍ راخلاصې کړې، بيا يې د لستوڼو. را باندې ټيټه شوه. زما لــه شا نه يې لاسونه تېر کړل. د شا ملن يې را ونيوله، را کش يې کــړه. لږ پورته شوم چې ملن مې خوشې شي. ټټر يې پر مخ راولگېد. دې نوره هم ځان راجوخته کړه. ما يې له ورنونو لاسونه تاو کړل.
دا بېرته را نېغه شوه. مړوند يې را ونيو، گوته يې را تــه وځنډلــه: نه، نه، نه! بې ادبي به نه کيې.

eilia.org

کټ کټ په خندا شوه. بیا یې زما د ښي لستوڼي له خولې نه ونیو. لاس مې پورته کړ. دې مې لستوڼی وایست. بیا بل لستوڼي او ټول کمیس او بنین را نه وایست. پړ مخې یې پرې ایستلم. پر مـلا یـې لاس راتیر کړ. څه ښه تود را ولګېد.

ویې ویل: همدا ځای دې خوږېږي.

- همم.
- یوه شېبه.

له دسکول نه یې د زیتون غوړي را واخیستل. څو څاڅکي یې زما پر څټ وڅڅول. بیا یې سولول شروع کړل. د مـلا د تیـر د دواړو خواوو غوښې مې داسې شخې وې چې د هغې تر لاس لاندې بـه دې خوا ها خوا ښوییدې لکه کچالان چې ښه نه وي پاخه شوي او چې غواړې ګوله ترې جوړه کړې، په کاسه کې ښوییږي او نیـوی نه درکوي. سوکه سوکه یې په سـولولو د څـټ غوښـې داسـې را نرمې کړې چې درد مرد یې ورک شو. بیا یې ولي او تخرګونـه، د ولیو سرونه او متې یې راکېکاږلې. ټوله ستړیا یې را نه وایسته.

ومې ویل: ګلې! خیر یوسې څنګه ښه چاپي دې کړم. چـې دا دې چېرته زده کړې؟

- وی رښتیا، تا ته خو مې نه دي ویلي. زه خـو پـه مسـاج سنټر کې شاګرده وم. خارجیان به مې مساجول.

دا خبره یې را باندې بده ولګېده خو څه مې ونه ویل.

- څنګه غلی شوې؟

eilia.org

- هسې.

په کټ کټ خندا يې وويل: ټوکې کوم. شل کاله کېږي چې هــر وخت حاجي ځان راباندې چاپي کوي نــو خــود بــه مــې زده کېږي. هله نو اوس کېنه چې سر دې درته غوړ کم.

دا مې شا ته پر گونډو کېناسته. لږ غــوړي يــې پــر سر بانــدې را وڅڅول. د گوتو په سرونو يې د ويښتانو بېخ را تــه مســاژ کــړ. ټېکونه، تندی، مغــزۍ او د کــوپړۍ ټــول پوســتکی او د غوږنــو پوڅکۍ يې راچاپي کړل. بيا يې پرې ايستلم. وروځې، سترغلي او غومبري يې را وسولول. د ږيرې او برېتونــو بېخونــه يــې را تــه مساج کړل او بيا يې په غېږ کې ونيولم.

د پهلوان خبره رښتيا وه. بل رقم قوت را کې پيدا شوی و.

تر نيمې شپې پورې مو پر يو بل خوندونه اخيستل.

په آخر کې ښاپيرۍ وويل: دا څه يږ درنه جوړ شوی. بس دی نو، د تمامېدو شی خو نه دی. سبا او بل سبا لا دلته يو.

سبا تر نهو بجو پورې ويده وو.

چې را پاڅېدم، زرمينه مې وليده چې د مور په موبايــل کــې گــېم وهي.

ورته ومې ويل: گېم دې خوښېږي؟

سر يې هماغسې موبايل ته ټيټ و، بې له دې چې راوگوري، ويــې ويل: خود.

ښاپيرۍ ته مې کړه: د ږرونټې چکر به څنگه وي؟

eilia.org

ویې ویل: نیکي و پرسش!

اول بازار ته ولاړو. ښاپیرۍ ته مې وویل: ته راځه چـې یـو شـی واخلو.

پوښتنه مې وکړه چې زرمینې ته د ګېم لپاره څه شی واخلو؟

ویې ویل: که پلې سټېشن ورته واخلې، ډېره به خوشحاله شي خو بیه یې زیاته ده.

زرمینه د پلې سټېشن په لیدو په ټوپو شوه. ویل یې تاسې چکر ته ولاړ شئ، زه به په کور کې ګېم کوم.

خو مور یې وویل: نه. ته به هم راسره ځې. ژر به بېرته راځو.

ډرونټې ته ولاړو. هوا لږه ګرمه وه خو د ډرونټې د بند هوا چـې د ونو له منځه تېرېدله، یو څه به نرمه او سړه شوه. د سړک په غاړه هوټلونه وو. یوه ته ورپورته شوو. شا ته یې انګړ و او د انګړ پـه بل سر کې کوټې. ماهیان مې راوغوښتل. داسې ښـه یـې وریـت کړي وو چې په خوند یې نه مړېدم.

ښاپیرۍ هم په خوند خوند ماهیان وخوړل خو زرمینې دومره ونه خوړل.

چې ځنګه کور ته ستانه شوو، زرمینې د پلې سټېشـن لینونـه لـه ټلویزیون سره ونښلول او په ګېم وهلو لګیا شوه.

زه او مور یې بلې کوټې ولاړو او بیا په خوندونو کې ډوب شـوو. دا ناسته وه. پېښې یې غځولې وې. ما یـې پـر ورانـه بانـدې سر لګولی و او ستوني ستغ پروت وم. دې پـه پسـتو ګوتـو زمـا پـه

eilia.org

ویښتانو کې لارې جـوړولې. مـا یــې د غــوړ پــوڅکۍ ورو ورو سولوله.

سر یې ټیټ کړ. زلفې یې په مخ راولګېدې. د شامپو ښایسته بوی ترې لټېده. لویه ساه مې واخیسته.

ورته مې وویل: کاش دا خوندونه ابدي وای.

- چې زه او ته یو، نو خوندونه به وي.
- نه پوهېږم ولې مې په زړه کې وېـره ننـوتلې ده. ډارېـږم چې هسې نه دا هر څه ختم شي.

سر یې را ټیټ کړ. په ناز یې ښکل کړم.

په خمارو سترګو یې را وکتل. ویې ویل: وېره دې د زړه نه وباسه. خوند واخله، بس خوند واخله.

د ښاپیرۍ لوڅ عکسونه مې واخیستل.

عکسونه یې په خوند سره وکتل، بیا یې وویل: دا به ایسته کوې.

- نه، نه. دا کار به راباندې نه کوې.
- څه پې کوې؟
- چې تا پسې خپه شم، بیا به ورته ګورم.
- زه خو دې هر وخت په خذمت کې یم، نور نو څه غواړې؟

ډېره راته ټینګه شوه چې پاک یې کړه خو ما وویل چې په پس ورډ والا فولډر کې مې اچولي دي، څوک یې نه شي لیدای.

د دویمې ورځې په مازدیګر منډیي ته لاړو. دې او زرمینې ته مــې یو څو جوړې جامې واخیستې.

eilia.org

زرمينې په موسکه خوله خپلو نويو جامو ته کتل. کـور تـه چـې ورسېدو، مور يې تشناب ته ولاړه.

دې له کڅوړې خپلــې جــامې راوايســتې. د هېنــدارې مخــې تــه ودرېده. جوړه يې په غاړه کې ونيوه. يوه شېبه يې ځان ته وکتـل. بيا يې بله جوړه ور واخيسته.

ورو ورو يې خوا ته ورغلم.

پوښتنه مې وکړه: خوښه دې شوه؟

- ډېېېېره.

لاس مې يې پر ټټر کېښود، د پنجابي کاليو پر رخـت مــې لاس ور تېر کړ. ومې ويل: ډېره ښه در سره ښکاري.

څه يې ونه ويل. لاس مې په کراره ټټر ته يې ور ووړ.

لاس يې را پورې واهه.

کالي يې پر ځمکه وغورځول.

په لوړ غږ يې وويل: څه کې؟

د مور چيغه يې پورته شوه: څه خبره ده؟

ور ومې کتل. د دروازې په خوله کې ولاړه وه.

راغله. لور يې دلاسا کړه. بلې کوټې ته يې ور وسته.

څو شېبې ورسره ورکه وه. بيا راغله. تندی يې تريو و.

ويې ويل: سړيه! دا څه ليونتوب دې شروع کړی؟ شرمېــږې نــه، وړه نجلۍ ده.

ورپاڅېدم. په غبرگو لاسونو مې يې مټې ونيوې.

eilia.org

ځان یې شا ته کړ: لاس راباندې مه وهه.

- خیر دی. ما خو څه نه دي کړي.
- نور به نو څه وکې؟ لږ وشرمېږه خو که شرم وپېژنې.

چې هر څه مې وکړل، ښځه پخلا نه شوه. په دې شپه نــو یــوازې پاتې شوم. دا له لور سره په بله کوټه کې څملاسته.

سخت پښېمانه وم. خوب نه راته. ځان ته به مې کنځلې کړې چې ولې دې داسې وکړل.

لټ په لټ اوښتلم. پالنګ خوړلم. فکر مې کاوه چې د پاڼ پــر ژۍ پروت یم او که مې سترګې پټې شي، وبه لوېږم.

اوووف! ولې مې داسې بې باکي وکړه؟

ښاپېرۍ مې ولې خپه کړه؟

له ځان سره په جنګ وم.

چورتونو خوب ته نه پرېښودلم.

پاڅېدم. د هغوی د کوټې خوا ته ولاړم. ورو مــې د وره دســتګیر تاو کړ.

ور یې قلف کړی و.

په کراره مې ور وټکاوه.

په دهلېز کې دې خوا ها خوا لږ وګرځېدم.

چا ور خلاص نه کړ.

په ټیټ آواز مې ناره کړه: ښاپېرۍ! وه ښاپېرۍ! خیــر دی، دروازه خلاصه که.

eilia.org

چا ځواب را نه کړ.

پخلنځي ته ولاړم.

له يخچاله مې يخې اوبه واخيستې.

اوبه مې وڅښلې.

بېرته ستوني ستغ پر تخت پرېوتم. سترګې مې پټې کړې خو خوب رانه تښتېدلی و. خوب هم د ښاپېرۍ غوندې را نه مرور و. هڅه مې کوله چې پام مې بلې خوا ته شي خو هره ګړۍ به هماغه صحنه را يادېدله چې ښاپېرۍ ويل: دا څه ليونتوب دې شروع کړی؟ شرمېږې نه، وړه نجلۍ ده.

اووووف! دې خبرو څومره ځورولم.

خدای زده چې نيم ساعت به هماغسې پروت وم که يو ساعت خو خوب رانغی. بېرته پاڅېدم. سر مې دروند و او سينه مې نيولې. لکه د غوړيو دوه منۍ ټيم چې مې پر ټټر پروت وي.

انګړ ته ووتم.

هوا د رات کي راني له عطره ډکه وه خو هغه پخوانی خوند په کې نه و. دې خوا ها خوا وګرځېدم. پښو مې سستي کوله. لکه د دوی زړه هم چې نه وي چې ملګرتيا راسره وکړي.

د برنډې پر ژۍ کېناستم. له دهلېزه په قلف کې د کونجي د تاوېدو غږ مې تر غوږ شو. ور خلاص شو.

ښاپېرۍ وه.

څو پورې چې زه پاڅېدم، دا په تشناب ننوته.

eilia.org

ورغلم.

د تشناب وره ته نژدې ودرېدم.

څو شېبې وروسته راووته. بې له دې چې را ته وګوري، چابکــه د کوټې خوا ته روانه شوه.

له مړونده مې راونيوله.

لاس يې تاو کړ چې له منګولو مې يې خلاص کړي.

پر منګولو مې زور ور وکړ.

دې هم په زوره لاس تاو کړ. په تروه ټنډه يې را وکتل.

دې ډول کاته يې سخت وځورولم. لاس مې سست شــو. پــه يــوه جټکه يې مړوند زما له منګولو وايست. هېڅ يې ونه ويل او په دوو ګامونو يې ځان د کوټې وره ته ورساوه.

ورنژدې شوم. پر اوږه مې يې لاس کېښود.

ومې ويل: خير دی. داسې مه کوه.

اوږه يې کښته کړه. لاس مې ورو راوښوييد. له ولي سره يې ولګېد او همداسې کښته راغی.

غوږونه مې په دواړو لاسو ونيول. ومې ويل: هن! دا دی توبه مې وکړه.

خو هغه کوټې ته ننوته او ور يې په ځان پسې قلف کړ.

خدای خبر چې تر کله پورې ويښ وم خو په آخر کې خــوب وړی وم.

eilia.org

سهار وختي دربی شو. سر مې جګ کړ. له انګړه د سفري بکس د ټیرونو د ګرځېدو ګړبهار راته.

په بېړه پاڅېدم.

ورمنډه مې کړه.

ګورم چې ښاپېرۍ د بکس لاستی په لاس د حویلۍ د دروازې خوا ته روانه او زرمینه هم ورپسې ده.

ورغږ مې کړ: خیر خو به وي؟

هماغسې چې روانه وه، ویې ویل: مورې ځو.

زورکي خندا مې وکړه. زړه مې ډاډه و چې تلی خو نه شي. په دې چې د وره کونجي زما په جېب کې وه.

دې خپله خواري وکړه خو کله چې پوهه شوه چې ور قلف دی، بېرته راوګرځېده.

ومې ویل: ګوره! بې آبي به نه جوړوې.

ویې ویل: بې آبي خو تا جوړه کړه.

ومې ویل: پربېږده چې له دې ځایه په آب و پرده ولاړ شو. پردی وطن دی. نه ما بې آبه کوه، نه ځان. بیا به په کابل کې خبرې وکو.

موټر مې چالان کړ.

حرکت مو وکړ. په لاره کې ټول غلي وو.

ومې ویل: چای په کوم ځای کې څښئ؟

چا ځواب رانه کړ.

eilia.org

د درونټې د بند له کاسې سره مې موټر ودراوه.

زرمينې ته مې وويل: وګوره، اوبه څومره ښې ښکاري، تکې شنې.

مخ يې بلې خوا ته واړاوه.

حرکت مې وکړ.

تر سروبي پورې مې په چوپه خوله مزل وکړ.

له يوه هوټل سره ودرېدم.

- چای درته همدلته راوړم که کوزېږئ؟

ځواب مې وانه ورېد.

کښته شوم. د هوټلي د شاګرد په لاس مې کباب، ملايــي او چــای ورولېږل. يخپله هوټل ته ورننوتم. ډوډۍ مې راوغوښته خو ټولــه را نه پاتې شوه. ايله يو دوه ګولې به مې ورنه کړې وي.

چې موټر ته ورغلم، يوازې د ډوډۍ خامې څنډې او سوې ټوټې له څو ټوټې وازدو سره په پتنوس کې پرتې وې.

زرمينې ته مې د ژاولو پوړۍ ونيوه.

وايې خيسته.

مور ته يې کړه: تشناب ته ځم.

مور يې هغه تشناب ته بوتله. خپله د تشناب د دروازې څنګ کــې ودرېده. پسې ورغلم.

- خپه يې؟

ښاپيرۍ ځواب رانه کړ.

غوړونه مې په ګوتو ونيول: دا دی، توبه مې وکړه.

eilia.org

دې مخ سيند ته واړاوه.

- مه کوه، دومره ظلم ښه نه وي.

غلې وه.

زرمينه راووته.

روان شوو.

تر کابله پورې بيا يوازې وم، چا خبرې نه کولې.

د څلورم ميکرويانو له سړکه تېز تېر شوم. د هوايي ميدان سړک خوا ته روان وم.

ښاپيرۍ غږ وکړ: ودرېږه، چېرته مو وړې؟

ځواب مې ورنه کړ.

موټر مې لا ګړندی کړ.

- وه سړيه، په سد يې؟ زموږ له بلاکه راتېر شوې، ويې دروه.

اکسلېټر ته مې پښه ټينګه کړه. د سړک جمپونو ته مې هم ونه کتل. د زرمينې سر په ښيښې ولګېد. مور يې په خوا پورې ونيوله. سر يې ور وسولاوه.

- څه درباندې شوي، وه سړيه، دا څه کيې؟ لېونی يې که څه بلا؟

- درې واړه وژنم.

- مه کوه، د خدای د پاره. په کراره، هله چې لارۍ سره لګېږې. وی، خدايه! ته مو وساتې.

eilia.org

د دواړو د ژړا غږ پورته شو.

موټر مې ورو کړ. د سړک څنډې ته شوم. د بریښ کغهار شو.

موټر مې ودراوه: خبرې راسره کوې که نه؟

ژړا یې سوکه شوه.

- تا ته وایم. ولې راسره نه غږېږې؟

په سلګو کې یې وویل: خدای ته وګوره، لږ رابانديې رحم وکه. په ما خو دې مرګ تېر کړ.

- هر څه دې له خپله لاسه وو.

- بد مې کړي. نوره به داسې نه کوم.

- اوس صحیح شوه.

موټر مې روان کړ. د هوایي میدان خوا ته وګرځېدم.

- چېرته ځې؟

- د غرمې ډوډۍ به په لیسهٔ مریم کې دربانديې وخورم.

دوی لا ډوډۍ خوړله چې زه د باندې ووتم. هوټل ته مخامخ د زرګرانو دوکانونه وو.

ښاپېرۍ ته مې د سرو زرو ګوته واخیسته، لور ته یې وړوکې غاړه‌کۍ.

چې بېرته میکرویانو خوا ته تلو، دواړه خوشحالې وې.

زرمینې غاړه‌کۍ په غاړه کې اچولې وه. یو وار یې زنځیر ته کتل، یو وار یې د پتنګ په بڼه جوړ شوي زر ته. خوله یې موسکه موسکه کېدله.

eilia.org

مور يې وويل: گوره! چې پلار دې يې درنه ونه ويني، ښه.

کور ته يې ورسره لاړم.

زرمينې ته خوب ورغی.

چای مې له ښاپېرۍ سره پر پالنگ وڅښه.

ساعت وروسته لامبېدلی راووتم.

موټر مې هم مينځلو ته ودراوه.

د مولانا صاحب زنگ راغی: بچيه، چېرته يې؟

راياد مې شو چې ما ته يې د يوې هفتې ويلي وو. ومې ويل: جلال آباد کې يم.

- دا شور د سه شي دی؟
- د بهسودو له پله سره يم. د موټرو آوازونه دي.
- شابه چې رانه شې.
- بې غمه اوسه، مولانا صاحب.

موټر مې په يوه سرای کې ودراوه. پخپله د تره کره لاړم. لــه لارې مې يو څه چای، بوره، گوړه، غوړي او وريجې راسره واخيستې.

ډېره موده وروسته ورتلم. د طالبانو په حکومت کې چــې يــو وار تللی وم، بيا خدای زده چې مولانا صاحب څنگه خبر شوی و. مــا ته يې کړه چې څوک به په ځان نه خبروې چې دلته يې. تــره تــه دې ووايه چې بېرته لاهور ته ځم.

eilia.org

مولانا صاحب راسره منلي وو چې په وخت به د خوړو مرسته ورسره کوي. چندان تره خو مې ولله که و خو زړه مې يې په ښځې او بچيو سوځېده.

دا وار چې ورغلم، قدر مې لا زيات شوی و. همدا چې تينداره مې خبره شوه، د حويلۍ وره ته يې رامنډه کړه. پر مخ يې ښکل کړم. لونېو زامنو ته يې وويل: هلئ، د لالا له لاسه مو کڅوړې واخلئ چې ستړی به وي.

دا مخته روانه شوه. د کوټې په بر سر کې يې پر يوې نيالۍ بالښت ورسم کړ. گردونه يې په لاس سره وڅنډل.

کور يې يو څه بدل شوی و. دېوالونه، کړکۍ او دړې يې رنگ شوي وو. چت ته يې چينايي مسطح ورکړې وه. کړکيو ته ښيښې اچول شوې وې.

يوازې د دوی کور نه و بدل، په کوڅه کې چې تېرېدم هر څه بدل وو. د کوڅې غولی کانکرېټ شوی و او تر پخوا را ته لوړ ښکاره شو. د کوڅې د سر دوکان نوی شوی و. هغه زړه لرگينه دروازه او د خامو خښتو دېوالونه يې نه وو، پر ځای يې سم کانکرېټي دوه منزله تعمير و. لاندې لوی دوکان چې الماری او ويټرينونه يې ښه ډک ښکارېدل. په څنگ کې يې درملتون و او پاس په دوهم منزل کې يې د ډاکټرانو معاينه خانې.

eilia.org

د کوڅې اکثره کورونه دوه او درې منزله شــوي وو او د پخوانــو ورو دروازو پر ځای لویې لویې اوسپنیزې دروازې چې موټر پــه کې تېرېدای شي، لګول شوې وې.

په کوڅه کې څو ماشومان مخې ته راغلل. پاکې نوې جــامې یــې وې. غوړ غوړ مخونه یې وو او هر څوک چې به مې لیدل، مســت او خوشحاله به راته ښکارېدل.

د اکا اولادونه هم غټ شوي او هم مزي شوي وو.

تینداري مې چای راوړ.

په لور باندې یې غږ وکړ: وه نجلۍ! دا میرات مړی لږ ټیټ که چې سړی خبرې واوري.

لور یې په ریموټ د ټلویزیون غږ راټیټ کړ.

تینداري مې دعا راته وکړه. ویې ویل: خدای دې ارمانونه پوره که زویه! هغه د طالبانو په پاچهي کې چې راغلی وې نو زموږ حــال خو دې لیدلی و. بیا ته چې پسې ولاړې، د مولانا صیب کســانو د ډوډۍ دوه کارتونه راته راوړل. دلته موسسو نانوایانو ته اوړه او پیسې ورکولې چې ډوډۍ پخې کې. موږ ته یې دانه په زر روپــۍ راکوله، ښې غټې ډوډۍ به وې.

تینداري ښی لاس په هوا کې او چپ لاس یې له ښي مټ سره ونیو، ویې ویل: دومره دومره ډوډۍ به وې. په هر کارت بــه یــې شــپږ شپږ ډوډۍ راکولې. زموږ خو نو شپږ ډوډۍ بس وې، شپږ نورې به مو په پنځه پنځه زره خرڅولې. په هغو پیسو به مــو چــای او

eilia.org

گوړه او نور شيان اخيستل. مولانا صېب به کله کله څه غـوړي او وريجې او لوبيا هم رالېږل. خدای دې ورسره ښه وکي.

ومې ويل: آمين! استاد مې ډېر ښه مسلمان دی.

ساعت ته مې وکتل، لمانځه ته لږ وخت پاتې و. اودس مې بايد تازه کړی وای.

تشناب ته ورغلم. عصري تشناب يې نوی جوړ کـړی و. غـولي او دېوالونو ته يې کاشۍ ورکړې وې. کمـوډ او دستشـوی پـه کـې لګېدلي وو. په نل کې اوبه راتلې. د دست شوی په هېنداره کې مې ځان ته وکتل. ځان هم را ته غوړ غوندې ښکاره شو. تازه وم.

کوڅه مې په ذهن کې تېره کړه، د هغو پخوانيـو کنـارابونو هـېڅ درک نه و. په يوه کور کې مې هم هغسې کناراب ونه ليد. د خلکو ژوند ښه شوی غوندې و.

تره مې په کور کې نه و. ښځې يې وويـل چـې د شـپې پـه يـوه موسسه کې چوکيداري کوي، د ورځې بيـا دوکـان کـې کينــې. د کوڅې په بل سر کې يې د پرچون دوکان کړی و.

څه کم اته بجې وې چې ډوډۍ تياره شـوه. ښــې وريجــې يــې د چرګ له زېمنې سره پخې وې.

د تينداري راپام شو چې د چرګ په غوښه مې څکه نـه ده کـړې. ويې ويل: زويه، ونيسه کنه دا غوښه ورسره خوره.

- دا به نو حلاله وي؟
- ولې به نه وي؟

eilia.org

- ته څه خبره یې چې په اسلامي طریقه ذبح شوي دي کــه نه؟ دا چرګان خو د خارج نه راځي. په ماشین یې سرونه غوڅېږي. نه څوک پرې الله اکبر وایي، نه ښه نه بد.

اکاناوې په خندا وویل: خدای مې دې نه ګناګاروي، زه خــو چــې هر شی پخوم، په بسم الله یې پخوم. نو که هلته چا خدای نه وي یاد کړی، زه خو یې یادوم.

ومې ویل: په دې خبرو نه کېږي. د مال د حلالولو شرط دی چــې الله اکبر به پرې وایې.

هماغه لورکۍ یې چې مخکې ټلویزیــون تــه ناســته وه، وویــل: د قصابۍ په غوښې نو څه ایتبــار. ســړی څــه پــوهېږي چــې چــا وربانديې الله اکبر ویلي دي که نه؟

- خود به یې ویلي وي. قصاب خو څه کافر نه دی.
- نه، هسې وایم که یې د یاده وتلي وي نو سړی څــه پــوه شي.

په زړه کې مې وګرځېدل چې ته یې قد ته وګوره او خبرو تــه یــې وګوره. مکتبۍ ده کنه.

ومې ویل: اودس په شک نه ماتېږي. دا چرګان خو معلومداره دي چې د کافرانو د ملکونو نه راځي.

- نو د دې په کارټن یې هم حلال لیکلي دي. ولې بــه شــک وربانديې کوو.

تینداريې خپلې لور ته سترګې برګې کړې، هغه غلې شوه.

eilia.org

تینداري وویل: کاشکې پوهېدلای، تا تــه بــه مــې ژونــدی چــرګ اخیستی وای. کلونه پس د موږ کره راغلی یې.

ومې‌ویل: پروا نه کوي.

زه خو هسې هم موړ وم خو هغې ګومان کاوه چې خپه شوی یم.

د شپې مې عجیبه خوب لیده. له مولانا صېب سره موټر کې ناست یم. زه جلو ته ناست یم، دی مې څنګ ته. کم‌ســوری پــوخ ســړک دی. داسې را ته ښکاري لکه د قرغې له بند نه چې د پغمان خوا ته ځې. دغسې روان وو چې ناڅاپه مولانا صاحب راباندې غږ وکــړ: پام کوه، پام! دا نو سه بلا ده؟

ګورم چې پر سړک د چینجي غوندې یو شی اوږد غځېدلی پــروت دی. له رنګه شین خو په سته غټ. ته وا د ملخ نیکه دی.

زړه مې و چې موټر پرې وخېژوم خو کتل مې چې شـــی ورو ورو غټېږي، غټېږي. اول د کېشپ قدره وي، بیا د تمساح په اندازه شي. دغسې لا پسې غټېږي او لوړېږي. ډایناسور ورنه جوړېږي. یو دم خوله خلاصوي. نژدې وي چې موږ له موټر سره له ســتوني تېــر کړي.

ژر مې موټر ریورس کړ. د بلا خوله دومره لویه وه لکه د مــاهیپر د ټونل خوله.

خو ښه وه چې بلا ډېره درنه وه. ژر ژر خوځېدای نه شوه.

د موټر مخه مې وګرځوله. اکسلېټر ته مې لته ورکړه. چې ښه لرې شوو، موټر مې سوکه کړ.

eilia.org

له یو چا مې پوښتنه وکړه چې هاخوا ته بله لاره نشته.

ویې‌ویل: ولې‌نه، دغسې لنډ راتاو شه، ښي لاس ته د کورونـو پـه منځ کې لاره ده.

سبا مې تر مازدیګره پورې چورت واهه چې د دې خوب تعبیر بـه څه وي خو ذهن ته مې څه نه راتلل.

له تره سره په دوکان کې ناست وم. سرمایه یې ډېره زیاته نـه وه خو ګوزاره یې پرې جوړه وه. مازدیګر یې دوکان بند کړ. د دخـل پیسې یې وشمارلې، پنځه دانې یوازې زرګونونه په کې وو.

د کارته نو تر سرکه ورسره لاړم.

ده یو ژوندی چرګ واخیست. په دوکاندار یې حلال کړ. چرګ یـې زوی ته ورکړ چې کور ته یې یوسي. پخپله نوکرۍ ته ولاړ.

څلور شپې ورځې مې د ده په کور کې تېرې کړې.

د مولانا صیب زنګ راغی چې راځه نو.

تینداري ته مې پنځه‌زره افغانۍ ورکړې چې ماشومانو ته جـامې وکړي.

د تګ په وخت کې مې ورته وویل: دا نجونې دې مکتب نه وباسه، بې لارې کېږي. دلته لنډ، کور ته نـږدې مدرسـه لـرئ. ولـې یـې مدرسې ته نه‌لېږئ.

هېڅ یې ونه‌ویل.

چې روان شوم، غږ یې راباندې وکړ: زویه، کله کلـه راځـه. خپـل کور دې دی.

eilia.org

هغوی ته مې ویلي وو چې بېرته لاهور ته ځم چې سبقان مې پاتې دي.
د هوتخېلو په جومات کې مې مولانا صېب ولید. له لرې یې راته وخندل او غېږه یې خلاصه کړه.
نوې سپینې جامې یې راکړې: واله بچیه. کاټن والا دې. دا مې خاص تا له د سعودي نه راغوختې. د کابل د ګرمیو چاره به درله وکي.
دوه ښایستوکي ځوانان ورسره ناست وو. ویې ویل: دې ملا صېبانو له مو اوس اوس پګړۍ تړلې. مېرانشاه کې یې مدرسه ختمه کړې.
نرۍ ږیرې، سپین مخونه. ما ته د بل ځای ښکاره شول.
همداسې و. نجم الدین د تخار و، ضیأالحق د بدخشان. فارسي خو یې هسې هم خپله ژبه وه خو پښتو او اردو یې هم ډېره ښه زده وه. داسې وزیرواله پښتو یې ویله چې ان زه پرې سم نه پوهېدم.
د شپې مو تر ناوخته مجلس کاوه. ښه مجلسي هلکان وو.
سهار بیا مولانا صاحب راته وویل چې دوی په کابل کې بلد نه دي او ته به یې په ښار کې درسره ګرځوې.
چېرې چې اوسې، هلته هر څه درته عادي ښکاري خو که څوک له بل ځایه ورته راشي نو داسې څه په کې ویني او داسې خبرې درته کړي چې بیا به له ځان سره وایې: «امممم. دا خو رښتیا وایي نو ما ولې په دې سترګه نه وو ورته کتلي.»

eilia.org

دا ځو کاله مې په کابل کې وخت تېر کړی و او له هر څه سره يې عادت شوی وم خو نجم الدين او ضیأالحق داسې نه وو.

د غازي سټېډيم خوا ته روان وو. د فوټبال له سټډيم سره، لــه يــوه بس څخه په ورزشي جامو کې يوه ډلــه پېغلــې نجــونې راکښــته شوې.

نجم الدين وويل: ای بر پدر مو لعنت شه په دې کفري کارونو!

ضیأالحق وويل: لا حول ولله! ته يې تیونو ته وگوره چې بوټ بوټ راوتلي دي.

نجم الدين ورغبرگه کړه: عمداً يې هلکانو ته ښيي چې شهوت يــې وپاربېږي. ورته گوره! تنگ تنگ پټلونونه يې وگوره چــې کونــاټي يې ترې وتلي دي.

ما په ټلويزيون کې او دې خوا ها خوا ورزشکارې نجونې ډېــرې ليدلې وې خو دا اول ځل و چې دې شي ته مې ورپــام شــو. دوی رښتيا ويل.

تر غرمې پورې مې نيم کابل ورباندې وکوت. دوی به په هر ځای کې داسې بدعتونه او داسې ناروا وې ليدلې چې ما هر وخت ليدل خو په دې سترگه نه.

غرمه مې جومات ته ورسول.

جماعت نه وروسته، مولانا صاحب راته وويل: گاډی دې همدقلتــه ودروه. هن دا چابي واله، هغه ټرک وينې.

eilia.org

په لاس یې د سړک پورې غاړه کې ولاړې لارۍ تـه اشـاره وکـړه: ټرک چالان که، میکرویانو له یې بوزه. د مسلخ په خـوا کـې چـې هغه ناتمام بېلډینګ دې، هماقلته یې ننه باسه.

په لارۍ کې سمېنټ بار وو.

پوښتنه مې‌وکړه: مولانا صاحب! دې سره څه کوئ؟

ویې‌ویل: هلته چې ورسېدې بیا به پوی شـې. هلـه نـو ورزه لـه خیره؟

موټر مې روان کړ. له درانه تګ نه یې معلومېدل چې ډېـر درانـه شیان پرې بار دي.

د بېلډینګ شاوخوا ته په شین ټوکر پوښلې جـالۍ ګرځېـدلې وه. چوکیدار زما انتظار کاوه. چې څنګه ور ورسېدم، د بېلډینګ مخې ته ولاړ و او د موټر په لیدو یې ژر دروازه بېرته کړه.

ورننوتم.

چوکېدار په بېړه ور بند کړ. کړکۍ ته رانـږدې شـو. ویې‌ویـل: د موټر مخه وګرځوه. لیورس راشه.

د موټر شا مې د بېلډنګ پوړیو ته برابره کړه.

پنځه – شپږ تنه ځوانان له بل چته راکښته شول. د موټر لـه شـا څخه یې د سمیټو بوجۍ لاندې وغورځولې. د سمېنټو بوجې یـې سر په سر سره کېښودې او پوړۍ یې ځنې جوړه کړه. چې ګـورم د موټر په دواړو خواوو کې د سمېنټو د بوجیـو دوه دوه قطـاره لکه دېوال ولاړ دی او تر منځ یې ځای خالي دی. د بوجیو پر سر

eilia.org

يې لرګي او دړې اچولي وې او د دړو د پاسه سمېنټ خو لاندې ټوله وسلې. پي کا، راکټ، د مرميو صندوقونه، لاسي بمونه ...
دوی د وسلو او مرميو په خېژولو بوخت شول. چوکېدار راته کړه: ستا کار تمام دی. ورځه له خيره.
لاړم. د هوتخېلو په يوه هوټل کې ډوډۍ ته کېناستم. ډوډۍ مې تمامه کړه، چای مې څښل چې د ميکرويانو له خوا د ډزو غږونه راغلل.
د باندې ووتم. ډزې د ميکرويانو د پله له خوا کېدې.
دوې امريکايي هيلي کوپټرې د ميدان له خوا راغلې.
بېرته هوټل ته ورننوتم. د هوټل په ټلويزيون کې خبر راغی چې وسله‌وال کسان يوه ناتمام بېلډينګ ته ننوتي، د امريکا پر سفارت او د ايساف پر قوماندانۍ ډزې کوي.
د مولانا صېب زنګ راغی: بچو سه شوې؟
ورغلم. بيا يې پر شا وټپولوم: اوس به د غازيانو کاروايي ګورې.
سه به ګورې؟ د غازيانو کارروايييي. شل – پنځه‌ويشت امريکنان يې مردار کړي دي.
ومې‌ويل: د زړه نه؟

- خود. راشه چې درله خکاره يې کم.

کوټې ته ننوتو. کمپيوټر يې چالان و. له يوه لوړ ځايه لاندې ځايونه ښکارېدل. د ډزو پر له پسې غږونه وو.
د الله اکبر، الله اکبر نارې وې.

eilia.org

هلته لرې يو ښايسته بېلډينګ ښکارېده.
په غولي کې يې څو کسان پراته وو. تصوير رانږدې شو. دوه سرتورې ښځې په پتلونونو کې پړمخې پرتې وې.
څو امريکايي عسکرو مخامخ ډزې وکړې، ته وا چې د کمپيوټر له شا څخه موږ ولي. دوه نور يې په منډو د پرتو ښـځو خـوا ته ورغلل. په همـدې وخـت کـې دوی هـم دواړه ولګېـدل او ولوېدل.
مولانا صيب چيغه کړه: الله اکبر. دوه نور يـېم ور لـه مـردار کړل.
پوښتنه مې‌وکړه: دا کوم ځای دی؟
په موسکه خوله يـې وويـل: خـو همـدا دې کنـه، د امريکـې سفارت.
ومې‌ويل: دا څنګه ستا په کمپيوټر کې ښکاري؟
ويې‌خندل: هههههههه، بچو! هلته مو کېمره لګولې ده. هر سه په انټرنټ کې به راه راست راځيي. دغه دې خوا ته بېلډينګونه ويني؟ دا د ايساف‌والا دي. اوس به وګورې چې سـنګه ورنـه درز باسي.
په کمپيوټر کې کله د سفارت تصويرونه راتلل، کله د ايســاف، کله د ميکرويانو د سړک او بلاکونو. له هـرې خـوا ډز و ډوز روان وو.

eilia.org

ښاپېرۍ مې رایاده شوه. د هغې کور هــم پــه میکرویــان کــې و. خدای دې خیر کړي. زړه کې مې سل خبرې تېرېدې. هسې نه چې خدای مه کړه د هغې کور ولګېږي. خدای دې نه کوي.

مولانا وویل: بچو، سه سوچ کیې؟

ومېویل: هېڅ. لږ ستړی غوندې یم.

ویېویل: ورزه نو ته دې دمه جوړه که.

په دې څلورو ورځو کــې مــې دوه درې ځلــه ښــاپېرۍ سره پــه تیلفون خبرې کړې وې خو تر دې مې زرمینه ډېره یادېدله.

خدای زده چې ولې مې یو ناڅاپه ورپام شو.

دا د مور غوندې جادوګره وه. سحرګرې سترګې یې وې، اثرناکې. زړه یې رانه وړی و. حیران وم چې څنګه یې راخپله کړم.

یوه ورځ مې ښاپېرۍ ته وویل: زرمینه به رضا کوې ګنې هغه لوڅ عکسونه به دې مېړه ته وښییم.

څو شېبې لکه بوت غلې پاتې شوه. ان یې سترګې هم نه ځمبلــې. دغسې مخامخ یې راته سترګې نیولې وې. بیا یې پــه آرامــۍ سره وویل: نه. دومره ناځوانه به نه یې.

- قسم دی چې ورښکاره به یې کم. دوکان یې را معلوم دی.

تر لاسه یې ونیولم. ویې ویل: راځه ناځوانه! زه به جــوړه درسره لاړه شم. ناځوانه!

حاجي مې ولید چې له جوماته راووت. د ښاپېرۍ مېړه یادوم.

ما هلته څه کول؟

eilia.org

دی د کور خوا ته روان و. زه هم ورسره روان وم. لمر ځرک وهلی و.

د لمر تتې سپينچکې رڼا ته د بلاکونو په دهليزونو کې د بلو ځراغونو رڼا لا ډېره تته او ژېړبخونه ښکارېده، لکه د ملامت او شرمېدلي سړي مخ.

حاجي ورو ورو روان و او له هر گام سره يې امسا پر مځکه لگوله. تر شونډو لاندې يې تسبېح ويله «استغفر الله، استغفر الله، استغفر الله». يا به يې په زړه کې ويله خو ما اورېدله.

- حاجي په خير راغلې.

حاجي له غږه وپېژانده چې د مخامخ کور گاونډی يې دی.

بې له دې چې ورته وگوري، ويې ويل: خدای دې وبخښه.

گاونډي غاړه تازه کړه، ويې ويل: حاجي گله! يوه خبره مې درته کوله.

- وايه کنه.

- امممم. هسې ما وې ته چې نه يې، واړه دې هم چېرې تللي وو که څنگه؟ هېڅ غږ و غوږ يې نه و.

- هو. جالبات ته تلي وو. په قريبانو کې يې مړی شوی و.

گاونډي ناړې تېرې کړې. څو گامه چوپه خوله روان و. بيا يې وويل: رښتيا يوه بله مې کوله.

حاجي ودرېد. مخ يې ده ته واړاوه. سترگو ته يې ځير شو.

eilia.org

ګاونډي په ټيټ غږ ووېل: والله څه ووايم نو. خلک درپسې خــبرې کوي. وايي دی چې په دوکان کې وي، يو ځوان يې کور ته راځي.

اوه! دا څه اورم؟ هغه خو زما خبره ورته کوله. دا څنګــه زمــا پــه مخکې دا خبره کوي؟ نو ما ته ولې ګوته نه نيسي چې دغه ځوان دې کور ته راځي؟

حاجي په ملامتوونکو سترګو ګاونډي ته وکتل.
ګاونډي سترګې ورنه واړولې.
حاجي په چوپه خوله نېغ ورته کتل.
سړي اېخوا دېخوا وکتل. بيا يې د حاجي سترګو ته وکتل. ژر يــې سترګې کښته واچولې.
حاجي ووېل: ظالمه! همدا اوس د جومــات نــه راووتــې. تــا خــو ماشاالله سبقم ويلی. ته خو پوهېږې چې د بهتان ګناه څومره ده؟ ولې په خلکو باندې بد ګومان کوئ. هغه څوک چې ته يې يــادوې هغه مې د باجه زوی دی. پوه شوې کنه؟

اوه!
دا يې لا بله. نو دی په هر څه خبر و او هســې يــې ځــان ناګــاره اچولی و. او څه ښه پلمه يې جوړه کړه. زه يې د خپل باجــه زوی وبللم. حيران وم چې ګاونډی ما څنګه نه ويني؟

eilia.org

گاونډي د خواخوږۍ په انداز وويل: ته وګوره، دا دلـهګان هســې لګيا دي. هی هی نو! خير دی ته مه خپه کېږه. ما ويــل خــبر دې کړم چې خلک دې پسې شا داسې خبرې کوي.

- خير يوسې. هر چا ته دې خدای انصاف روزي کي. د هر چا خولې ته خو برغولی نه شو نيولی.
- والله چې رښتيا وايې. خلک خپل هېڅ کار و بار نــه لــري، هسې په نورو پسې خبرې کوي. رښتيا دا هلک مو پخــوا نه و ليدلی. د کوم باجه زوی دې دی.
- ته يې نه پېژنې. مور و پــلار يــې مــړه دي. دی لا بيخــي وړکوټی و چې يتيم شو. تره لوی کړی دی. دا څو کاله په پاکستان کې و.

دواړه د بلاک په دهلېز ننوتل. پر زينو چې ختل، ګاونــډي وويــل: حاجي ګله! چې د ما نه يې ونه ګڼې.
حاجي ودرېد. ستمی يې کېده. څو وارې يې ساه سمه کړه، بيا يې وويل: نه، نه. په تا مې باور دی. ګاونډی خو لکه ورور وي. ورور نو کله داسې کار کوي.
ګاونډي وويل: راځه ناشته د ما سره وکړه.
حاجي د خپل اپارتمان د وره په قلف کې کــيلي وڅرخولــه. ويــې ويل: کور دې ودان.

eilia.org

چې ور يې پرانيست، د سرو کړيو زېړو غوږيو وړم مو په سپږمو ولګېد.

ورننوت.

ښاپېرۍ له پخلنځي څخه غږ وکړ: راغلې په خير؟ هګۍ درته څه رقم پخې کړم؟ ستاره‌يي، که بل رقم؟

حاجي لويه ساه واخيسته، ويې ويل: نه يې خورم.

کوټې ته ور ننوت. امسا يې له وره سره پر دېوال تکيه کړه. چې څنګه کېناست، غږ يې وکړ: ما ته يې واېشوه.

نو زه چېرې وم؟ ده نه ليدم، ګاونډي يې نه ليدم، خو ما هر څه ليدل، هر څه مې اورېدل. هسې نه چې زه دی وم يا مې روح د ده په کالبوت کې ننوتلی و.

د زېړو غوړو وړم تېرو وختونو ته يووړ.

د واده د شپې په سبا يې مور په زېړو غوړيو کې هګۍ پخې کړې وې او په پټناسه کې يې د دوی کوټې ته راوړې وې.

اخخخخ! څه دوزخي شپه يې تېره کړې وه.

ده ته خو ځان له پخوا نه معلوم و خو ښه خبره دا وه چې بل څوک پرې نه پوهېده. اوس يې نو ښځې ته هم هر څه ور معلوم شول.

eilia.org

بده يې لا دا چې په زړه کې يې ورتېر شول چې ناوې يې پــه پټــه ورته پسخېږي. ورپورې خاندې.

کاش مور يې خبره منلې وای. د څلوېښتو کلونو و چې دسمال يې ورته راووړ. پوره شل کاله يې مقاومت وکړ خو په آخــر کــې يــې مور خپل کار وکړ. مور به هر وخت ورته ټينگه وه چې څوک درته وکړم، څوک دې خوښه ده. خو ده به ويل چې نه يې غواړم.

مور يې ويل: شکر تجارت دې شته، خپل کور لرې نــو دا دومــره جايداد به چا ته پرېږدې؟ ولې يې په لوی لاس ميرات کوې؟

ده به ايلې بهانې کولې.

خو مور يې يوه ورځ خپل کار وکړ.

دی بېخي ناخبره وو چې د ښاپېرۍ دسمال يې ورته راووړ.

او ده نو نور انکار نه شو کولی.

واده يو غم، اولاد پيدا کول بل غم.

په هره مياشت کې چې به د ښاپېرۍ جامه شروع شوه، مــور بــه حاجي ته ويل چې ولې دې ښځه ډاکټر ته نه بيايې، علاج يې ولې نه کوې. سبا به مړه يم او د لمسي ارمان به مې گور ته وړی وي.

آخر يوه شپه حاجي په ټيټ سر ښاپېرۍ ته ودرېد: گوره! ما خــو واده نه غوښت. مور را ته په زوره وکړې. زه خو د خدای په غضب ککړ يم خو ته خپله چاره پخپله وکه. زما د خوا در تــه اجــازه ده. خو قول راسره وکه چې دا راز به چا ته هم نه وايې.

eilia.org

ښاپېرۍ په ناهيلي انداز را ته ووېل: ناځوانه! ودې ليدل؟ شل کاله مې دغه راز پټ ساتلی و خو تا بې لوظه کړم. اوس به حاجي تــه په کومو سترګو ګورم؟ ډېر ناځوانه يې، ډېېېېر.

ډېر حاجي مې زړه خوږېده. څومره سخته ده چې سړی دې داسې خبره وکړي. په خپل کار پښېمانه وم. د ښاپېرۍ سترګو تــه مــې وکتل. غوسه نه وه، خو خپه وه، سخته خپه. خو کاش غوسه وای.

ويې ويل: زما و د تا نو نــوره نــه کېــږي. زه د نــاځوانو سره نــه جوړېږمه. يو وار مخکې دېم ناځواني کړې وه خو ما ويل څه خير دی په ناپامۍ کې به ورنه شوې وي خو دا وار.

اسويلی يې وکيښ: آآآآآه! نور مو سره نه کېږي. څه پــه مخــه دې ښه شه!

عذر مې ورته وکړ. توبې مې وايستې. ياسين شريف مې له جېبــه وايست، لاس مې پرې کېښود، قسم مې وکړ چې بيا به داسې بد نه کوم.

خو ښاپېرۍ نوره نه پخلا کېده.

ولې مې داسې وکړل؟

او بل وار مې څــه کــړي وو؟ دې ويــل يــو وار مخکــې دې هــم ناځواني کړې وه. کومه ناځواني يادوي؟ هغه په بلا وهه خو دغه اوسنۍ ناځواني به دې څنګه شي؟

ځان ته مې زياړې کړلې.

را نه ولاړه.

eilia.org

يوازې پاتې شوم.

د موټر جلو ته کېناستم.

موبايل مې له جېبه را وايست. زنګ مې ورته وکړ.

ټيليفون يې بند و.

لاس مې د موټر پر کيلي ايښې و خو د چالانولو متره يې را کې نه وه.

څه وکړم؟ چېرته لاړ شم؟

ځمکې ځای نه راکاوه. ساه مې ډوبه وه. پر سينه مې درونډ بـــار پروت و. هېڅ شي خوند نه راکاوه.

«ناځوانه!» «ناځوانه!»

دې کلمې را نه لاس نه اخيست.

رښتيا مې لويه ناځواني کړې وه، نو دا مې حق و چې د «ناځوانه» کلمه مې دې همداسې وځوروي.

موټر مې چالان کړ. فول اکسلېټر مې ورکړ.

د ټيرونو کغهار يې شو.

مخې ته مې لارې روانه وه.

موټر مې پسې تېز کړ.

نيت مې و چې تر لاندې يې ننوځم او هر څه ختم کړم.

موبايل ته مې زنګ راغی.

خدای دې وکړي چې ښاپېرۍ وي.

eilia.org

اکسلیټر مې پرېښود. موټر لږ څه سوکه شو. ګېر مې را کـم کـړ.
موټر چپ ورو شو، د سړک څنګ ته مې ودراوه.
موبایل مې پر له پسې زنګونه وهل.
مولانا صاحب و. ویل یې چې زر راشه په کار مې یې.
ورغلم.
ته وا بزرګ دی. وار له واره یې پوښتنه وکړه: جي سنګه چل دې؟
دومره خفه مې کله هم نه وې لیدلی. ولې خفه یې؟
ومې ویل: نه یم.

- خو سترګې دې داسې نه وایي. په عاشقي کې هـم ګیلـې وي هم جنګونه جانانـه. هههههـه. دنیـا بـه سـه وي او عاشقي به یې سه وي؟ ګوره بچو! حال را تهووایه. سـه شوي دي؟ هن؟
- دنیا نه مې زړه تور دی. مرګ غواړم.
- خه خه، نووو خبره داسې ده. د خاپیرۍ سره خو بـه دې ورانه شوې نه وي؟

په زړه کې مې تېر شول چې دی نو څنګه خبر شوی. لکـه بـزرګ چې وي. دا اول ځل نه و. څو وارې داسې شوي دي چې ما ورتـه خبره نه وې کړې خو دی پرې خبر وي.
ویې ویل: ګوره بچو! ته یې مه وایه خو زه پوهېګم.
ټوله کیسه مې ور ته تېره کړه.

eilia.org

له لاسه يې ونيولم. کوټې ته يې بوتلم. ور يې پورې کړ. کوټه کې تياره شوه.

ويې ويل: خه نو! ته که حورې وګورې نو بيا به سه کيې؟ هن؟ دا خاپېرۍ ده که سه بلا ده، د دې او د حورو مقابله خو نو کله هــم نه شي کېدی. دنيا به سه وي، خزې به يې سه وي او خوند به يې سه وي. اصلي خوند خو په جنت کې وي. چرته وي؟ په جننننــت کې وي.

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

زه غلی وم.

ويې ويل: د تا يادېګي چې ما در ته ويلي وو چې زما شفاعت بــه هم همدا ته کوې؟ يادېګي دې که نه؟

- هو. يادېږي مې.
- ولې مې دقه خبره درته کړې وه؟ په دې چې د تا په تندي کې مې د جنت نور وليدو. تندی مې دې هماغه وخت کې چپ کړو که مې نه کړو؟
- بالکل. په تندي دې ښکل کړم.
- بس نو. ما ته معلومه وه چې ته به يو ورز افضل الجهــاد کوې او د شهادت درجه به ګټې، جنت له به ورځې او بيــا به د ما شفاعت هم کوې. الله تعالی په سورة المحمد کــې، قربان يې شم، فرمايي چې: «ذٰلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّــهُ لَانْتَصَرَــ

eilia.org

مِنْهُمْ وَلَٰكِنْ لِيَبْلُوَ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ ۗ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ» یعنې که الله تعالی وغواړي د کافرانو نه غچ اخلي خو غواړي چې تاسې له یو بل سره په امتحان کې واچوي او سوک چې د الله په لاره کې وجل کېګي الله به یې اعمال هېسکله نه ضایع کوي.

ځان را ته تکړه ښکارېده. د فخر او غرور نری احساس را کې پیدا شوی و. لکه څوک چې په امتحان کې کامیاب شوی وي. هغه شېبه مې سترګو ته درېدله چې د خدای په امتحان کې کامیاب یم او خدای پاک مې نازوي.

مولانا صاحب وویل: ته یې نه وینې خو قسم په رب دی چې دغه اوس ستا له جبین نه نور راوزي نور. سه راوزي؟ نووور راوزي. دغه کوټه یې داسې رڼه کړې ده لکه زر سراغونه چې په کې لګېدلي وي. سو سراغونه؟ زرررر سراغونه. هله نو. همدا یې موقع ده. داسې کار وکه چې هم ګناهونه دې پاک شي او هم د جنت حورو له ورسېګې. داسې حورې چې یو وار ورسره کوروالایي وکې، د دنیا ټولې خزې او جونې او ټول خوندونه به در نه هېر کي. سه به کي؟ درنه هېېېېر به یې کي. که یې خوند وسَکې، په ځان به غوسه شې چې مړه ولې لس کاله مخکې ور له نه راتلې. ځان له به وایې چې ولې مې هسې خوشې چټي په دنیا کې جوند وکو. د حورې داسې خوند دی چې ویې ګورې، بیا که دغه خاپېرۍ ده که سه بلا ده، هغه که پېغله هم شي، نه به یې

eilia.org

غواړې. او ولې به یې غواړې؟ تا ته خو دوه اویا حـورې مقـررې دي. سو حورې مقررې دي؟ دوه اویا.

څه چې ده ویل، زما سترګو ته درېدل. ځان مې د دوه اویا حـورو په منځ کې لیده.

پر اوږه یې لاس را کېښود، ویې ویل: نو داسې سه وکه چې خرما هم ده، ثواب هم.

بې له دې چې ور وګورم، ومې ویل: څنګه؟

- استشهاد! رسول اکرم صلی الله علیه و سلم فرمایي چــې اَشرُفُ المُوَتِ قَتْلُ الشَّهادَهِ

هر څه تیار و. د یوه ټونېس موټر کیلي یې راکړه.

موټر مې رهي کړ. موټر داسې دروند و لکه د لارۍ بار چې دې په کې اېښی وي. چې څومره رېز مې ورکاوه، موسم یې نه اخیست.

د پل چرخي په سړک روان وم. د میکرویان له څنګه چې تېرېـدم، د ښاپیرۍ د بلاک خوا ته مې وکتل. په زړه کې مې وویل: د رنډۍ لورې! ما پسې به ارمان کوې.

له لرې د امریکایانو کتار راښکاره شو.

ورنژدې شوم.

نیم کتار تېر شوی.

اکسلېټر مې ټینګ کړ. شټرینګ مې چپ ته تاو کړ. بټن مې ټینــګ کړ. ګرز شو ...

له شا څخه مې د زګیروي په شان آواز واورېد: «ناځوانه!»

eilia.org

د غبږ لوري ته مې وکتل. څوک نه وو.

له بلې خوا چا په لوړ غږ ناره کړه: ناځواااااانه!

نارې انګازې وکړې. له هرې خوا د «ناځوانه»، «ناځوانه» غږونه راتلل.

ځای پر ځای ودرېدم. غږونه ورک شول.

روان شوم. هر قدم چې به مې کېښود، له چمنه همدا غږ پورته کېده.

د شیدو د لښتي څنګ ته کېناستم. شرهارو ته یې غوږ شوم. شرهار نه و. بل څه و. غوږونه مې ور ته څک کړل، ښه ورته ځیر شوم. د شیدو له بهېدو څخه تت آواز پورته کېده: «ناځوانه»، «ناځوانه»، «ناځوانه»

آوازونه وار په وار سره تېز شول، چیغې شوې، فریاد شو.

پاڅېدم. منډه مې کړه خو خلاصون مې ځنې نه و. د ونو له پاڼو، د ګلونو له عطره، د هوا له چلېدو، له ځمکې، له آسمانه، له لمر او سمندره بس همدا غږونه راوربېدل: «ناځوانه»، «ناځوانه» ...

په غوږونو کې مې ګوتې کېښودې. له ګوتو مې هم همدا کلمه اورېدله.

نه پوهېدم چې چېرته وتښتم. بس منډې مې وهلې.

بده لا دا چې دا ځل پوهېدم چې ولې مې ناځوان بولي. خپله ناځواني را ته معلومه وه.

eilia.org

د چینې غاړې ته ورغلم. ګونډې مې پر ځمکــه ولګــولې. سر مــې ځړېدلی و. نه پوهېدم چې څه ووایم. څنګه بخښنه وغــواړم چــې ومې بخښي.

په نرمه غاړه مې غږ ور وکړ: ښاپېرۍ!

چا ځواب را نه کړ.

ومې ویل: ښاپېرۍ! پوهېږم چې غږ مې اورې. خیــر دی، دا ځــل مې وبخښه!

هماغسې خاموشي وه.

بیا مې وویل: بد مې کړي دي. قسم دی، بیا بــه داســې نــه کــوم. ګوره! دا دی غوږونه مې نیولي دي. توبه! توبه! توبــه! صــحیح شوه؟

غږ یې نه کاوه.

غږ نه کول یې سخت ځورولم. ان کــه یــې زیــاړې را تــه کــولای، سپکې سپورې یې را ته ویلای، دومره به یې نه ځورولم خو چــې مازې خبرې یې راسره کولای.

توبه مې وکړه، معافي مې وغوښته، نور نو څه وکــړم چــې رضــا شي؟

کېدای شي چې دلته نه وي. هلته په ماڼۍ کې د شرابو په حــوض کې به وي.

هلته پسې ورغلم.

eilia.org

د حوض پر غاړه څملاستم. په ځير مې ور وکتل. شراب داسې راڼه وو چې د حوض تل جوت ښکارېده خو ښاپېرۍ په کې نه وه.

وي به. هغه به په شرابو کې ځان حل کړی وي. چې خبرې ور ته وکړم، را پيدا به شي.

ومې ويل: ښاپېرۍ مې! خدای ته وگوره، نور مې مه ځوروه. هرې جزا ته حاضر يم. جزا راکوه خو خپگان دې نه شم زغملـی. خيـر دی خبرې را سره وکړه. زيارې وکړه. بد رد را ته ووايه. سپک مې کړه. دا مې حق دی. خو خبرې دې را نه مه درېغوه!

چوپه چوپتيا وه.

ان زما خپلو خبرو هم په گنبده کې انگازې نـه کـولې، بېرتـه نـه راگرځېدې.

کېناستم. چارچاپېره مې وکتل.

بيا مې په زوره ناره کړه: ښاپېپېپېپېرۍ!

گورم چې د مانۍ ټولو ډبرو خولې خلاصې کړې دي او زما خبره له ستوني تېروي.

د شرابو څاڅکي په چينجيو بدل شوي وو. زما له خولې بـه چـې خبره ووتله، دوی به پرې حمله وکړه. شل پنځه ويشـت اروا وړو چنيجيو به زما د خبرو پر هرې کلمې را چاپېر شول. پر هر توري به پنځو شپږو چينجيو خوله واچولـه. تـوري بـه يـې ذرې ذرې کړې.

eilia.org

ما به چې څومره خبرې کولې، چینجي بــه هماغــومره چاغېــدل، غټېدل، خولې به يې غټېدې او لا به زما د خبرو په خوړلو کې تکړه کېدل.

اوس پوه شوم. ښاپېرۍ چې مې خواب نه راکوي، وجه يــې دا ده چې نارې مې تر هغې پورې نه رسېږي. گڼې دومره زارۍ به مــې بې اثره نه وای.

پر چینجیو مې برید وکړ. د لاس په مخ او څټ مې چینجي ووهل.

- ځۍ! ورک شۍ!

چینجیو هوا ته ټوپ کړ. په هوا کې يې زما خبرې وخوړې.

- لرې شۍ! اې خرکوسانو!

څو چینجیو ان زما شونډو ته راټوپ کړل.

لا مې له خولې نه کلمه پوره نه وه وتلې چې دوی يې يو يو توری په غاښونو وچیچل او ويې ژدویل.

نور مې خبرې نه پوره کېدې. چې خبرې مــې کــولې، بــې معنــا غږونه ور نه جوړېدل.

چینجي دومره اروا وږي وو چې ان زما پر کنځلو يې حملې کولې.

ما به چې هره کنځا وکړه، دوی به خوړله.

په دواړه لاسونو مې له مخې نه چینجي پورې وهل. لکه مچان يــا غومبسې چې شړې. خو دوی را نه لاس نه اخيست.

منډه مې کړه.

له ماڼۍ نه ووتم.

eilia.org

چینجي ورک شول.

ودرېدم. اسویلی مې وکېښ. شا و خوا ته مې سترګې وغړولې.

راون شوم. بېرته د چینې غاړې ته ورغلم.

ښاپېرۍ د چینې په تل کې ناسته وه. زنګنونه یې پــه ټټــر پــورې جوخت نیولي لاسونه یې له زنګونو چاپېر کــړي وو. سر یــې پــر زنګنو ایښی و. ویښتان یې د مجنون بېد د څانګو غوندې په هــوا کې ځړېدلي وو او دا یې پټه کړې وه.

غږ مې پرې وکړ: ښاپېرۍ!

هماغسې غلې ناسته وه.

- ګوره! ومې ویل چې بد مې کړي دي. توبه مې وکړه. نور مې نو ولې ځوروې؟

ویده خو نه وه ځکه چې ما ولیده چې ځان یې نور هــم را غــونج کړ.

- یو څه خو ووایه! آخر انسان هو میں، فرشــته تــو نهــي / انسان نه کریگا تو خطا کون کریگا

پاڅېده. زانګه وانګه د هېندارو خونې خوا ته روانه شوه.

ناره مې کړه: ښاپېرۍ! ته و خدای که داسې وکې.

پاس یې را وکتل. سترګې یې نه ځلېدې. غوســې او خپګــان تتــې کړې وې.

بېرته یې مخ واړاوه. چابکه شوه.

- ښاپېرۍ مې! ګرانې! داسې مه کوه!

eilia.org

هماغسې بې پروا روانه وه. د هېندارو خونې ته ور ننوته.

چینې ته مې پسې ور ټوپ کړ. سر مې پر کلکې هېندارې ولګېد.

پر تندي مې څړیکه وشوه.

د چینې اوبه کنګل شوې وې.

تندی مې په ورغوي وسولاوه. درد او سوی سره ګډ وو.

سیوري مې را ته کړه: پرېږده چې لاړه شي. دا نو په دومره زارۍ ارزېدله؟

ومې ویل: خود! ډېره راباندې ګرانه ده.

- ځه بابا! ولې ځان ورته دومره سپی سپی کوې. داسې رنډۍ په زاریو نه ارزي.

- نه. هغه رنډۍ نه ده. هغه مې ملګرې ده.

سیوري مې کټ کټ وخندل. ویې ویل: هسې خو یې نه دي ویلي چې د مینې سترګې ړندې وي. دا خو یوازې تا سره نه وه جوړه. تا غوندې یې ډېر انډیوالان لرل.

- خو زه تر هر چا ورباندې ډېر ګران وم. ما ته یې ډېره مینه راکوله، ډېره زیاته.

- هغه د سپي ګومان هم درباندې نه کوي، ته وایې مینه یې راکوله. خپل کار یې درباندې سماوه. مېړه یې د کار نه و، ځان به یې په تا سړاوه. داسې خبرې کوې چې ته وا ببخي پرې خبر نه یې. دا حرامونې لور یې چې د هغې په

eilia.org

سر په تا باندې نخرې کوي، د هغه ډاکټر لور نه ده چې
دا به یې کلینیک ته ورتله؟

ربښتیا یې ویل. کومه بي بي ښځه خو نه وه چې دومره نازونه کوي. لور یې هم حرامونې. په دواړو کې یې ومنډم له دومره نخرو سره.

تمه مې ځنې وخته.

روان شوم. گورم چې نور د «ناځوانه» غږ را باندې نه کېږي.

آرامه آرامي وه.

واه! د تمې په پرې کولو کې څومره لوی سکون دی. تر هغه وخته پورې چې مې ورته تمه وه، یو وار به مې ځان سره ویل چې زاری به مې ومني او بخښنه به را ته کوي، بیا به مې ویل «نه، نه به دې بخښې» نو ډېر ناقرار وم، ډېر ځورېدم. خو اوس چې مې لاس ور نه ومینځل، یو دم هوسا شوم. زړه مې ډاډه شو چې خبره نوره خلاصه ده. لکه د مردار دانې زوه چې وباسې او درد یې تسکین شي. کله کله ناهیلي هم بلا خوند لري.

خو د ناهیلۍ خوند هم ډېره موده پاتې نه شوه.

روان وم خو په بې خوندۍ کې ډوب. نور نو د ښاپېرۍ یادونو نه ځورولم خو خوندونه هم را نه تښتېدلي وو.

ربښتیا، مخکې له هغې چې په موټر بم کې ځان والوځوم، یوه بله پېښه هم شوې وه.

eilia.org

زرمينه په پلې سټېشن کې په ګېم لګيا وه. زه ورته مخامخ د کوټې په بل سر کې ناست وم.

لاسونه يې په هوا کې خوځول: وا وا! مېشن مې پوره کړ.

ورنژدې شوم. د ټلويزيون پردې ته مې وکتل. رنګ رنګ پوکانۍ پورته خوا تلې. په انګليسي يې څه ورته ليکلي وو.

زرمينې وويل: دا ډېر سخت مېشن و، خو پوره مې کړ.

ومې ويل: آفرين! پنجه که!

د لاسونو ورغوي مو سره وجنګول.

- يو بل ګېم نوی راغلی دی. وايي ډېر ښه ګېم دی.
- در ته وا يې خلم؟

مور ته يې وکتل.

مور يې د نه په معنا سر وخوځاوه.

ما زرمينې ته سترګه ووهله.

کله چې يې له کوره وتلم، زرمينې غلې يو ټوټه کاغذ د واسکټ په جېب کې را واچاوه.

بله ورځ چې ولاړم نوی ګېم مې زرمينې ته ورکړ. رنګ يې وغوړېد. موسکه شوه خو کله يې چې مور ته وکتل، شونډې يې سره ورغلې.

د ښاپيرۍ ورغوی مې په ګوتو ټينګ کړ.

را ويې کتل. په سترګو يې وپوهولم چې دا کار مې بايد نه وای کړی.

eilia.org

زرمينه په بله کوټه کې په ګېم بوخته وه. ښاپېرۍ تشناب ته ننوته چې ولامبي.

زرمينې ته ورغلم.

په ټيټ غږ يې وويل: ډېره منته!

څنګ ته يې کېناستم.

- خوښ دې شو؟

- ډېرررررر.

لاس مې پر سر ور تېر کړ.

موسکه شوه.

په دوو ګوتو مې يې غومبرۍ ټينګ کړ.

څه يې ونه ويل.

څو ځله نوره مې هم همدغسې ونازوله.

بله ورځ يې چې د ګېم مېشن پوره کړ، ورغوي مو سره وجنګول.

بيا مې پر مخ ښکل کړه.

سترګې يې کښته واچولې خو بده پرې نه وه لګېدلې.

لاس مې يې په لاس کې ونيو. ګوتې مې يې ونازولې. ورغوی مې يې ټينګ کړ.

غلې وه.

ورو ورو زړور شوم.

بله ورځ ښاپېرۍ وويل چې ماسپښين به د چا کره ځي او زه دې يې کور ته نه ورځم.

eilia.org

شیطان وسوسه کړم. را ته ویې ویل چې همدا یې ښه وخت دی. ورغلم. زرمینې ته مې بل ګېم اخیستی و.

د ګېم په خاطر یې دروازه خلاصه کړه خو ویې ویل: مور ویلي دي چې دروازه به چا ته نه خلاصوې.

ومې ویل: پروا نه کوي. هغه دومره زر نه راځي او که را هم شي، زما په خاطر څه نه در ته وایي.

دا په ګېم اخته وه.

ما یې بدن نازاوه. ویښتان، غومبري، مټې، لاسونه.

بیا مې یې ټټر ته لاس ور وړ. رنګ یې سور اوښتی و. ساه یې تېزه شوه. اول یې په کراره زما لاس پورې وواهه. ما یې څو شېبې اوږې د ګوتو په سرونو کېکاږل.

بیا مې یې ټټر ته لاس ور وړ. دا ځل یې څه ونه ویل.

څو شېبې وروسته د دروازې د خلاصېدو غږ شو. لا له ځایه خوځېدلي نه وو چې ښاپېرۍ را ورسېده او په هماغه حالت کې یې ولیدو.

خبره ورانه شوه.

خو څه به مې کړي وای. ښاپېرۍ نوره خوند نه را کاوه. زه لا د پنځه ویشتو نه وم او هغه د څلوېښتو نه اوښتې وه. د مجبورۍ ورځې مې ورسره پالله خو په زړه کې مې یې لور ښخه وه.

خو په هغه ورځ مې دواړه له ګوتو ووتلې.

eilia.org

دا څو شېبې مخکې داسې ښه هوسا وم. که مې خوند نه اخیست، ځورېدم هم نه. خــو دا یادونــه مــې بیــا ولــې ذهــن تــه راغلــل. اووووف!

روان وم خو په بد خوندۍ کې ډوب.

د گلونو ورېم داسې ځورولم لکه د اغزیو له څوکو چــې ډک وي او چې بویوم يې په پوزه کې مې چوخېږي، پوزه مې څېږي.

ته وا هوا د تېزابو له څــاڅکو جــوړه ده او پــوزه مــې ســوځوي، ستونی او سږي مې داسې اېشوي لکه د معدې تېزاب چې مرۍ ته را پورته شي او زړه دې واېشوي.

د چمن پر پستو ډکیو چې به کېناستم، لکه د مېخونو پر انبار چې ناست یم او غږونــه، د مرغیــو، د چڼچڼــو، د بلبلــو، د کــوترو، د څارویو، د باد او د باران او د اوبو، ټــول غږونــه بــس د تالنــدې غږونه وو. هر غږ به مې غوږونه را خوړل.

«د خدای ډېر ډېر ذکر کوه چې زړه دې سکون ومومي!»

د بې خوندیو په دنیا کې دا د خوند خبره له کومه راغله؟

چار چاپېره مې سترگې وغړولې خو څوک مې ونه لیدل.

ته را یاد شوې.

وی وی! دا دومره وخت ولې را نه هېر وې؟

پر ما به چې هره سخته راغله، ته به مې یادولې. په تا به ډاډه وم.

څومره ډېره موده تېره شوه؟

وروستی ځل چې مې یاد کړی وې، څه مهال و؟

eilia.org

په نرم گرم ځای کې وم. وینې مې خوراک وو. وینه مې ساه وه. را نه چارچاپېره اوبه وې او زه په کې معلق، لکه په مالوچ کې چې څه را ونغاړې. آرامه آرامي وه، بې غمي وه. مطلق سکون و.

ناڅاپه له هرې خوا را باندې زور راغی. چارچاپېره اوبه له هرې خوا را پورې وهل کېدې. درز شو. کڅوړه وچاودېده، اوبه ولاړې او زه په میدان داسې پاتې شوم لکه له عسکره چې وسله او زغره واخلې او د دښمن مخې ته یې ودروې.

بیا له دربوو خواوو را باندې زور کېده. د هډوکو ټونل ته یې پورې وهلم او شېبه په شېبه یې لا وړاندې ټېله کولم. زه چې په ناز او نعمت پایېدلی وم او کړاو مې نه پېژانده، سخت دردېدلی وم او ته مې هماغه مهال یاد کړی وې.

ستا به یادېږي، که نه؟

ته مې چې یاد کړې، کړاو مې کم شو او شېبه وروسته په بله دنیا کې وم.

همدا سوچونه مې کول او د غږ خوا ته روان وم.

ونې ته ورسېدم. لویه دنګه زړه ونه. هرې ښانګې یې بېله مېوه کړې وه. هرې مېوې یې ځان ته وربللم. په هره مېوه کې یې بلا کشش و. د هرې مېوې رنګ تر بلې ښایسته و.

سخت ورته وهوسېدم. د لومړۍ ښانګې مېوه مې را وشکوله. خولې ته مې وړله چې په لاس کې مې وچاودېده، منځ یې تش و.

eilia.org

هېڅ هم په کې نه. له چاودلو سره يې رنګ او بڼه هــم والوتــل او هېڅ ترې پاتې نه شول.

د ونې بلې څانګې ته ور وختم. د هغې مېوه هم همداسې وه. بلې ته، بلې ته، د ونې د ټولو څانګو مېوې مې وازمايلې خو څه تــرې بود نه شول.

لوی جماعت په یوه ملا پسې درېدلی و. زه هم ورګــډ شــوم. مــلا «الله اکبر» وويل. ګورم چې کلمې ور نه تښتي. هره کلمه چې يــې له خولې څخه وځي، په داسې منډه ځنې تښتي لکه بندي مرغــۍ ته چې د پنجرې ور پرانيزې. خو چېرې؟ په کوم لوري؟

د هېڅ خوا ته!

ملا لګيا شو «الحمد لله رب العالمين ...» نورو مقتديانو سرونه ټيټ نيولي وو او سترګې يې په ځمکې پورې ښخې وې او د کلمو منډه يوازې ما ليدله.

«السلام عليکم و رحمة الله» ټولو ښي لوري ته مــخ واړاوه. نيمــه دنيا مې مخې ته راشنه شوه. وښو د دې کلمــو پــه اوربــدو سره مخونه بلې خوا ته واړول. لکه توند باد چې پرې لګېدلی وي. ونو د خپلو څانګو سرونه په غوړونو ورننه ايستل او سرونه يې پر ټټر باندې لږ ټيټ کړل. څارويو د غوږونو پکې راغــونجې کــړې او د غوږونو سورې يې پرې پټ کړل. ورېځې د سپينو او تورو آسونو غوندې وځغاستلې. د سيندونو او سمندرونو اوبو پــه يــوه ســاه

eilia.org

داسې لويې څپې جوړې کړې او داسې په منډه را نــه وتښــتېدې چې سپېره تلونه يې رابشکاره شول.

چپ لوري ته مو سلام وگرځاوه. پاتې نيمه دنيا چپ لوري ته را نه په تېښته شوه. موږ او هېڅ يوازې پاتې وو.

ملا زموږ خوا ته مخ واړاوه. تندی يې له گونځو ډک و. لاسونه يې پورته کړل. دعا يې وکړه.

نه، دعا نه وه. ښېرا يې وکړه. دعا يې ټوله ښېرا وه. په دعا کې يې د ډېرو خلکو تباهي پرته وه.

ټول پاځېدل او هرې خوا ته سره تيت شول. د ټولو مخونه د مــلا غوندې وو. د ټولو څېرې ترينگلې، ټول ترخه زړي. فضا ترينگلې شوه، تورې لوخړې خپرې شوې او هر څه يې تت کړل. حيران وم چې دا څه وشول.

په لوخړو کې شرنگا شوه. ورته ځير شوم. لنډې ږيرې تــوره پــه لاس په خرييلې ږيرې پسې منډې وهلې او اوږدې ږيرې د لنــډې ږيرې گرېوان نيولی و.

خولۍ والا سر سر تور سر ته برگ بــرگ کتــل. د پگــړۍ والا سر سوک پورته کړی و چې د خولۍ والا سر چيت کړي. د پگــړۍ والا سر مخې ته دستار والا سر درېدلی و او گوته يــې ورتــه څنډلــه، ويل يې: دستار همداسې وي لکه تا؟ ولې زما غوندې نه يې؟

دستار هوار او ښوی و او پڅونه يې يو د بل پر سر مــنظم راغـلي وو. شمله يې نه وه او څوکه يې هم داسې هواره وه لکه کاغذ چې

eilia.org

خط کش ورباندې کېږدې او منظم او په مستقیمو کرښو یې قات قات کړې. خو د پګړۍ ولونه لاندې باندې او ټیټ او جـګ وو، او شمله یې درلوده.
د هغه آمین په لاس کې لینده وه چې په لمانځـه کـې تـر الحمـد وروسته په جهر ویل شوی و. په لینده کې یې غشی ایښـی و او هغه بل آمین یې په نښه کړی و چې خفیه ویل شوی و.
پر نامه ایښودل شویو لاسونو هغو لاسونو ته غاښونه چیچل چې پر ټټر ایښودل شوي وو. په ټټر ایښودل شویو لاسـونو پـه هغـو لاسونو پسې توره راخیستې وه چې په لمانځه کـې څوړنـد نیـول شوي وو.
«ته کافر یې!»
«ته کافره یې!»
«کافره ته یې!»
«کافر خو ته یې!»
ګورم چې د هر چا له ککرۍ څخه کرکـه راوځـي او چارچـاپېره خپرېږي. کرکه په هر څه کې ګډه شوه. د هر څه رنګ یـې بـوین کړ. ګنده رنګونه پر هر شي کېناستل. ونو، بوټـو، ژوو، مرغـانو، ځمکې او هوا ټولو هڅه کوله چې له ځانه بوین رنګونـه وڅنـډي خو نه پاکېدل، لکه په بنده کوټه کې چې جامې، قالینه، توشـکې، بالښتونه، پردې او دېوالونه ټول په اوږو ککړ سـپېره وي او هـر

eilia.org

ځوک ځان وځنډي خو څومره دوړې چې ځنې پورته کېږي، بېرته د اوړو هماغومره ګردونه ورباندې کېني.

لږ وروسته مې هماغه خلک ولیدل چې پـه خپلـو دعاګـانو پسـې لالهانده وو. دعاګانې یې لوګي وو او دوی لکه ماشـوم چـې پـه کوټه کې لوېدلې رڼا پسې ځغلي، دوی هم په خپلو دعاګانو پسـې منډې وهلې. چې لږ به ورنږدې شول، لاس به یې پسې واچاوه خو لوګی به یې د ګوتو لـه منځـه وښـویېد او پورتـه لاړ. دوی تـول ستړي هلاک شول خو لوګیو نیوی نه ورکاوه.

په زړه کې مې راتېر شول چې دا خلک ولې په داسـې څـه پسـې ځغلي چې یې لاس ته نه ورځي او د نیولو نه دي. لـوګی نـو چـا نیولی دی چې دوی یې د نیولو هڅه کوي.

تا را نه پوښتنه وکړه: دعا ولې کوې؟

- دعا؟ دعا ولې کوم؟ خو کوم یې نو.

څه به مې ویلي وای؟ تر اوسه هېچا داسې پوښـتنه رانـه نـه وه کړې. لږ فکر مې وکړ، بیا مې وویل: امممم، پـه دعـا کـې خپلـه ستونزه، خپل مشکل درته یادوم.

- یعنې زه په هر څه خبر نه یم؟

- یې.

- نو ته ولې خپل مشکل را ته یادوې؟

- هسې.

eilia.org

ما یو عمر دعاګانې کړې وې خو دې ته مې فکر نه و کـړی چـې دغسې دعا ولې کوم.

ومې ویل: په دعا کې هغه څه در نه غواړم چې زما په وس کې نه وي.

ته را ته داسې موسک شوې لکه پلار چې د خپـل ماشـوم اپلتـې اوري خو غوسه کېږي ورته نه.

ودې ویل: ولې یې را نه غواړې؟ زه پخپله نه پوهېږم چې د چا څه شی په کار دي؟ ما ته نه معلومېږي چې چا ته څه ښه دي، څه نه دي ښه؟

رښتیا دې ویل. د هر چا په خیر او شر خو ته ښه پوهېږې.

نو موږ ولې په لوګیو پسې منډې وهو.

له دې پوښتنې سره بیا هماغه د بې خوندۍ څپه راباندې راغله.

ځوروونکې خوشبویۍ، خوسـا رنګونـه، تربتـوونکې هـوا، تـور خوندونه ... هر څه یو عذاب و، یو آفت و او بلا وه. رنګونو هـم د «ناځوانه» نارې وهلې، خوندونو هم.

له ځانه مې کرکه کېده.

ځان ته مې ویل چې همداسې بې خوندۍ درسره ښـایي. تـه یـې لایق یې.

سر بداله روان وم چې یو غږ مې واورېد، یو شرنګېدلی آواز:

باز آ، باز آ، هر آن چه هستی، باز آ

گر کافر و گبر و بت پرستی، باز آ

eilia.org

این درگۀ ما، درگۀ نومیدی نیست
صد بار اگر توبه شکستی، باز آ

څه مستانه خلک وو. سپین اوږده کمیسونه، گردې لوړې خــولۍ، يو لاس پورته او بل کښته، د چمبې دربهار ته گډېدل. گډېدل څــه گډېدل وو، بس پر ځان راڅرخېدل وو، چورلېدل وو، تاوېدل وو.
دومره گڼ کسان په دې میدان کې گډ وو، لکه په حج کې طوافگر چې له کعبې څخه راچورلي. ټولو په گډه د «باز آ، بــاز آ» ســندره بلله او دې سندرې زه داسې د دوی خوا ته څکولم لکه د ځــړوبي اوبه چې ځان نه شي ټینگولی او خامخا به د گړنــگ خــوا تــه ور درومي. لکه په فضا کې هغه تورې ســمڅې چــې رڼــا هــم تــرې تښتېدلی نه شی او هر شی په ځان کې داسې جذبوي چې په ځان کې يې ورک کوي او د ځان غوندې يې کوي.
يو وخت مې ځان ته پام شو چې نور زه هم دوی يم. نــه، دوی زه وو. هر څوک زما غوندې وو او زه د هر چا غوندې وم.
نه، داسې نه وو. موږ ټول يو کس وو. يوازې په جامو او گډېــدلو او د سندرې په بللو کې نه، په رنگ او په قد او قواره کې هم کــټ مټ سره يو شان وو. لکه دا نــور چــې هېنــدارې وي او حقيقــت يوازې زه يم.
له گډېدلو سره مې وار په وار سره زړه او ذهن داسې سپکېدل لکه لوند خيشت ټوکر چې په هوا کې يــې وڅرخــوي او ورو ورو لــه اوبو څخه تش شي. لکه د سپېلنيو والا په ټيمگي کــې مړژوانــدي

eilia.org

سکاره چې لوګی ترې خېژي او کله یې چې په هوا کې څرخـوي، اېرې ترې والوځي، لوګی یې وار په وار سره کم شي او بیا یو مخ ورک شي او سکاره یې په سره انګار واوړي. زه هغه انګخـور وم چې اوس را نه سکروټه سازه شوې وه.

زړه او روح مې تازه شوي وو. یو سرور و، خوشحالي وه، څه بې غمه زندګي وه، هم نشه وه هم خمار و، تلوســه وه، هــم قــرار و. داسې کیف و چې په هېڅ شي کې به نه وي.

زمان او مکان را نه هېر وو. نه پوهېږم چې څومره موده ګـډ وم، بلکې ګډ وو. خو دومره پوهېدم چې زړه مې له هــر شي نــه تــش شوی و. نور هېڅچا د «ناځوانه» غږونه نه کول.

د چمبې غږ غلی شو. ټول ځای پر ځای ودرېدلو. لاســونه مــې د چلیپا غوندې پر ټټر ولګېدې، ښی لاس پر چپې اوږې او چپ لاس پر ښی اوږې.

ګورم چې ټولو لاسونه همداسې نیولي دي. هره شېبه کې یــو یــو ګام خوځېدلو او چپ لوري ته تللو.

څنګ ته مې ولاړ کس ته وکتل، هغه زه نه وم. بل تــه مــې وکتــل، هغه هم بل کس و. ټول خلک نور وو. زه هغوی نه وم.

ورو ورو خوځېدلو او یو وخت مې پام شو چې د اوږدې لیکې په آخر سر کې ولاړ وم.

بیا نو یو یو ګام مخ ته تلو. معلومه نه وه چــې چېــرې روان یــو. پوښتنه مې هم نه کوله. سره له دې چې نور مــو څېــرې سره یــو

eilia.org

شان نه وې او هغوی زه نه وم خو بیا مې هم د پردیتوب احساس نه کاوه.

لکه د سیند د اوبو څاڅکي چې په یوه لـوري درومــي او د هــېڅ څاڅکي په زړه کې شک نه لوېږي چې ولې روان دی، زه هــم لــه هغوی سره پر یوه لیکه روان وم. مطلق سکون و. مطمین وم چې پر کومه لاره ځم د پښېمانۍ لاره نه ده. خو دومره اطمینان ولې؟ نه پوهېدم.

لکه تار چې پر ګوټک یې وپېچې، کتار وار په وار سره لنډېده. لکه په چینه کې د منګیو کتار چې هر منګی ډکېږي، کتار لنډېږي.

بل شي ته مې پام شو. په کتار کې رنګ رنګ خلـک ولاړ وو، تـور پوستي، سپین پوستي، غنم رنګي، زېړ بخوني او سور پوســتي. د چا پر غاړه صلیب، د چا په لاس کــې قــرآن، څــوک رام رام وایــي، څوک الله یادوي، د چا پر مړوند د بودایانو پنځه رنګه تارونه.

له ځان سره مې وویل چې دا تارونه ولې پنځه دي.

تارونه وخوځېدل. یو یې د شمال خوا ته ولاړ؛ بل یې د جنوب لاره ونیوه؛ درېیم یې لمرخاته ته ځان ورساوه؛ او څلورم یې لمرلوېده ته ولاړ؛ پنځم تار یې زه شــوم. څلــورو نــورو تــارونو لاســونه سره ورکړل او تر ما په چورلېدو شول. د تــارونو شــین، زېــړ، ســور، نسواري رنګونه په چورلېدو چورلېدو کې سره ګډ شول او بیا زما غوندې بې رنګه شول.

eilia.org

لږ مخکې چې موږ ګډېدلو، له ځانه تاوېدلو. د چورلېدو محور مو خپل ځان و. ښايي همدا وجه به وه چې په هر چا کې مې ځان لیده او ځان مې په هر چا کې لېده.

په لیکه کې تر ما وړاندې دوو ولاړو کسانو په خورا ټیټ غږ خبرې کولې خو زما غوږونه تېز وو.

یوه یې ویل: بېګا مې د بې ځایه تقلید حکایت ولوست. سخت مې ورته وخندل. تا به نه وي لوستی؟

څنګ ته یې ولاړ کس سر وړقاوه.

هغه وویل: نو غوږ شه ورته. یوه سوداګر په کاروان سرای کې واړول. خره یې په غوجله کې وتړله او پخپله په کوټه کې دمه شو. څو تنه غله ورپسې وو. ساعت نیم پس د سوداګر کوټې ته ورغلل او څه خواړه ماړه یې هم ورسره یوړل. تر خوراک وروسته، یو غل پاڅېد او په نڅا شو. سندره یې بلله چې «خره مې ولاړه، خره مې ولاړه، خره مې ولاړه» بل هم ورسره ملګری شو، دریم هم پاڅېد. څلورم غل غلی له کوټې ووت. د غلو شور او مستۍ پر سوداګر هم اثر وکړ. دی هم پاڅېد او له غلو سره مل شو. ټولو په یوه خوله ویل چې «خره مې ولاړه، خره مې ولاړه، خره مې ولاړه». څلورم غل خره په مخه کړه او له کاروان سرای نه یې وایستله. سهار چې سوداګر له کاروان سرایه وته، ګوري چې خره یې نشته. چوکیدار یې راټینګ کړ چې خره مې څه شوه. هغه ورته وویل چې خره دې ملګري بوتله او ما ته یې وویل چې تا ورته

eilia.org

اجازه کړې ده. زه درغلم چې درنه پوښتنه وکړم خـو ومـې لیـدل چې ته پخپله ګډېږې او وايې چې «خره مې ولاړه، خره مـې ولاړه، خره مې ولاړه» نو ما فکر وکړ چې تا پخپله اجـازه ورکـړې ده او هغه سړی رښتیا وايي.

بل ورو ورو وخندل. ما ته هم خندا راغله.

هغه کس چې دا کیسه یې کوله، وويل: رښتیا چې په پټـو سـترګو تقليد سړی خرابوي.

ځان ته مې فکر شو. زه هم له دې ډلې سره همداسې ګډ شوی وم؛ بې له دې چې وپوهېږم دوی څوک دي، ولې ګـډېږي، څـه پسـې غواړي.

ما هم په پټو سترګو د دوی پېښې کړې وې. نه، زه خو دوی ځان ته ورجذب کړی وم نو زما ګناه څه وه. د جاذبې قوې ته نو څوک ټينګېدی شي؟

پورته مې وکتل. کتار ختم و. وروستی کس په کې زه يم او مخـې ته مې پير ولاړ و.

پوښتنه یې وکړه: ته څوک يې؟

بې له دې چې فکر وکړم، له خولې مې ووتل: لاروی.

دواړه لاسونه یې پر ټټر کېښودل. پر ملا داسې کـړوپ شـو لکـه رکوع چې کوي. ویې ویل: په خير راغلې د زړه سره.

ما هم ملا ليندۍ کړه.

ویې ویل: په څه شي پسې ګرځې؟

eilia.org

بیا هم بې اختیاره رانه وویل شول: په حقیقت پسې.

اول حیران شوم چې دا خبره ولې رانه وشوه خو چې لږ فکر مې وکړ، خبره همدا وه. له هماغې شېبې چې د «زه څوک یم؟» پوښتنه مې په سر کې پیدا شوه، د حقیقت په لټه کې وم.

پر شونډو یې نرۍ موسکا تېره شوه، ویې ویل: دا خو آسانه خبره ده. سم د لاسه به ور ورسېږې.

ګوته مې د هغو کسانو خوا ته ونیوه چې زه ورسره چورلېدم. هغوی چې له دې سپین ږیري سره روغبړ وکړ، بېرته میدان ته ورغلل او بیا په څرخېدو شول. بیا هم په لیکه کې ودرېدل او په وار سره د پیر مخې ته راغلل، لک بوک شول او بېرته په ګډا شول. نو ومې ویل: چې دومره آسانه ده نو دا نور خلک څنګه لا ور رسېدلي نه دي؟

- هغوی یې غواړي نه.
- که حقیقت ته رسېدل نه غواړي نو دلته څه کوي؟
- هغوی د حقیقت یوه ټوټه موندلې ده او ګومان کوي چې ټول حقیقت همدا دی ځکه ورته خوښ دي او درګرده ګډېږي راګډېږي. نو ته چې غواړې حقیقت کشف کړې، والوځه او څه چې وینې، را ته ویې وایه.

والوتم. په هوا کې مې دوره ووهله. بېرته راکښته شوم. ومې ویل: هر څه عادي وو، د پخوا غوندې. په شنه چمن کې د مختلفو مېوو ونې، د مختلفو مرغانو ډول ډول چغهار، دې خوا ته په میدان کې

eilia.org

رنګارنګ خلک له ځانه چورلېږي. پاس شينکی آسمان دی او زرين ځلانده لمر.

ويې ويل: بس نو حقيقت همدا دی خو دا حقيقت نه دی.

له ځان سره مې وويل چې دا نو څنګه کېدای شي چې حقيقت دې همدا وي خو دا حقيقت نه وي.

دی ولې داسې وايي؟

ناڅاپه له هرې خوا نه «ولې‌ګانو» راباندې حمله وکړه. ولې؟ ولې؟ ولې؟ ... هره ولې لکه غشی راباندې لګېده. لکه د ځنګله په منځ کې چې ولاړ يې او د هرې ونې هر ښاخ او هره څانګه غشی وي او درګرده د تا خوا ته ګوزارېږي او ته نه ډال لرې، نه زغرې.

زهير وم، بېچاره وم. يو عمر مې داسې کارونه کړي وو چې نه پوهېدم ولې يې کوم او اوس دغو ټولو ولې‌ګانو ډله‌ييز بريد راباندې کړی و.

ځان ته مې ويل: اوووووف! نو تا ته چا ويل چې بحث وکه. ستا يې له دليلونو سره څه؟ بې غمه به دې خپل خوب خوراک کاوه، خپلې مزې به دې کولې. ولې دې په لوی لاس د غومبسو ځالې ته لاس ور ووړ. ولې دې ولې‌ګانې را وتورولې؟

زه مخکې او ولې‌ګانې را پسې وې. هرې خوا ته مې چې مخ اړاوه، څو ولې‌ګانې به را ته نېغې ولاړې وې او وار به يې نه راکاوه چې ځکه‌ګانې ورته پيدا کړم. لا به مې يوه ځکه نه وه موندلې چې د

eilia.org

ولېګانو بله ټولۍ مې مخې ته راشنه شوه. «ربه! ربه! زمـا ربـه! لېونی شوم په فکرونو.»

همداسې روان وم، سرګردان وم.

یو وخت مې سر پورته کړ. ګورم چې ډلې ډلې خلک سره پنډ دي. ته وا په مېلې راغلي دي. څوک یو ځای څوک بل ځای لکه د مېږو او پسونو رمې سره راټول دي.

ورو ورو تر ټولو نژدې ډلې ته ور روان شوم. ښه ورنژدې شـوم. د دوی مخونه، سترګې او بدنونه مې سهي کړل. اکثرو نرانـو یـې اوږدې سپینې ږدېرې او اوږدې څڼې لرلې. د ځینو خو برېتونه هم دومره غټ وو چې خولې یې په کې پټې وې.

ښځې یې دنګې نرۍ، ګوړګوټي ویښتان. د هر چـا سـترګې کلـه تورې، کله ځرځې، کله شنې، کله نیلي، او کله بیا د ټولو رنګونـو ګډولې.

هر څوک په خپلو خبرو کې پټ. د هر چا جامې لـه خپلـو خـبرو جوړې وې او د هر چا خبرې په بېل رنګ. د هر چا په څېره کې د دریاب شور او د صحرا خاموشي.

اوس نـو بېخـي ور رسـېدلی وم. موسـکې څېـرې یـې را تـه را واوښتې.

را ته وویل شول: خدای دې راوله! په خیرونه، پلټونکیه پـه خیـر راشې!

eilia.org

دا خبرې په مختلفو رنګونو هوا ته پورته شوې وې. رنګونــه زمــا خوا ته راغلل. د ډېرې نرۍ لیکې غوندې را نه تاو شول. ایله اوس مې ځان ته پام شو چې لوڅ لغړ یم او یوازې د رنــګ ډېــره نــرۍ کړۍ مې د پښو له ښنګرو راچاپېره ده.

ژر مې لاسونه د خپلې تناسلې آلې مخې ته ونیول، خو ګټه یې ونه کړه. ته وا لاسونه مې رڼې ښیښې دي، هر څه ترې ښکارېدل.

را ته وویل شول: مورې ستا بدن ته نه ګورو، ستا فکــر تــه ګــورو. پوهېږې؟ دنیا ته ولاړو لوڅ لغړ وو او دلته چې راغلو هم لــوڅ او لپړ وو. نو د بدن لوڅوالی عیب نه دی. که بدن دې په جامو پټ نه وي، پروا نه کا عیب خو دا دی چې په فکرونو پټ نه وي.

دا خلک څه په ګډو وډو سر وو. حیران دریان مې شا و خــوا تــه کتل.

بیا را ته وویل شول: چورت ورته مه وهه. ورو ورو به پــه خــبرو پټ شې.

زړه مې لږ کرار غوندې شو. د هغوی په خــبرو مــې پــوره یقــین وشو. لاسونه مې مړه پړه د بدن دواړو خواوو ته ایلــه کــړل. خــو حیرانۍ بیا په مخه کړم. دوی څــوک دي؟ دا خــبرې ولــې لیــدل کېږي؟ خبرې ولې رنګونه لري؟ انسان په خپلو خبرو او فکرونــو څنګه پټېږي؟ وایي چې دنیا ته لوڅ تللي وو او دلته هم لوڅ راغلي یو، نو دا کوم ځای دی؟ دا دنیا نه ده؟

یوه رنګ پوښتنه وکړه: ښه، پلټونکیه! ته څوک یې؟

eilia.org

زما له خولې نه خبرې ووتې: زه، اشرف المخلوقات يم.

عجيبه وه، زما د خبرې رنگ خوسا و. په هر رنگ خبرې مې هلتــه ليدې خو خوسا رنگ يوازې زما د خبرو و.

لا عجيبه خو دا چې زما د خبرو انداز هم بدل شوی و. تــه وا بــل څوک زما بدن ته ننوتلی او غږېږي.

راته وويل شول: دا دعوا په څه کوې چې اشرف الخلوقات يې؟

ومې ويل: په دې چې زه خبرې کولی شم.

- خبرې خو غږونه دي. غږ خو له تيږې څخه هم راوځـــي. باد، باران، تالنده، او د اوبو څپه، ماتېدل او نړېدل دا ټول غږونه نه دي؟ نو، ستا د خبرو تر غږونو خو نــور زورور غږونه هم شته.

ومې ويل: هغه غږونه به زورور وي، خو بې معنا دي.

- ولې به بې معنا وي؟ د لوښي د ماتېدو غږ دا معنا نه لري چې نور ور نه کار نه شې اخيستلی؟ د تالندې غږ نه وايي چې زه او برېښنا سره ملگرې يو؟ د باران غږ د تکــرار او تناوب معنا نه لري؟ په سيند کې د اوبو شرهار در ته نــه وايي چې ځم، ځم، ځم؟

ومې ويل: اممم، ما دې شيانو ته فکر نه و کــړی. گومــان کــوم اوس پوه شوم چې تاسې ولې پټ يئ او زه ولې لغړ يم.

د نرۍ موسکا رنگ هوا ته پورته شو.

eilia.org

ومې ویل: ګورۍ! زه اشرف المخلوقات په دې یم چې فکـر کـولی شم.

- ډېر ښه! او د فکر نښې نښانې او د فکر نتیجه دې؟

ومې ویل: زه چې هر کار کوم، د یوه فکر نتیجه ده.

- دا منې چې فکرونه هلــه ارزښــتمن وي چــې نتیجــه یــې ارزښتنمه وي؟

ومې ویل: بالکل، منم یې.

- ارزښتمن کوم کارونه دي؟

لږ سوچ مې وکړ، بیا مې وویل: هغه کارونه چې ګټور وي.

- ډېر ښه! اوس به راشو دې ته چې ستا کارونه ډېر ګټــور دي که د ونې.

دې پر له پسې پوښتنو داسې ور خپل کړی وم چې نور خوندونــه یې یو مخ را نه هېر کړي وو. حیران وم چې ولې مې پخوا پــه دې خبرو فکر نه و کړی. سره له دې چې زما هر ځــواب بــه غلــط را وخوت، خو بیا هم پوښتنو او پر پوښتنو فکر کولو خوند راکاوه.

د ونې پر کارونو مــې غــور وکــړ. پــه تشــو تــورو خــاورو کــې زرغونېږي او رنګارنګې مېوې کوي. ونې د ډېــرو مرغــانو ځــالې دي، د مچیو او چینجیو ګوزاره پرې کېږي، لرګي یې خپل کمالونه لري، پاڼې یې خپل.

eilia.org

د یوولس کلن ماشوم غږ مې واورېد: «نباتات هغه موجـودات دي چې زموږ فاضله مواد په مېوو بدلوي. موږ خپل فاضـله مـواد د ونو بېخ ته اچوو او دوی ورنه مېوې جوړوي.»

ومې ویل: رښتیا چې د ونې کارونه ډېر ګټـور دي، خـو ونــې دا کارونه په خپل اختیار نه کوي. ونه فکر نه کوي چــې زه بایـد دا رنګه مېوه ونیسم، داسې پاڼې وټوکوم، داسې څانګې او ښــاخونه وکړم.

- نو ونې د چا په اراده کار کوي؟ څوک ورتــه وایــي چــې داسې وکړه، هسې وکړه؟ ونې د چا په فکر عمل کوي؟

ومې ویل: معلومداره خبره ده چــې د خــدای پــه امــر او اراده دا کارونه کوي.

د رضایت د موسکا رنګ مې ولید چې د ټولي له پاسه کړئ کــړئ هوا ته پورته کېږي او لکه وربخ، لکه لوګی ورو ورو زما خوا تــه راځي او بیا پر ما را کوزېږي، نرئ لیکې را نه ګرځوي او د پښــو خوا ته مې خوځېږي.

را ته وویل شول: ګوره پلټونکیــه! دا خــبره بــه دې نــه هېــروې. وروسته به مو په کار شي. اوس بل دلیل ووایه چې ولې فکر کوې چې اشرف المخلوقات یې.

فکر مې وکړ. بیا مې وویل: په دې چې زه په ډېر ښــه ډول جــوړ شوی یم. ښایسته یم. زه تر هر موجود زیات کامل یم.

eilia.org

- ښه خبره ده، خو دا هم واوره! ستا تر نظر د شاهين او د ګوربت نظر خورا تېـز دی. ډولفـين او ماښــام ځکــالۍ داسې غړونه اوري چې ته يې نه شې اورېدلی. تــا کلــه د مېږيو او موږکانو غږ اورېدلی؟ لېوه او سپي پــه بويولــو کې تر تا سل وارې تکړه نه دي؟ ان ميکروبونــه وګــوره، ځينې ميکروبونه بې له هوا پايي، ځينې يې په ډېرو سرو اوبو کې ژوند کوي چې ته په کې يوه شېبه طاقت نه شې کولی. د شاتو مچۍ تر تا ډېرې منظمې دي. ډېــر ژوي د ځان په خوندي ساتلو تر تا ښه پوهېږي. او پاتې شــوه د ښايست خبره، ښايست خو په هر څه کې شته.

دغه ټول شيان چې دوی ياد کړل، زما سترګو ته ودرېدل. هــر يــو يې په موسکه خوله راکتل، ګوندې را ته وايي چې څنګه شوې؟
بل فکر مې ذهن ته راغی، ومې ويل: دا خبرې ســمې دي، خــو زه عقل لرم او دوی عقل نه لري.

- ښه خبره ده. راځه چې په دې باندې سره پوه شــو چــې عقل دی څه شی.

ومې ويل: عقل د ښه او بد توپير کــول دي. عقــل ســم او ناســم بېلوي او سمه لاره را ته ښيي.

- ښه څه شی دی؟

ومې ويل: ښه، ښه دی کنه. ښه هغه شی دی چې ګټور وي.

eilia.org

ټولو جامونه پورته ونیول. د هر چا جام ته د هغه د خبرو په رنګ شراب ورتوی شول. ته وا د هر چا له پاســه د شرابــو جــلا جــلا داسې نلونه دي چې کله جامونه ورته ونیــول شي، دوی اټومــاټ خلاصیږي.

زه هم تږی شوم. سخت تــږی شــوم. تنــده مــې وار پــه وار سره زیاتېده. ومې ویل: زه یې هم غواړم.

یو جام په لاس کې راکړل شو. سپک و. تش را ته واپسېده. منځ ته مې یې ور وکتل. د جام په تل کې د ځاځکي هــومره شراب پراتــه وو. د جام شونډه مې پــر شــونډې کېښــوده. نســکور مــې کــړ. ځاځکی ورو ورو را روان شو. ښه ځنډ وروسته مــې خــولې تــه راولوېد. خو ته وا د اور ځاځکی و. تنده یې لس نه، سـل نــه، زر ځله را زیاته کړه.

نورو ځوابونو ته مې فکر وکړ. پام مې شو چې هر څــومره چــې فکر کوم، هماغومره مې تنده لا پسې زیاتېږي خو په عذابوي مــې نه، بلکې لا زیات خوند راکوي. تندې داسې خوند راکــاوه لکــه د تندې ماتول.

را ته وویل شول: که د عقل کار د ګټې او زیان تــوپیرول وي، نــو هغه چا چې تا ته یې عقل درکړی، مطلب یې څــه و؟ مطلــب یــې همدا نه و چې د ګټې کارونه دې زیات وي، بلکې ټول کارونه دې ګټور کارونه وي؟

eilia.org

ومې ویل: همداسې ده. خدای عقل د همدې لپاره راکړی دی چې ځان او نورو ته ګټه ورسوم.

- ډېر ښه. نو د خدای منظور «ښه» یعنې «ګټه رسـول» دي نو په دې حساب خو ونې د خدای امر تر تا ښـه تـرسره کوي ځکه چې ټول کارونه یې د ګټې دي. خو ته چې ځان اشرف المخلوقات بولې، ځـان عقلمـن او د ارادې څښـتن بولې، ستا څومره کارونه ګټور دي؟

لا مې ځواب ته ځان نه و جوړ کړی چې را ته وویل شـول: ولـې ستا ټول کارونه د ګټې نه دي؟ بلکې ډېر کارونه دې تـاواني دي. ته هم ځان ته تاوان رسوې او هم نورو ته. دا ولې؟

ومې ویل: دا په دې چې زه خورا لوی دښمن لرم، شیطان. شیطان له ما نه لاره غلطوي. شیطان مې وسوسه کوي چې په غلطـه لاره لاړ شم.

دا ځل د موسکا پر ځای د شرنګېدلې خندا رنګ هوا ته پورته شوه. دې رنګ وویل: پوهېږې؟ ما ته دې د کبۍ او مونوک کیسه را یاده کړه. د زلکیو او پېغلوټو لپاره دې کیسـه کـې یـو زلکـی ځیـرک نومېږي.

د ځیرک غږ مې تر غوږو شو چې ویل یې: زه به خپله کیسه پخپله درته ووایم. یوه ورځ په مکتب کې استاد وویل چې انسان تر ټولو مخلوقاتو غوره دی، اشرف المخلوقات دی. استاد ویل چې انسـان

eilia.org

ځکه غوره دی چې عقل لري او خدای پاک یوازې انسان ته عقل ورکړی دی او انسان یې خپل خلیفه ټاکلی دی.

ما ورته وویل چې استاده! که انسان عقلمن دی، نو ولې یو بل وژني. هره ورځ جګړه وي، چاودنې وي، بمونه وي، مرمۍ وي چې انسانان وژني. څوک چې عقل لري، نو همداسې کوي؟

بیا استاد وویل چې دا خو د شیطان کار دی، شیطان انسان غولوي.

ما له استاد نه پوښتنه وکړه چې که انسان عقل لري، نو بیا ولې د شیطان مني؟

استاد وویل: شیطان زورور دی، خورا چالاک دی، انسان خطا باسي.

ما بیا وپوښتل: شیطان زورور دی، که خدای؟

استاد ځواب راکړ: دا نو پوښتنه ده چې ته یې کوې؟ ته نه پوهېږې چې خدای هر څه کولی شي او تر هر چا بر دی؟

ما وویل: استاده! دا خو منم. پوهېږم چې خدای پاک هر څه کولی شي. خو انسان چې د خدای خلیفه دی، ولې د شیطان مني؟ څوک چې د شیطان مني، هغه به د شیطان خلیفه وي، که د خدای؟

زما ټولګیوالو کټ کټ وخندل. د استاد تندی تریو شو. مېز یې په سوک وډباوه. ټولګیوال مو غلي شول. استاد زه له غوږه ونیولم. په څټ یې په څپېړه ووهلم. له صنفه یې وشړلم او را ته ویې ویل چې ځه د شیطان بچیه! ستا پلار به د شیطان خلیفه وي.

eilia.org

د ځيرک کيسه خلاصه شوه. يو ځل بيا د خندا رنګ د ټولي له پاسه په هوا کې را ښکاره شو.

بيا را ته وويل شول: ښه نو، د ونې خبره به بيا را واخلو. شيطان که زر وارې ونې ته ووايي چې مېوه مه کوه، ونه يې خبره نه مني. خو ته که يوه د خدای ومنې، لس د شيطان منې. ونې ته خدای په ازل کې ويلي دي چې دومره وده به کوې، دومره به جګېږې، دومره څانګې او پاڼې به کوې، په دې وخت کې به غوټۍ کوې، په دې وخت کې به مېوه کوې، مېوه به دې په دې وخت کې پخوې، په مني کې به دې پاڼې توېوې او په پسرلي کې به يې بېرته ټوکوې. ونې د خدای هر امر هو بهو ترسره کوي، خو ته چې د خدای خليفه يې، اشرف المخلوقات يې، ته داسې نه کوې. اوس ته ګرم يې که شيطان؟

سر مې ټټر ته را ټيټ شو. په زړه کې مې ځان ته وويل چې ستا يې له دې خبرو سره څه. بې غمه به دې عيشونه کول، هسې دې ځان په دې لانجمن بحث اخته کړ.

چې ځنګه مې سر پورته کړ، هغه ټولی ببخي ورک و. د هغوی پر ځای ونې ولاړې وې. ډېرې ونې، ببخي ډېرې ونې. هر رنګه ونې. د انارو، د مڼو، د ناک، د توتانو، د مندتو، د خټکيو، د هندوانو، د هرې مېوې ونې. د مېوې د هرې ونې په څنګ کې يوه بې مېوې ونه ولاړه. داسې راته واېسېده چې د هغه ټولي ښځې د مېوو په ونو اوښتې وې او نران يې په چنار، نښتر، او ولو.

eilia.org

د دې نو څه معنا؟ نو دا ټولې ونې وې چې تر اوسه پورې یې را سره خبرې کولې؟ دوی د ونو د ګټې خبرې په همدې وجه کولې چې پخپله ونې وې؟

ګنګس وم. سر مې نه خلاصېده چې څه کیسه ده. خو هغوی که ونې وې، که انسانان، خبرې خو یې سمې وې. د انار ونې ته مې لاس ونیو، خو نه یې څانګه را ټیټه شوه او نه یې انار په لاس کې را ولوېد. لاس مې پسې ور اوږد کړ، خو څانګه پورته وه. ورغلم چې ور وخېژم.

په کوچنیوالي کې به هر وخت ونو ته ختلم. ونو ته ختل را ته هېڅ هم نه وو. زموږ کور ته نژدې پټي وو او د پټیو په منځ کې د ویالې په غاړه د توت ونې. د توت د ونې له پاسه د لاندې ځمکې ننداره به ډېر خوند راکاوه.

یو مازدیګر مور را ته په څه خبره په غوسه وه. جارو یې را واخیسته چې ومې وهي. په یوه منډه ترې وتښتېدم او ونې ته پورته شوم. څو پورې چې دا د سرای له دروازې را وتله، زه په ونه کې ناست وم. هغې به فکر کړی و چې د دېواله شا ته پټ یم، سوکه سوکه د دېوال کونج ته ورغله، جارو یې تیار پورته نیولی و چې څنګه له هغې خوا راشم، وار را باندې وکړي. ما به له پاسه ورته کتل او پټ پټ به مې خندل.

په هغه ورځ کور ته نه ولاړم. د ماښام اذان وشو. پلار او تره مې راپسې ګرځېدل او ما ځان غلی کړی و. تیاره شوه. وډارېدم. ورو

eilia.org

ورو ښکته شوم. په دې وخت کې مې پلار لاټین په لاس تــر ونــې لاندې تېرېده چې ما د ونې له آخرې څانګې نه ځان خطا کړ. درب پر ځمکه ولوېدم. پلار مې چیغه کړه: وی! وی!
او دې سره په منډو شو. لا یــې دوه ګامــه نــه وو اخیســتي چــې وغورځېد. لاټین یې له لاسه په ویاله کې ولوېد. سخته خندا راغلې وه خو له ډاره مې ونه خندل. غږ مې وکړ: آغا! مه ډارېږه، زه یم. دا چې نور څه وشول، تاسې به پخپله پوهېږئ.
خو د دې انار ونې ته ختل هغسې آسانه نه وو. پښې مې له ځمکې نه بېلېدې. پښې مې داسې درنې وې لکه د اوړو بــوجۍ چــې دې ورپورې تړلې وي یا لکه په ځمکې پورې چې مېخ شوې وي. پــه ډېر تکلیف د ونې هغې ټیټې څانګې ته وختم. انار مې را وشکاوه. له څانګې نه مې په یوه لاس ځان راځوړند کړ او بیا مې لاس ایلــه کړ. څانګه ډېره لوړه نه وه خو داسې کلک پر ځمکې ولګېدم چــې ته وا د دوهم چت له بامه رالوېدلی یم.
انار مې مات کړ. دانې یې داسې کلکې ورپورې نښتې وې چې ته وا چا په ایلفي سرېښ نښلولې وي.
ډېر زورونه مې ووهل، ایله چې یوه دانه ترې بېله شوه. دانه مــې خولې ته واچوله. خوله مې پرې ډکه شوه. چې هــر څــه بــه مــې ژدویله، نه خلاصېده. ډېر ځنډ وروسته مې له ستونې تېره شــوه، خو معدې ته نه، داسې را ته ایسېدل چې سر ته مــې خېــژي. لــږ وروسته مې ولیدل چې په ماغزو کې مې د برېښنا غونــدې تېــزه

eilia.org

رڼا پرکېږي او چټکه له يوه ځايه بل ځای ته ځي، له بله بل ځای ته. ټول وجود مې له پوښتنو ډک شو. بې شمېره پوښتنې. داسې پوښتنې چې هېڅ کله مې يې په اړه فکر نه و کړی.
پوښتنو ځوابونه غوښتل او ځوابونو سفرونه. رهي شوم. گورم چې تر زنگانه پورې په رنگونو کې پټ يم. د فکرونو، د پوښتنو، د خبرو په رنگونو.
روان وم خو نه پوهېدم چې په کوم لوري ځم او ولې ځم. له پوښتنو داسې ډک وم لکه شپه چې په ستورو ډکه وي. لکه د هر ستوري پړکا چې دې د ځان ليدو ته وربولي، همدغسې هرې پوښتنې به هڅه کوله چې زما پام ورخپل کړي. د پوښتنو تر منځ سيالي وه. بالاخره يوې پوښتنې تر نورو ځان را نژدې کړ: د خلقت راز. کاينات ولې هست شوي دي؟
د دې ځواب مې په ذهن کې تيار و: زموږ لپاره. موږ پر ځمکه د خدای خليفه يو، نو هر څه ځکه پيدا شوي دي چې زموږ په خدمت کې وي.
يوه شرنگېدلې خندا نه، بلکې د شرنگېدلو خنداگانو ټولۍ په هوا کې وپرکېده. لکه تنبور، رباب، ستار، دوتار، گيتار، ويولن او غيچک چې په گډه سره وخاندي.
په دې خنداگانو کې يوه خبره نغښتې وه: «دوه شيان حد نه لري: کاينات او د انسان حماقت او زه مطمين نه يم چې دا خبره دې د کايناتو په اړه سمه وي.»

eilia.org

جالبه وه. لکه چې د دوی د بحث موضوع هم هماغه زما پوښتنه وه.

ورنژدې شوم. یوه کړۍ نوراني کسان چې د یوې دایرې په شاوخوا کې ناست وو، پاڅېدل. ټولو زما خوا ته مخ واړاوه او تعظیم یې را ته وکړ. دا خلک را ته ډېر پوه، ډېر نامي ښکاره شول. داسې را ته ابسېده چې هر یو تر سلو، تر زرو، تر لکونو پادشاهانو ډېر مهم دی. چې دومره لوی او مهم خلک دي نو ما ته یې تعظیم څنګه وکړ؟

یوه یې وویل: ځکه چې ته پلټونکی یې. ته د پوښتنو په ځوابونو پسې را وتلی یې او هر څوک چې لټه کوي، موږ د هغه درناوی کوو. هر څوک چې تیار ځوابونه نه غواړي، بلکې غواړي هر شی تجربه کړي او ویې ازمایي، یا یې د خپل فکر په زور پیدا کړي، هغه د احترام وي. زه ابو ریحان بیروني یم.

دا یې بل عجیب کار! دوی زما فکر لوستلی شو.

بل یې وویل: ته پوهېږې چې بیروني ستا وطندار دی او په غزني کې ښخ دی؟

ومې ویل: هلته خو ډېر اولیا ښخ دي، خو د ده نوم مې لا نه و اورېدلی.

نرۍ خندا او بیا: جالبه ده! دی د منځنیو پېړیو د نړۍ تر ټولو لوی عالم و. ده د ځمکې د محیط او شعاع اندازه ډېره دقیقه معلومه کړې وه، په هاغه وخت کې چې وسایل او امکانات هم نه

eilia.org

وو. یوه جالبه کیسه به یې زه درته وکړم. البیروني به ویـل چـې علم له تجربې پرته علم نه دی. یوه ورځ د سلطان محمود غزنوي په دربار کې د شیخ عبدالرحمن په نوم یوه عالم پاچا ته وویل چې که انسان یا حیوان د الماس یوه وړه ټوټه هم تېره کړي، ځای پـر ځای مړ کېږي او د زمردو رنګ د مار سـترګې ړنـدوي. خـو ابـو ریحان دا خبره نه مني.

سلطان محمود پاچا بیروني ته مخ واړاوه چې څنګه چل دی؟

بیروني وویل: خبره آسانه ده. تجربه به یې کړو. یو سـپی او یـو مار راولئ. ده د الماس یوه ټوټه په غوښه کې ونغښته او په سـپي یې وخوړه او د پادشاه د زمردو ګوته یې د مار مخې تـه ونیولـه. پوره انتظار یې ورته وکړ خو نه سپی مړ شو او نه مار ړوند شو. پاچا شیخ عبدالرحمن ته غوسه شو.

خو هغه عذر وکړ او ویې ویل چـې مـا دا خـبره د پخوانیـو پـه کتابونو کې لوستې وه او فکر مې کاوه چې سمه به وي.

د کیسې په اوربېدو سره چورت را ولوېد چـې مـا پخپلـه څـومره ډېرې خبرې په پټو سترګو منلې دي.

بدل شوی وم. پخوا دا خبرې هېڅ را ته مهمې نـه وې، خـو اوس دې بحثونو داسې خوند راکاوه لکه له ښاپیرۍ سره نزدېکت.

هغه کسان چې هلته را ټول وو، داسې پوهان وو چې ټـولې دنیـا پېژندل، خو ما یې لا نومونه هم نه وو اورېـدلي. سـوکرات، عمـر

eilia.org

خيام، ابن سينا، نيوټن، اډيسن، آينشتاين، سټيفن هاوکينګ، نيل ټايسن او ډېر نور.

ما وويل: خو ځينې پوښتنې په تجربې نه ځوابېږي.

- مثلاً؟
- مثلاً همدا پوښتنه چې ورپسې ګرځم. کاينات د څه لپاره خلق شوي دي؟ د دې ځواب خو ښکاره ده چې د انسان د خدمت لپاره پيدا شوي دي نو دا خو په تجربه نه ځوابېږي.

هاوکينګ وويل: او ته همداسې فکر کوې؟

ما وويل: هو.

هغه وويل: راځه چې اول وګورو چې ستا ځواب سم دی که نه. راځه چې زه او ته له ټايسن سره يو چکر ووهو.

ټايسن په نريو برېټونو کې موسکی شو. درې واړه د هاوکينګ پر ويلچيير سپاره شوو. هاوکينګ پر ويلچيير ناست و، زه او ټايسن د ويلچيير پر پېډلونو ودرېدو. ويلچيير د سترګو په رپ کې په هوا شو.

عجيبه شيان مې وليدل. ما يوازې يو لمر پېژانده، خو په دې سفر کې پوهېږئ چې څو لمرونه مې وليدل؟ سل نه، زر نه، لک نه، دومره ډېر لمرونه مې وليدل چې څوک يې په حساب پسې نه رسېږي. داسې به يې درته ووايم چې که څوک يو لک اوښان درته ودروي چې د ټولو ويښتان يو په يو وشمېره، دا کار به وکړای

eilia.org

شئ؟ یا که دې سمندر ته کېنوي چې یو یو څاڅکی یې را واخلــه او دې خوا ته یې واچوه او حساب ورته وکړه چــې څــو څــاڅکي کېږي، نو دا به دې په وس پوره وي؟ لمرونه تر دې هــم ډېــر وو. ځیني لمرونه زموږ تر لمر په کراتو لوی، په کراتو روښانه، په کراتو سره. تر هر لمر ګڼې سیارې چورلېدې.

او زموږ ځمکه څومره وه؟

داسې وګڼه چې د ځمکې سمه او غر، وچه او اوبه ټــول پــه ونــو پوښلي دي او هره ونه لک لک پاڼې لري؛ دا کاینات وګڼــه. زمــوږ ځمکه په کې د یوې پاڼې یوه نقطه ده. لا به تر دې هم کمــه وي، خو زه یې د قیاس لپاره بل مثال نه شم پیدا کولی.

همدومره پراخ کاینات مو په څو شېبو کې ګز او پل کړل. ټایســن او هاوکینګ د کاینات د هرې برخې په باره کې داســې معلومــات راکول چې ته وا خپل کور یې دی او هر ځای بــه یــې پــه کراتــو لیدلی وي.

داسې لمرونه مو ولیدل چې نــوي زېږېــدلي وو او لکــه نــوزېږی ماشوم چې ډېر کم او ورو ورو لاس او پښې خوځوي، هغوی هم کله په یوه خوا کله په بله خوا کې تتې لمبې کولې.

داسې لمرونه مې ولیدل چې خاپوړې یې کولې، ورو ورو خوځېدل او څرخېدل او لمبه او رڼا یې هم همداسې.

eilia.org

ځينې لمرونه بيا چست و چابک لکه زلکې ماشــومان پــه غورځــو پرځو، تېزې لمبې، چټک خوځښت، او لکه تکــړه ښــکلې اتنچيــانې چې د ډول درز ته د بوړبوکۍ غوندې چورلېږي.

ځينې نور لمرونه داسې وو لکه بوډا چې په لوړه وخېژي او ستمې يې وشي. د دې لمرونو له تنتو لمبو نه د زګېروي وړم راته.

ځينې لمرونه بيا لکه مرګي حاله بوډا چې د ځنکدن په وخــت کــې ډېره شېبه وروسته يوه ساه وباسي او بيا مړ پړ پروت وي.

داسې سيارې مې وليدې چې يــو مــخ لــه کنګلــو جــوړې وې، د سکروټې غوندې سرې سيارې، د ځمکې په شان شنې سيارې چې سيندونه او سمندرونه په کې وو. داسې منظــومې چــې دوه درې لمرونه په کې وو او سيارې به يې پــه وار سره تــر دواړو يــا درې واړو لمرونو څرخېدې.

چې بېرته راغلو او د پوهانو کړۍ ته ورننږدې شوو، له پاســه مــې وليدل چې هغه دايره چې دا پوهان ترې چاپېر وو، ټــول کاينــات هماغه دايره وو. وبه يې منئ؟

آينشتاين وويل: سفر دې څنګه و؟

ومې ويل: فکر يې را بدل کړ. که هر څه زموږ لپــاره پيــدا شــوي وای، نو يوازې يوه ځمکه، يوه سپوږمۍ او يو لمــر بــه بــس و. دا دومره ارت و بېرت کاينات چې د ځمکې او لمر غوندې لکونه لکونه لکونه لکونه سيارې او لمرونه په کې دي، د څه لپــاره؟ د هــر څــه لپاره به وي خو د انسان لپاره نه دي.

eilia.org

د غړونو يوه ټولي وويل: خو موږ فکر کوو چې لا په ډېرو شيانو نه پوهېږو. سړی څه خبر، کېدی شي دا ټول کاينات له ځمکې سره رابطه ولري. کېدی شي د دې لپاره چې ځمکه د اوسېدو شي، دغه بې شمېره ستوري، لمرونه او سيارې په کار وي. کېدی شي يو وخت ځمکه نور د ژوند کولو لپاره مناسبه نه وي او انسان بلې سيارې ته کډه شي، له بلې بلې ته، او همداسې ډېرو نورو سيارو ته خپاره شي. کېدی شي د انسان نسل دومره ډېر شي چې په ځمکه کې نور ځای نه شي او بيا نورو سيارو ته لاړ شي. کېدی شي داسې رازونه په کې وي چې موږ هېڅ کله ورباندې فکر نه وي کړی. نو موږ همدومره ويلی شو چې په دې نه پوهېږو چې دا خورا ستر کاينات د څه لپاره جوړ شوي دي.

سوکرات وويل: بله به وکړو. نور کاينات به پرېږدو، د ځمکې په اړه به څه ووايې، ځمکه د انسان لپاره پيدا ده؟

ومې ويل: خود. ځمکه خو خاص د انسان لپاره جوړه شوې ده.

ويې ويل: ډېر ښه. په دې پوهېږې چې انسان کله پيدا شو او د ځمکې عمر څومره دی؟

غلی وم.

ابو ريحان ته يې اشاره وکړه او ويې ويل: دی په محاسبو کې ډېر تکړه دی.

ابو ريحان وويل: زموږ تر زمانې زر کاله وروسته ساينسپوهانو د هر شي د عمر د اندازه کولو دقيق وسايل پيدا کړل. هاغه مهال

eilia.org

ځمکه څه باندې څلورنيم ميلیارډ کلنه وه او د انسان د پيدايښـت ټول ټال دوه ميليونه کاله کېدل. څلورنيم ميلیارډ ډېر لوی عدد دی خو که د ځمکې عمر يو کال وګڼو، انسان د دې کال په وروستۍ ورځ، په وروستي ساعت، په وروستۍ دقيقه کې پيـدا شـوی دی. اوس نو فکر ورته وکړه چې توپير يې څومره زيات دی.

سوکرات وويل: له دې خبرې څه نتيجه اخلې؟ کـه دا خـبره هـم ورسره يو ځای کړو چې ډېر نور ژوي تر انسان مخکې پيدا شوي او ختم شوي دي. تر انسان شپيته ميليونه کاله مخکې ډايناسوران او ډېر نور ژوي اوسېدل.

حيرت اخيستی وم. نه پوهېدم چې څه ووايم. فکر مې وکـړ چـې که ځمکه د انسان لپاره پيدا وای، نو د انسان له پيدا کېدو سره هم مهاله يا لږ وړاندې بايد پيدا شوې وای. موږ فکر کوو چـې ټـول حيوانات او ونې بوټي، حشرات او هر څـه چـې دي زمـوږ لپـاره هست شوي دي. دا خو به ومنو خو هغه حيوانات چـې تـر مـوږ مخکې وو او اوس نشته او د هغوی هېڅ اثر په موږ باندې نشـته نو دا څنګه وبولو؟

آينشتاين وويل: بله واوره! که فرضاً پـه بلـه سـياره کـې داسـې ژوندي ساري ووينې چې تر تا هوښيار، تر تا ښه او تر تـا ګټـور وي، نو بيا به څه ووايې؟ ابن سينا! ته څنګه موسک شوې؟

ابن سينا وويل: حی ابن يحيان مې را ياد شو.

eilia.org

آینشتاین وویل: واه! واقعاً چې ډېره په زړه پورې کیسه دې لیکلې وه. تخیل دې عالي دی او ما هر وخت ویلي دي چې تخیل تر پوهې زیات مهم دی.

ابن سینا وویل: همداسې ده. ستا هره خبره د کاڼي کرښه ده. ښه نو، پلټونکیه! نه غواړې چې دا ځل زه یو چکر درکړم؟

ومې ویل: ولې نه!

د ابن سینا له دواړو ډېو وزرې راووتې، د بودۍ ټال غوندې رنګونه یې وو خو خورا زیات رنګونه، لس نه، سل نه، زر رنګه رنګونه.

زه یې تر لاس ونیولم او دواړه په هوا شوو.

ما یې د وزرو پوښتنه وکړه.

ویې ویل چې ښی وزر یې د تخیل دی او چپ وزر یې د تفکر.

خورا ډېر مزل مو وکړ.

بیا یوې بلې سیارې ته ورسېدو.

خورا شنه، خورا سمسوره، خورا ښکلې. په هوا کې یې د ونو بوټو د ګلانو خوشبویي ګډه وه. هلته ساه اخیستل داسې خوندور و لکه د شهوت په اوج کې چې دې پوزه له حمامه راوتلې مستې محبوبې پر اوږه وي او له هر ځل ساه اخیستلو سره د هغې د زلفو خوشبویي دې سږو ته ننوځي او په ټول بدن کې دې خپرېږي.

eilia.org

چې ورنژدې شوو، ومې لیدل چې زرګونه خورا لوی لوی نا آشـنا حیوانات لکه عسکر په منظمو لیکو کـې ولاړ دي. هـر یـو یـې د غونډۍ هومره لوی او پر هر یو یې یو وړوکی خوځېدونکی شـی سپور و.

چې لا نور هم ورنژدې شوو، ومې لیدل چې هغه وړوکي شـیان د بنيآدمانو غوندې وو خو تر موږ درې چنده غټ.

د ابن سینا یوه وزر را ته وویل: دا غټ غټ ژوي چې وینې، د دې سیارې ډایناسوران دي.

سیالي شروع شوه. ټولو ډایناسورانو منډې پیل کړې. داسې چټک ځغستل چې په همدومره وخت کې چې تـا دغـه جملـه ولوسـته، هغوی د سیارې چارچاپېره دوره ووهله.

ته به وایې چې سیاره به یې وړوکې وه.

نه، تر ځمکې لویه وه، ډېره لویه.

دوی ته غر او سمه، وچه او اوبه، لوړه او ژوره، دښته او ځنګل یو شان وو.

درې ډایناسوران تر نورو لږ وړاندې را ورسېدل. سپاره کسان یې له شا څخه را ټوپ کړل، شور او مستي یې وکړه، یو بـل تـه یـې غېږه ورکړه او خپل ډایناسوران یې ونازول.

په سر مې څه شی ولګېد. پاس مې وکتل. د ونې په څانګه کې یوه عجیبه مېوه ځړېدله. زمـوږ مېـوې معمـولاً ګـردې وي خـو دا د

eilia.org

صندوق غونډې مکعبي وه او رنګ يـې شـېبه پـه شـېبه بدلېـده رابدلېده. لاس مې ور ووړ چې ويې شکوم.

ځانګې ځان را نه لرې کړ.

يوه غږ وويل: نه، نه، نه! چا ته بايد زيان ونه رسوو.

د غږ لوري ته مې وکتل. هماغه کس و چې ډايناسور يې تر نـورو وړاندې رسېدلی و.

ما وويل: مېوه خو وي د خوراک لپاره.

ويې ويل: ستاسې په سياره کې به همداسې وي، خو دلته نه. موږ هېڅ ژوندي ساری نه خورو او هېچا ته زيان نه رسوو. ابن سـينا آشنا! همداسې نه ده.

ابن سينا موسکی شو، را ويې کتل او ويې ويل: رښتيا وايي.

پوښتنه مې وکړه: نو تاسې څه شی خورئ؟ په څه شي پايئ؟

هغه يوه ګوته جګه کړه، لکه شاګرد چې په صنف کـې د اجـازې اخيستلو لپاره ګوته جګوي، په ګوته يې پورته خوا اشاره وکړه.

پورته مې وکتل. رنګارنګې کړۍ په هوا کې تاوېدې، وړې، لـويې، بېخي لويې، شنې، زېړې، نارنجي، سرې، ګلابي او د زرګونو نورو رنګونو کړۍ. دغه کړۍ د همدې کس له سر څخه وتلې او په هوا کې خپرېدلې.

په خندا يې وويل: څنګه حيران شوې؟ حيرانېـږه مـه! دا فکرونـه دي. دلته د هر چا خوراک فکر دی. موږ پنځـان يـو. مـوږ فکـر توليدوو او د دې سيارې هر ژوی، هر بوټی فکرونه خوري. دغـه

eilia.org

سیالي چې اوس وشوه، د همدې لپاره وه. هــر پنځــان چــې ډېــر فکرونه او ښه فکرونه په سر کې ولري، تر نــورو چټــک وي او د سیارې دوره ژر وهي. دا ځل موږ وګټله او دغه فکرونه چې ته یې وینې، موږ درې واړه پنځان یې په ګډه تولیدوو.

ومې پوښتل: پنځان؟

موسک شو. ویې ویل: ته انسان، زه پنځان یعنې د پنځولو والا.

د پنځان غږ داسې پوست و لکه زما هغه وریښمنې جــامې چــې د کیسې په سر کې مې په تن وې. د پنځان فکرونه هم دغسې پاسته ماسته وو خو ما نه شوای خوړلی.

ما چې د ابن سینا د تفکر وزر ته وکتــل، رنګونــه یــې کــټ مــټ همداسې وو لکه د پنځان د فکرونو رنګونه.

په ټوله سیاره کې جشن و. ونو، بوټو، ډایناسورانو او نــورو ژوو فکرونه خوړل او ورو ورو نڅېدل.

زه چورت یووړم چې موږ انسانان هر څه د ځان لپاره استعمالوو، بوټي خورو، د ونو مېوې خورو، څاروي حلالــوو، کبــان نیســو، وحشي ژوي ښکار کوو، د مختلفو حیواناتو غوښې خورو، ونې د خپل کور د کړکۍ او دړې د جوړولو لپاره پرې کوو ... خو پنځان بیا برعکس، د خپلې سیارې ټولو موجوداتو ته خــواړه برابــروي، هغه هم فکرونه.

د آینشتاین خبره مې رایاده شوه چې ویل یې که په نورو ســیارو کې تر ځان هوښیار او ګټور موجودووینې، نو بیا به څــه وایــې.

eilia.org

هغه رښتیا ویلي وو. پنځان تر موږ ښه دي. زه هسې په ځان غَره وم چې انسان یم او اشرف المخلوقات یم او هر څه زما لپاره پیــدا شوي دي.

ابن سینا وویل: انسانه! ته لــه پنځــان سره خوالــه وکــړه. زه بــه وروسته درپسې راشم.

په زړه کې مې ډېرې پوښتنې وې چې له پنځانه مــې بایــد کــړې وای. دوی په قوم څوک دي؟ په کوم دین دي؟ د چــا پــه مــذهب دي؟ ...

خو د حیرانۍ خبره دا وه چې هغه په دې شیانو ښځي نه پوهېده.

ما چې د دین پوښتنه ځنې وکړه، پنځان وویل: ته دا راتــه ووایــه چې دین دی څه شی؟

دین خو دین دی. نو ما به څه ویلي وای؟

ومې ویل چې موږ انسانان څوک مسلمانان یــو، څــوک یهــودان، څوک نصارا، څوک هندو ... همدا مو دینونه دي.

ویې ویل: دا را ته ووایه چې دین د کوم درد دوا دی؟

لږ مې چورت وواهه. بیا مې وویل: دیییییین، دین مو پوهوي چــې چا پیدا کړي یو، ولې یې پیدا کړي یو، چې مړه شــوه بیــا چېــرې ځو، بیا څه را باندې کېږي، دغسې خبرې.

- نور؟
- نور دا چې حلال او حرام وپېژنو. وپوهېږو چې خدای په څه شي خوشحالیږي او په څه شي ناراضه کېږي. جنــت

eilia.org

ځنګه ګټلی شو او په کومو کارونو دوزخ ته اچول کېږو.
امممم دین را ته وايي چې څه ښه دي، کوم کارونه بد
دي ...

- ډېر ښه. او ستا دین تا ته څه وايي؟

ومې ویل: زما دین د حق دین دی. را ته وايي چې موږ واحد خدای پیدا کړي یو. هغه خدای چې یوازې هغه لایق د عبادت دی. زموږ خدای د خپلو بندګانو د لارښوونې لپاره پیغمبران استولي دي.

زما خبرې یې پرې کړې: ښه نو، معنا دا چې له تاسو لاره ورکه وه او خدای مو پیغمبران درولېږل چې لاره در وښيي، همداسې ده؟

- هو. موږ لمر خدای ګاڼه، باد، وربځ، توپان، تندر، سېلاب، اور ... هر څه را ته بېل بېل خدایان ښکارېدل خو هغه بیا سمه لاره را وښوده چې خدای یو دی.

- نور؟

- نور نو دا چې موږ باید د خدای امر ومنو. پس له مرګه بیا ژوندي کېږو او بیا تل تر تله ژوندي پاتې کېږو. که ښه کارونه وکړو، جنت ته به ځو او که مو د خدای نافرمانۍ کړې وي، که مو پر چا ظلم کړی وي، که مو د چا حق خوړلی وي، که مو څوک ناحقه وژلي وي، بیا نو دوزخ ته ځو او د خپلو بدو کارونو جزا ګالو.

- مطلب دا چې د دواړو احتمال شته؟ یعنې تاسې انسانان پر نورو ظلم کوئ، د چا حق خورئ، خلک وژنئ ...؟

eilia.org

- ومې ویل: داسې ده چې په موږ کې شیطان دی. هغه مو دې کارونو ته هڅوي.
- یعنې کوئ یې؟
- هو.

پنځان را ته موسکی و، ویې ویل: ته په دې حیران شوې چې په پنځستان کې دین ولې نشته او زه حیران وم چې انسان ولې دین لري. ما د خپلې پوښتنې ځواب پیدا کړ. اوس نو ستا وار دی. ته په پنځستان کې وگرځه او د خپلې پوښتنې ځواب پیدا کړه.

د پنځستان ټوله سیاره مې گز و پل کړه. رقم رقم بوټي، ونې، مرغان، او ژوي مې ولیدل خو متفاوت. ونو به د بوټو لاس نیوه چې له خاورو یې را پورته کړي. ژویو نه بوټي خوړل او نه یې یو بل سره داړل. نه د هوسۍ غوندې مظلوم په کې و، نه د پړانگ غوندې ظالم په کې و. نه په چا کې د لېوه خوی و، نه د مېږي. نه چا د گیدړې غوندې چرگان تېر اېستل، نه چا د مار غوندې چیچل زده وو. هېچا په چا کار نه لاره.

پنځانان ټول سره یو شان وو. د ټولو کار یو شی و، د فکر تولیدول. بد، خوسا او بد بویه فکرونه چا نه جوړول، د ټولو فکرونه ښکلي وو، خوشبویه وو او هر چا به هڅه کوله چې لا زیات ښایسته فکرونه وپنځوي. که به چا ډېر فکرونه پنځول نورو به ورسره رخه نه کوله او که به څوک د فکر په تولید کې پڅ و، چا به نه رټه.

eilia.org

هغه خبرې چې د انسانانو په منځ کې دي، غلا، لوټ، تالا، دروغ، غيبت، بهتان، تېرى، ظلم، قتل ... هلته نه وې. هغوى د دې شيانو نومونه لا اورېدلي نه وو. نه يې غلا پېژندله، نه ظلم او نه قتـل و قتال.

په چکر کې وم چې د يوه غره له څوکې تـورې لـوخړې او سرې لمبې هوا ته پورته شوې. غرمبهار شو، د سرو اورونو سېل د غـره له سره را روان شو. اورشيندونکى فعال شوى و.

فکرونه په منډه ورغلل. يوه ډله يې د غره پر سر پـه آسـمان کـې معلقه ودرېده. لوخړې به چې ځنې تېرېدې، پاکې صافې به شوې او هوا يې نه ککړوله. د فکرونو بله جوپه د اورني سېلاب مخې ته ورغله. له ځانه يې ناوه جـوړه کـړه او سـکروټې چـې پـه کـې وبهېدې، سړې شوې.

دغه ځاى را نه ډېر لرې و خو سترګو مې داسې واضح ليـده لکـه تر منځ مو چې يوازې لس ګامه واټن وي.

زه لا د دې پېښې له حيرانۍ نه وم راوتلى چې د سـيارې پـه بلـه خوا کې سخت توپان والوت. فکرونو ورمنډې کـړې. لاسـونه يـې سره ورکړل او جال يې جوړ کړ. توند توپـان چـې لـه دې جالـه تېرېده، په نرمه معطره وږمه بدلېده.

همداسې تلم تلم تلم چې تورې ورېځې راغلې. آسـمان وغورېـده. شړکنده باران شو. سېل راغى. فکرونه يې مخې تـه ودرېـدل. زر

eilia.org

لښتي يې له ځانه جوړ کړل او د سېل اوبه يې د سيارې هرې خوا ته وبهولې.

لږ نور مزل مې وکړ. د ځنګل په مـنځ کـې روان وم. ناڅاپـه پـه ځنګـل اور پـورې شـو. د تېښـتې لاره مـې کتلـه چـې فکرونـه راورسېدل او لاسونه يې سره ورکړل. لويه دايره يې جوړه کړه، تر اور چاپېر شول. ورو ورو د اور د مرکز خوا ته روان شول. وار په وار سره فکرونه وړاندې تلل او اور تتېده. په څو شېبو کې اور مړ شو. لوګي يې تصفيه شول او په پاتې ايرو کـې يـې نـوي بـوټي وبوټېدل.

نو داسې نه وه چـې پـه دې سـياره کـې دې سـتونزې نـه وې؛ ستونزې وې او ډېرې وې خو فکرونو د هرې ستونزې چاره کوله.

پنځان ته مې کړه: په تاسو کې مرګ هم شته؟

ويې ويل: نه پوهېږم چې مرګ څه ته وايې خو دلته مرګ يعنې نه فعاليت. هغه پنځان چې فکر نه شي توليدولی، هغه تجزيه کېږي. د بدن برخې يې د نورو پنځانانو بدن ته ور جذبېږي. يوازې زړی يې پاتې کېږي. بيـا دغـه زړی هغـه کسـان چـې ډېـر فکرونـه توليدوي، په خوا پورې نيسي او پالي يې. هغه په خپلـو فکرونـو تغذيه کوي او ستروي يې. بيا له هغه څخه نوی فکـروال پنځـان جوړېږي.

د دې سيارې هر څه عجيب وو.

eilia.org

له ځان سره مې فکر وکړ چې هلته چې ظلم نــه وي، شر نــه وي، تېری نه وي؛ بلکې لاسنیوی وي، همکاري وي او مینــه وي؛ چــې هره ستونزه په کې په فکر هوارېږي؛ نو هلته به دین څــه کــوي؟ موږ چې په دین پورې نښــتي یــو، وجــه یــې دا ده چــې خپلــې ستونزې پخپله نه شو هوارولی. موږ مطلق عدالت نه شو راوستلی نو د سزا جزا کیسې خدای ته پرېږدو چې په بله دنیا کــې عــدالت وکړي. نو پنځستان کې چې دغه کیسې نشته، دین خو باید چې نه وي.

ومې لیدل چې زما له دېو څخه هم وزرو ټېغونه وهــلي دي. لاس مې ور ووړ، دېر نري او خورا تنکي وو. حیراني مــې وار پــه وار سره زیاتېده.

د ابن سینا غږ مې تر غوږو شو: بې خوبۍ دې مبارک شه!

- بې خوبۍ؟

ویې خندل: هههههه. هو بې خوبۍ.

زما په دېو پورې نویو زېږېدلیو وزرو ته یې اشــاره وکــړه، ویــې ویل: دا پالنه غواړي، خوراک غواړي او تا به په نیمو شپو کې لــه خوبه راویښوي. دا د دې سیارې د اوسېدونکو په شــان فکرونــه خوري. نو لکه مور چې په نیمه شپه کې باید راویښه شي او خپل بچي ته تی ورکړي، ته به هم په نیمو شپو کې له خوبه راجګېږې او فکرونه به تولیدوي چې دا یې وخــوري او غــټ شي. نــو بــې خوبۍ دې مبارک شه!

eilia.org

یوه بل غړ وویل: ښه به دا وي چې درته ووایو چــې ویښــتیا دې مبارک شه!

د غړ لوري ته مې وکتل، آینشتاین و.

هغه او ابن سینا وخندل.

آینشتاین وویل: خو چورت مه ورته وهه. که خوب در نه اخلي، په بدل کې یې بل شی درکوي. الوت! د الوتلو ځواک. وزرې دې چې ستړې شي، بیا نو داسې الوت کولی شې لکه ابن سینا.

ابن سینا وویل: خوښه مو نه ده چې بېرته ولاړ شو؟

آینشتاین هوا ته لاس واچاوه. له هوا څخه یې یو تار راکښته کــړ، لکه د آزادې شوې باډېوې تار چې نیسې.

ویې ویل: ځو؟

ابن سینا ما ته کړه: ور وخېژه.

گورم چې آینشتاین د تار منځ راسپړلی دی. مخکې نری تار و خو اوس تر بېلر لوی نل ځنې جوړ شوی و. نه، نل و، تونل و چې په منځ کې یې څوکۍ ایښــې وې. درې واړه ور وختــو. پــر څوکیــو کېناستو. څوکۍ د تار په مــنځ کــې داســې وښــوېیدې لکــه پــر ښویېندوکۍ چې ځان خوشی کړې. د سترگو په رپ کــې هماغــه ځای ته ورسېدو چې ور نه راغلي وو.

ابن سینا وویل: دا د فضا – زمان تار دی. ده کشف کړی و.

گوته یې د آینشتاین خوا ته چې تر مــوږ مخکــې کــوز شــوی و، ونیوله.

eilia.org

دا وار د دوی ډله ډېره لویه وه. ډېر کسان تر یوې گنبدې لانــدې راټول وو او بحثونه یې سره کول. په گنبده کې ټــول کاینــات پــه حرکت کې وو. هر چا چې به د هر ستوري یا هر کهکشان پــه اړه خبرې کولې، هماغه ستوری یا کهکشان به په گنبده کې لویېده او را نژدې کېده به.

ورو ورو مې د دوی ژبه زده کړه. ژبه یې هماغه وه چې زمــا زده وه خو مخکې یې په خبرو نه پوهېدم. اوس لږ لږ پوهېدم چې څه سره وایي.

د ابن سینا خبره رښتیا وه. بې خوبۍ را پورې ښخې شوې. هــره ورځ به مې د نویو شیانو په باره کې فکر کــاوه. نیمــه شــپه بــه هماغه فکر راویښ کړم او په ځان پورې به یې داسې بوخت کــړم چې د وخت تېرېدلو تــه مــې پــام نــه و. خــو دغــه بــې خــوبۍ ځورونکې نه وې. نه به د ورځې گنگس وم، نه خوبولی، نــه بــه مې په سر درد و.

وزرې مې ورو ورو لویېدې. د آیشنټاین خبره مې یــاده وه: «خــو چورت مه ورته وهه. که خوب درنه اخلي، په بدل کې یې بل شــی درکوي. الوت! د الوتلو ځواک. وزرې دې چې سترې شي، بیا نــو داسې الوت کولی شې لکه ابن سینا.»

د الوتلو هوس را ولوېد. وزرې مې ورپولې خو هوا ته ایله دومره پورته شوم لکه چرگ چې الوځي او بیا بېرته پر ځمکه ولوېدم.

«وار وکړه، تلوار مه کوه!»

eilia.org

دا غږ د چا و؟

غږ و خو غږوالا نه و.

هماغه غږ وويل:

صوفي نشود صافي تا در نكشد جامی

بسيار سفر بايد تا پخته شود خامی

غږ كه د هر چا و، و به، خو زه يې وپوهولـوم چـې الوتلـو تـه لا وخت شته.

د فكرونو په جوړولو او پېيلو داسې بوخت وم چې د وزرو غټېدلو ته مې پام نه و. يو وخت مې وزرې خلاصې كړې، گورم چې زمـا تر ونې درې چند لويې دي.

- اوس يې وخت دی.

شا ته مې وكتل. ابن سينا او ابو ريحان ولاړ وو.

والوتم. آسمان له ستورو ډک و. لرې او نژدې، راڼه او كمځـل. پـه دې منځ كې يوه رڼا را باندې ښه ولگېده. په زړه كې مـې را تېـر شول چې دا ښكلې رڼا به د څه شي وي.

د ټايسن غږ مې واورېد: د هېڅ شي.

لاندې مې وكتل. ټايسن سېگرېټ په شونډو نيولی و.

پوښتنه مې وكړه: د هېڅ شي؟ دا نو څنگه كېدی شي چې رڼا يـې وي خو پخپله نه وي؟

- كه يې نه منې نو ورشه پخپله يې وگوره.

لايټر يې بل كړ او سېگرېټ ته يې ونيو.

eilia.org

په هوا کې د رڼا خوا ته ور روان شوم. په لاره کې مې له ځان سره ویل چې دا نو عجیبه خبره ده چې ډېوه نه وي خو رڼـا یــې وي. ډېر مزل مې وکړ او د رڼا آخر سر ته ورسېدم.

خبره یې رښتیا وه. دا رڼا داسې وه لکه د کاغذ باد تار چې په هوا کې وي خو کاغذ باد ور پورې نه وي تړلی. رڼا له هېڅ ځایـه نــه راتله. رڼا د هېڅ شي نه وه. رڼا په فضا کې معلقه وه خو منبع یې معلومه نه وه. شا ته مې وکتل. دا وار رڼا ډېره لنډه شوې وه.

بېرته را وګرځېدم. هماغــه ځــای تــه ولاړم چــې ټایســن ولاړ و. سګرېټ یې په شونډو ایښی و او لایټر یې ورته لګولی و. زه چــې څنګه ور ورسېدم، د لایټر لمبه بنده او سګرېټ یې بل شو.

ومې ویل: سېګرېټ ډېر زیات نه څکوئ؟

- نه، دا مې اول دی. نن مې بل نه دی څکولی.
- دا څه وایې؟ یو دانه خو دې هغه وخت ولګـاوه چــې زه والوتم.
- دا خو هماغه دی. ته ډېر ژر بېرته راغلــې. رښــتیا د رڼــا منبع دې پیدا کړه؟
- نه. ته را ته وایې چې ډېر ژر بېرته راغلې خو ما ډېر اوږد مزل وکړ. ډېر وخت مې په دې سفر کې تېر شو.

ویې خندل: هههههه. لا ډېر نور شیان بــه دې حیــران کــړي. د دې پوښتنې ځواب به د آینشتاین په فکرونو کې پیدا کړې خو اوس دا را ته ووایه چې رڼا د څه شي وه.

eilia.org

- د هېڅ شي. ستا خبره سمه وه.

بيا يې وخندل: هههههه. زما خبره هره وخت سمه وي. ګوره! تا د هغه ستوري رڼا ليدله چې څو ميليونه کاله مخکې مړ شوی دی.

- څو ميليونه کاله!

نور نو خبرې مې د ميليونونو او ميلياردونو کلونو کولې. په لويو فورمولونو به مې لويې محاسبې کولې.

نور به نو زه وم او فکرونه وو، نوي سوالونه وو. په يو شي حيرانېدل وو، په بل شي خوشحالېدل وو. نوې پوښتنې، نوي سوالونه، نوي ځوابونه، نوي حلونه. د هرې معما حل به داسې خوند راکاوه چې نور ټول خوندونه به يې را نه هېر کړل.

آه! زه د خوندونو تږی او دا د خوندونو نړۍ.

خو لکه هر څه دغه خوندونه هم ختمېدونکي وو.

دې حالت ډېر دوام ونه کړ. په اول سر کې هر څه را ته په زړه پورې وو، هر څه خوندور وو، فکر کول، پلټنه، الوتل، د نويو کهکشانونو کشفول، د نويو رازونو راسپړل ... خو ورو ورو يې خوند په کمېدو شو.

ابن سينا، ابوريحان، آينشتاين، هاوکينګ، ټايسن ... ټولو لا هم له دې هر څه نه هماغسې خوندونه اخيستل خو زما لپاره نور هغسې خوندور نه وو. د دوی خبرې را باندې غمېدلې. بې خوبۍ مې وار په وار سره کمې شوې. بې خوبي کمه وه خو ځوروونکې. وزرې مې ورو ورو مړاوې شوې، بيا ورژېدې او بيا يو مخ ورکې شوې.

eilia.org

یو ځل بیا نو هغه زه وم، ځورېدل وو. هره خوا منډې وهل وو. په څه ورکې پسې تلل وو. د خوندونو لټول وو.

رڼا، رنګونه؛ غرونه، سیندونه؛ بوټي، ګلونه؛ څپې، موجونــه؛ ټــول ښایستونه؛ هر څه پخوا غوندې وو خو زه بدل وم.

نور نو رڼا را ته یوازې د مختلفو څپو ټولګه ښکارېده، نه د خوند اخیستلو منبع. د رڼا په لیدو به مې یوازې په دې خبرې فکر کولی شو چې د رڼا هره څپه ځانته اوږدوالی، مختلفــه انــرژي او بېــل رنګ لري.

رنګونه را ته بې معنا ښکارېدل. رنګونه ښایستونه نه وو، بلکــې د هرې مادې خپل خاصیت و چې د رڼــا کــومې څپــې جــذبوي او کومې منعکس کوي. رنګ اصلاً زما له ذهنه د باندې نه و. دا زما د سترګو او مغزو خاصیت دی چې مختلف رنګونه ویني، ګنې رنګ له سره نشته نو څه چې نه وي، خوند به په کې څنګه وي؟

بر او بحر، سمه او غر، هــر څــه را تــه یــوازې د مــالیکولونو او اټومونو ټولګې ښکارېدې او ښکلا له هر شي نه کډه کړې وه.

د ګلونو وږم را ته یوازې هغه مالیکولونه ښکارېدل چې له ګلانــو تښتي او زما پوزې ته را ننوځي او که زما پــه پــوزه کــې د بــوی مخصوصې آخذې نه وي، بوی له سره نشته.

د مېوو او خوړو خوند یوازې زما د ژبې او ماغزو کمال و. که مې په ژبه کې د خوند د څکلو آخذې کار ونه کړي یا مې ماغزه د دې آخذو سیګنالونه تفسیر نه کړي، نو خوند به نه وي.

eilia.org

نه يې منې؟ که داسې نه وي نو کله چې زوکام را پورې وي، ولې په خوند نه پوهېږم؟ که خوند مستقل وي نو هر وخت بايد وي. اصلاً هر څه په ما کې دی. رنګ، بوی، خوند، ښکلا ... ښايي ټوله دنيا يوازې زما د درک محصول وي.

له هرې خوا غږونه پورته شول:

«د آدم د نظر تول دی

که دا تور دی که دا سپين

د آدم د ژبې خيال دی

دا سپلمۍ او انګبين»

دا غږونه له ونو بوټو او ګلونو راتلل. دوی ټولو په ګډه دغه شعر په ترنم کې ويل.

ښه نو، که زه يم نو هر څه شته دي او که نه يم، هېڅ هم نشته؟

نه. داسې هم نه ده. زه هم وم او هر څه هم وو خو په خوند نه پوهېدم. پوزه مې بنده نه وه خو په بوی نه پوهېدم. په ژبه مې هېڅ نه وو شوي خو خوند مې نه احساساوه.

په خوندونو دې اور پورې شي يوازې د خوند خبره خو نه وه، مهمه خبره دا وه چې زما باورونه پوچ شوي وو. هغه باورونه چې راسره يو ځای زېږېدلي وو او ورسره يو ځای لوی شوی وم؛ «زه اشرف المخلوقات يم، ټوله هستي زما لپاره هسته شوې ده او ...» فکر کول او پوهې دغه ټول باورونه داسې راته ړنګ کړل لکه واورين سړی چې د اوړي لمر ته يې ودروې او شېبه وروسته هېڅ

eilia.org

نه وي یا چې د شوتلو پر تنیکو بوټو اوبه بندې شي او د اوړي لمر پرې را شي.

آه! زه د خوندونو تږی، خو کاینات هغه کنجوسه ابۍ چې له بچي نه پټاسې پټوي.

زه د خوندونو تږی، خو کاینات هغه ناځوانه جینۍ، هغه د ښکلي بدن پېغله جینۍ چې ښایستونه په جامې پټوي.

زه د خوندونو په اوبو پسې راوتی تږی خو دا دنیـا هغــه صــحرا چې صرف سراب پېژني.

ښاپېرۍ باید پیدا کړم.

هغه سکون چې د هغې په غېږ کې یې احساسوم، په هېڅ شي کې نشته. هغه دنیا او مافیها را نه هېروي.

رهي شوم.

یوه کور ته ورسېدم. د کور له شمالي دېوالــه سره جــوختې دوې څنګ په څنګ کوټې وې. مخې ته یې چوتره. د چوترې مخـــې تــه انګړ یو متر ژور و او د انګړ په منځ کې د اوبو څاه وه.

یوه سپین ږیري له کوهي نه اوبه راوایستې، پــه کــوزه کــې یــې واچولې. پایڅې یې ورپورته کړې او لستوڼي یې بډ وهل. اوداسه ته کېناست.

نیمه شپه وه. زه د کانکریټي چوترې په پوړیو کښته شوم. د انګړ په بل سر کې وطني تشناب (کناراب) و. د تشناب خــوا تــه روان شوم.

eilia.org

د سپین ږیري غږ مې واورېد: «دا څه رقم مسلمان دی چې روژه نه نیسي، لمونځ نه کوي، کلمه نه وایي خو په خوله وایي چې مسلمان یم.»

دا خبره یې چا ته کوله؟ څوک یې یادول؟

په زړه کې مې وویل: ښه ده چې زه خو د پېشلمي په وخت کې پاڅېږم او د کوټې څراغ بلوم. دی چې بل څراغ ویني، بیا فکر کوي چې زه هم پېشلمي ته راویښ شوی یم او روژه نیسم.

د چوترې په سر کې دوې خوا په خوا ختیځې کوټې وې چې لویې لرګینې کړکۍ یې د چوترې خوا ته خلاصېدې. د دواړو کوټو تر منځ یو کوچنی دالان و چې ختیځې پوړۍ ورنه دوهم چت ته ختلې وې.

د دوهم چت کوټې ته چې ورسېدم، ګورم چې بام یې نشته. په دېوالونو کې د لاړو (تیرانو) ګردي ګردي سوري ښکاري او د دېوالونو سرونه رژېدلي دي. لکه د جهادیانو په وخت کې چې د کابل د کورنو سرونه یې لوڅ کړي او تیران یې غلا کړي وو.

ښاپېرۍ مې څنګ ته ولاړه وه. ما یې پر اوږه لاس ایښی و او دې مې پر تخرګ سر لګولی و.

دا کټ مټ هماغه ځای و چې هاغه بله شپه مې په خوب کې لیدلی و.

ښاپېرۍ وویل: هو. هماغه ځای دی. ما هم په خوب کې لیدلی و.

ور وټکېد.

eilia.org

ورغلم. نجيبه وه. لاسونه يې زما له غاړې نه چاپېر کړل. ښکل يې کړم. ويې ويل: زړه مې! څنګه يې؟

ما يې لاسونه له غاړې ايسته کړل. په اشاره مې وپوهوله چې ښاپېرۍ دننه ده.

غږ يې لوړ کړ: زما يې څه؟ ته زما يې زما. پوه شوې که نه؟

ما يې پر شونډو لاس کېښود چې غلې شه.

احساس مې وکړ چې ښاپېرۍ د وره شا ته راغلې ده او له چولې څخه مونږ ته ګوري. شا ته مې وکتل. څوک نه و.

دې بيا په لوړ غږ وويل: چې يو ځل مې ګوتو ته راشي، بيا به زه د دې ښاپېرۍ خوښه شم.

بېرته کوټې ته ورغلم. ښاپېرۍ ستوني ستغ پر کټ پرته وه. سترګې يې آسمان ته نيولې وې.

ما ويل اوس به لانجه کوي، بې عزته کوي به مې چې نجيبې ولې داسې ويل. خو هېڅ يې ونه ويل.

غلى يې له څنګه تېر شوم. پر غولي کېناستم.

هماغسې غلې وه. نه يې پوښتنه وکړه چې «څوک وو، څه يې ويل؟»، نه ښه، نه بده. د هغې چوپتيا لا ځورولم.

غږ مې پرې وکړ: ښاپېرۍ!

مخ يې راواړوه. سترګې يې سرې وې، نرې نرې سره رګونه په کې جوت وو.

eilia.org

دواړه څنګ په څنګ ناست وو. د اورسۍ پر تاخ پتنوس ایښــی و. په پتنوس کې د شنو چایو یوه پیاله زما مخې ته او یوه د ښاپیرۍ مخې ته ایښې وه او تر منځ یې په یوه بشقاب کې غوزان او شــنه ممیز. ښاپیرۍ مې پر زنګانه سر ایښی و او سترګې یې پټې کــړې وې. ما یې په ګوړګوتو ویښتانو کې ګوتې تېرولې راتېرولــې. پــه انګړ کې هماغه سپین بږیري له کوهي نه اوبه را ایستلې. د کــوهي په څنګ کې خټینه کوزه ایښې وه. ده له څا نه بوکــه را وایســته، کوزه یې ډکه کړه. اوبه څه کوزې ته تویېدې او څه یــې شــاوخوا ته. تویې شوې اوبه په کانکرېټي ناوه کې لاړې او د ګندنې په پټي کې وبهېدې.

ښه شوه چې هغه بله پېښه رښتیا نه وه. هغه مې پــه خــوب کــې لیدلې وه. که په ویښه کې وای، تباه به وم. پورتــه مــې وکتــل. د کوټې بام جوړ و. لاړي یې په خپل ځای کې و او سر یې هم پــټ و. نو په خوب کې مې ولې لوڅ لیدلی و؟

رښتیا، نجیبه څوک ده؟ نجیبه خو زه نه پېژنم. له رنګه خو را تــه آشنا وه، لکه زه یې چې له ډېر پخوا نه پېژنم. رایــاده مــې شــوه. هغه نجیبه نه وه، د هېندارو ښاپیرۍ وه.

ښاپیرۍ سترګې پرانیستلې، زما له زنګانه نه یې سر لږ هسک کړ، ویې ویل: د هېندارو ښاپیرۍ خو زه یم.

ومې ویل: زه یې نه باوروم.

- ولې؟

eilia.org

- ولې، امممم. ستا سترګې خو تورې دي.
- نو څه؟
- د هېندارې د ښاپیرۍ سترګې نیلي وې، د آسمان په رنګ.

که ګورم چې د سترګو رنګ یې نیلي شو او ویښتان یې خرمایي.
له سترګو یې داسې نیلي رڼا را وتله چې سترګې یې را وبرېښولې.
زما په غاړه کې یې لاس واچاوه. سر یې نور هم پورته کړ.
زما سر یې د ځان خوا ته راکښته کاوه.
فکر مې وکړ چې ګوندې غواړي پر شونډو مې ښکل کړي خو سترګې یې سوکه سوکه غټې شوې، ډېرې غټې شوې، لکه د زمري خوله چې خلاصه شوې وي او غواړي د هوسۍ مرۍ ونیسي.
شا ته مې زور وکړ چې سر مې ورنه لرې کړم خو د هغې لاس کښته خوا زور کاوه.
یو لاس مې یې پر سینه کېښود او لاندې خوا مې ټېله کړه خو خاشه ونه خوځېده، بلکې لا را نژدې شوه.
په بل لاس مې یې مړوند ونیو چې له غاړې نه یې ایسته کړم. خو لاس یې دومروه زورور و چې زما سر یې لا پسې ټیټ کړ.
په یوه لاس مې یې سینه تکیه کوله او په بل د هغې لاس خو د هغې د را نژدې کېدو مخه مې نه شوه نیولی.
له ډېر زوره مې پر دواړو مټو سخت درد و. ته وا هډوکي مې کړس کړس ماتېږي.

eilia.org

د هغې غڼې سترګې وار په وار را نژدې کېدې چې سر مې له کومې تېر کړي. لا مې هم زورونه وهل، خو ګټه يې نه کوله.
راويښ شوم، خو له ځايه نه شوم خوځېدلی. ستوني ستغ پروت وم او دواړه لاسونه مې تر سر لاندې کرخت شوي وو. داسې ستمی مې کېده لکه لوړې غونډۍ ته چې په منډه وخېژې. سوکه سوکه مې لاسونه د سر له لاندې نه را وايستل. داسې وچ وو لکه د بل چا لاسونه چې وي. کېناستم. ګوتې مې وښورولې. په سترګو مې ليدلې چې ښوري خو حس کولې مې نه.
آه! دا نو څه رقم خوب و؟ څومره ډېره موده وروسته ويده شوی وم. هېڅ مې نه يادېږي چې وروستی ځل کله او چېرته ويده شوی وم.
بيا هم زه وم، بې خوندي وه. بې مطلبه ګرځېدل وو، پاڅېدل او کېناستل وو. ونې ګڼې، مېوې ډېرې؛ د ګبينو او شيدو څه کمی نه و، د شرابو خواري نه وه. د رنګونو نڅاګانې، د عطرونو الوتل وو. خو دا هر څه د ښکلاوو بدرنګي وه، د خوندونو بې خوندي وه.
زه څوک يم؟
دا کوم ځای دی؟
ولې هر څه را نه تښتي؟
ولې خوندونه له بې خوندۍ ډک دي؟
ولې ښايست په بدرنګۍ اوړي؟

eilia.org

ځکه چې ته ګناهکار یې!

دغه سپین غږ د چا دی؟

ویونکی یې نه معلومېږي خو غږ یې وینم.

پوښتنه مې وکړه: ګناه مې څه ده؟

سپین غږ مخامخ راغی او ویې ویل: هېره دې ده که هسې ځان ناګاره کوې؟

ومې ویل: د هېندارو ښاپېرۍ خو ویل چې دلته ګناه نشته، دلته هر څه بس ثواب ګڼه.

سپینه خندا مې واورېده: هاهاها، هغه ځای خو نو جنت و.

شا و خوا ته مې وکتل. دا خو هم هماغه ځای و چې د هېندارو ښاپېرۍ سره وم. ونې، بوټي، چمن، ګلونه، د شاتو او شیدو ویالې، هغه مرمرینه ماڼۍ چې د شرابو ډنډ په کې و ... ټول کټ مټ هماغه پخواني وو.

نو سپین غږ ولې وایي چې هغه ځای خو جنت و؟ یعنې دا بل ځای دی؟

ویې ویل: هو. دا بل ځای دی. دا دوزخ دی.

دا مې نه شو باورولی چې دا دې دوزخ وي.

په دوزخ کې خو اورونه وي، لمبې وي. ماران وي، لړمان وي. سوځېدل، اېرې کېدل وي. عذابونه وي، دردونه وي.

ویې ویل: نو دا در ته عذاب نه ښکاري چې هر خوند له بې خوندۍ ډک دی؟

eilia.org

رښتیا یې ویل. لوی عذاب و. شات، شیدې، شراب؛ گل او بلبل؛ غر او غونډۍ، ماڼۍ، باغونه؛ اوبه، هوا، نری شمال، خوشــبو او وږم ... هر څه را ته تیار وو خو ما له هېڅ شي نه خوند اخیســتلی نــه شو.

نو گناه مې څه وه چې دغه عذاب گالم؟

سپین غږ مې پر سترگو لاس را تېر کړ.

غوړو لوگیو آسمان پټ کړی و. یو موټر چې سر په ځېږۍ اوښتی و، په لمبو کې سوځېده. څو موټرې سورۍ سورۍ وې او ښېښــې یې ماتې وې. د یوه بل موټر یوازې د فرېم یوه لویه ټوټه پر سړک پرته وه. غرېو او شور وو. چا نارې وهلې چې لرې شئ، دې خوا ته مه راځئ. چا ژړل، چا بوغارې وهلې او چا زگیروي کول. د چا خرهار پورته و، او څوک غلي پلي غځېدلي وو.

د چا پښې نه وې، د چا لاسونه. د چا سر خــچ پــچ و، د چــا ټټــر سورۍ سورۍ و. محشر و، محشر.

هرې خوا ته مړي او زخمیان پراته وو. هرې خوا ته د بدن غړي او اندامونه او د غوښو ټوټې. زه هم د هغوی په منځ کې خو یــوازې سر او د ستې نیمایي مې هلته وو، هغه هم ټوک ټوک او پــه وینــو لړلی.

ځای مې سهي کړ. دا هماغه ځای و چې څو شېبې مخکې ما موټر بم په کې چوولی و.

سپین غږ وویل: اوس پوه شوې؟

eilia.org

دی ولاړ او زه یې یوازې پرېښودم. تنـدې اخیسـتی وم. د شـیدو لښتي ته ورغلم. د شیدو رنګ سور اوښتی و. لپه مـې تـرې ډکـه کړه. چې خوله مې ورته ونیوه، داسې بوی مې په سـپږمو ننـوت لکه اوسپنه چې زنګنه وي. په نه زړه مې خولې تـه واچـولې. ژر مې بېرته تو کړې.

اخخخخ، توف.

د وینو خوند په کې و.

ژبه مې د لاس په څټ باندې تېره کړه چې پاکه شي خـو پـه لاس کې مې هم د وینو بوی او د وینو بې خوندي وه.

څو ځله مې ناړې په خوله کې واړولې او تو کړې. خو د وینو بوی او خوند مې په خولې پورې هماغسې نښتي وو. له معـدې او لـه سږو نه مې د وینو وږم را وته.

یو بل کس راغی. د سرو شیدو ویالې ته کېناست، لپـه یـې ورتـه ونیوه.

ومې ویل: مه یې څښه! د وینو خوند لري.

ده لپه ځنې ډکه کړه.

ومې ویل: تا ته وایم! دا شیدې نه دي، وینې دي. نه یې وینې چې رنګ یې سور دی؟ د وینو رنګ په کې نه وینې؟

ده لپه خولې ته ورنژدې کړه، ویې ویل: دا خو تکې سپینې شیدې دي. وینه په کې له کومه شوه؟

پوزه یې وسونګله، ویې ویل: واه! څه خوندور وږم یې دی.

eilia.org

پوه شوم چې خبره څه ده.

لږه لاره مې ووهله. هوا د غــوړو لوگيــو بــوی کــاوه او ورسره د انسان د وريتې شوې غوښې بوی گډ و.

خوا مې وگرځېده.

کېناستم.

کانگې مې شروع کړې.

وينې مې قی کړې. خو يوازې وينې نه وې. لږ وروسته د وينو په منځ کې د ماشوم د گوتې بندونه هم را ووتل.

سترگې مې رډې ختلې وې. ما ويل اوس به مې سترگې له ژورغالو راوځي او کښته به لوېږي.

ساه مې نه شوه اخيستی.

بيا مې له معدې څخه د کانگو داره را ووته.

په وينو کې يوه سترگه هم وه.

بيا مې په مرۍ او ستوني باندې سخت زور راغی، د ژامې هډوکي مې ارتې شوې، ستونی مې بهر خوا ته پورې وهل کېده. ما ويــل اوس به شکېږي. خوله مې لويه شوه، يو ورغوی مې له خولې نــه راووت او پر ځمکه ولوېد. بيا پوره لېچه، ورپسې يو سر، بيــا يــو لينگی ... د انسانانو د بدنونو مختلف غړي مې له معدې څخه قی کړل. د هر غړي قی کول دومره په عذابولم لکه د لنگون درد چــې گالم.

eilia.org

سخت بې سېکه شوی وم. پړ مخی پروت وم. له پــوزې او خــولې نه مې د وینو ډومبکي څړېدل.

هغه بل سړی مې له څنګه تېر شو. لویه ساه یې واخیســته. ویــې ویل: واه! عجبه خوشبویي ده.

په لستوڼي مې خوله پاکه کړه. په دوو ګوتو مې پوزه ټینګــه کــړه چې د وینو ډومبکي ترې وڅڅېږي.

را ولاړ شوم. لکه له اوږدې تبجنې ناروغۍ چې تازه رغېدلی یــم، بدن مې سست او کمزوری و.

ګومان مې کاوه چې پښې مې د ستې د وړلو تاب نه لري.

سوکه سوکه روان شوم.

هره خوا د وینو بوی، د ســوځېدلو غوښــو وږم، د غــوړو لوګیــو وریځې.

له هرې خوا د چاودنې غږونه راتلل. هر ګام به مې چې پر ځمکې ایښوده، یو درز به یې کاوه. داسې درز چې ځمکه یې لړزولــه او غوږونه یې را کڼول. تر هر ځل کڼېدو وروسته، بــه مــې غوږونــه بېرته ښه شول او له بل ګام سره به بیا کڼېدل.

په غوږونو مې د لاسونو ورغوي کېښودل خو د چاودنو تندرونــه لا زورور شول. بېرته مې لاسونه لــرې کــړل. منــډه مــې کــړه. د مرمرینې ماڼۍ لاره مې ونیوه. د چاودنو غږونــه لکــه د خیــاطۍ ماشین چې ښه یې تېز وچلوې، پر له پسې شول: درز، ټنــګ، ډم، بم، ګړمب ...

eilia.org

مانۍ ته چې څنګه ننوتم، غږونه ورک شول.

پر ملا کړوپ شوم. لاسونه مې پر زنګنو کېښودل. ساه مــې تېــزه وه. د وینو او سوځېدلو غوښو بوی نه و. شا و خوا ته مې سترګې وغړولې. هوا رڼه وه، د غوړو لوګیو وریځې نه وې.

بېرته نېغ شوم. لویه ساه مــې واخیســته. چــې بېرتــه مــې ســاه وایسته، له سرږو مې یو تت غږ راووت. غوږونه مې ورته څک کړل، ویل یې: قاتله!

ساه مې د مرمرینې مانۍ د ګنبدې خوا ته پورته لاړه. پــه ګنبــده کې تاوه شوه را تاوه شوه، بچي یې وکړل او یو لښکر ورنه جــوړ شو. قاتله! قاتله! قاتله!

ډېر بد شور جوړ شو.

د مانۍ له دېوالونو، له ګنبدې، له ښیښو، له غولي او ان د شرابــو له ډنډه همدغه ناره پورته کېده او پر ما یې حمله کوله.

ما مې مخې ته د لاسونو ورغوي ونیول خو د «قاتله!» ناره به مې د ورغوي د هډوکو له منځه تېرېدله او پر مغزو مې کلکه لګېدله.

د وره خوا ته مې منډه کړه. د «قاتله، قاتله!» غږونه را پسې شول. د تورېدلو مچیو غوندې یې له هرې خوا راباندې حملې کولې.

ډېره موده په دې بد خوندۍ کې لالهانــده وم او هــرې خــوا تــه تښتېدم.

eilia.org

جنت را ته دوزخ شوی و. دومره یې عذاب راکړی و چې مرګ تــه مې راضي وم خو چې د دې غږونو له شره خلاص وای. خــو نــه مرګی و، نه له عذابه خلاصی.

نه پوهېږم چې څومره وخت همداسې را باندې تېر شــو. ښــایي د هغو وینو د ټولو څاڅکو په اندازه چې زما په وجه تــویې شــوې وې.

بیا ورو ورو هر څه بېرته سم شول. د وینو بوی، د انسان د ورېتو شویو غوښیو وږم او لوګي ختم شول.

د شیدو سوروالی ورک شو.

هوا پاکه صافه شوه.

د «قاتله!» نارې هم وار په وار سره کمې شوې، سوکه شوې، تتــې شوې، ورکې غوندې شوې خو لا هم پاتې وې.

د غږ لوری نه را معلومېده چې له کومه راځي. هرې خوا تــه مــې غږونه څک کړل، خو پته یې ونه لګېده.

ګورم چې خپل زړه مې دغه غږونه کوي، له هر درز سره وایي: قا – تل، قا – تل، قا – تل.

په اول سر کې خوښ وم چې ځورونکي غږونه تــت شــول خــو وروسته بیا همدغو تتو غږونو دومره ځورولم لکه هغه جګو نارو چې په عذابولم.

اوس به نو له زړه سره څه وکړم؟

کاش دغسې بوټ مې را ایستلی شوای.

eilia.org

او بیا دی ولې د قاتل، قاتل غړونه را ته کوي. ما خو هر وخت د ده منلې وه. هر څه مې د ده په خوښه کړې وو نو اوس مې ولې ځوروي؟

خو ښه خبره دا وه چې زما په گومان نورو دا غړونه نه اورېدل.

نور نه پوهېدل چې زه په دوزخ کې یم او دوی په جنت کې دي.

نو ما به هم داسې ښودله چې هر څه سم دي.

یوه ورځ چا منې خوړلې. د منو د خوند صفتونه یې کول.

ما هم یوه دانه را واخیسته. چې څنگه مې چک پرې ولگاوه، خوله مې له تور او خوسا خونده ډکه شوه. خو په خوله مې وویل: واه! عجب خوند یې دی.

بل خرپ مې ترې وایست او په وچ زور مې له ستوني تېر کړ.

چې یوازې شوم، خوا مې وگرځېده. کانگې مې وکړې. په کانگو کې مې له وینو سره د انسان د غوښو ټوټې را ووتلې.

مرمرینۍ ماڼۍ ته ولاړم. د شرابو له حوض نه ډېر کسان چاپېر وو. هر چا به ورنه جام ډکاوه. جامونه به یې سره کړنگول او په سر به یې اړول.

ما چې جام ډکاوه، ومې لیدل چې د شرابو په منځ کې څوک گرځي. بدن یې ټوک ټوک او په وینو لت پت و. یوه پښه یې د حوض په یوه څنډه کې پرته وه. هغه یې پورته کړه. په سرېښنې پورې یې ولگوله. څو گامه ها خوا ته یې خپل له څنگله غوځ شوی

eilia.org

لاس وموند. بیا په حوض کې کېناست. د حوض په تـل کـې یـې گوتې وهلې.

ښه ورته ځیر شوم. ومې پېژاند. دی هم په هاغو کسانو کې و چې زما د موټر بم په چاودنه کې وژل شوی و.

خو هغه دلته په شرابو کې څه کول؟

گورم چې د حوض له تله یې څه پیدا کړل. بیا یې په مینځلو لگیـا شو.

سترگې مې تنگې کړې، گورم چې په ورغوي کې یې خوټې نیولې دي او په شرابو یې مینځي.

شا و خوا مې نورو ته وکتل. هر څوک په خپل مجلس لگیا وو.

تر ټولو نژدې کس ته مې وویل: دا سړی د شرابو په حـوض کـې څه کوي؟

حوض ته یې وکتل. ویې ویل: کوم سړی؟

په لاس مې هغه ځای ته اشاره وکړه چې هغه سړی په کې ناسـت و.

ویې ویل: زه خو څوک نه وینم.

بل ته مې دغه خبره وکړه.

ویې ویل: سد دې په سر کې دی؟ سړی له کومه شو؟

سر مې چټک دې خوا ها خوا وخوځاوه. سـترگې مـې څـو وارې وځمبلې. ما ویل زما په نظر کې به ستونزه وي خو چې ور ومـې کتل، بیا مې هم په شرابو کې ناست سړی لیده.

eilia.org

فکر مې وکړ چې دا نور به یې ځکه نه ویني چې نشئه دي. یو بل کس چې ماڼۍ ته تازه را ننوتلی و، د ډنډ خوا ته روان و. په منډه ورغلم، هغه مې تر لاس نیولی د حوض غاړې ته راوست.

ومې ویل: هغه ځای ته وګوره، څوک درته ښکاري؟

ویې ویل: لکه چې ډېر دې څښلي دي.

هېڅ هغه نه لیده، خو ما ته ښکارېده.

ټولو جامونه پورته کړل.

دې خوا ها خوا مې وکتل.

څو کسانو غږ را باندې وکړ: پورته یې کړه! تــل دې وي جنــت او شرابونه یې!

ناچــار جــام مــې پورتــه ونیــو او د دوی لــه جــامونو سره مــې وکړنګاوه.

چې غوړپ مې ورنه وکړ، سپېرمې مې د خوټو په بوی ډکې شوې.

په منډه له ماڼۍ نه ووتم.

په یوه ګوښه ځای کې کېناستم.

کانګې مې وکړې. له خولې نه مې خوټې را ووتې.

پاڅېدم. په چمن کې وګرځېدم.

ناڅاپه شور ما شور شو.

دېرش پنځه دېرش کسانو دې خوا ها خوا منډې وهلې. د هر چا له بدنه وینې روانې وې.

eilia.org

د یوه پښه له زنگونه پرې وه. هغه خپله غوښه شوې پښه پورته پورته غورځوله او خوشحالي يې ورته کوله. ما ته يې پام شو. پښه يې زما خوا ته وار کړه. پښه يې په هوا کې ځرخېدلې ځرخېدلې راغله. نږدې وه چې په سر مې ولگېږي خو بېرته وگرځېده او د خپل څښتن خوا ته ورغله.

د يوې ښځې له نسه کولمې راوتلې وې. هغې د خپلو کولمو له دوو سرونو نه نيولی و او د رسۍ غوندې يې تاوولې او ټوپونه يې وهل. ما ته يې چې وکتل، کولمې يې را پسې خطا کړې. کولمې راغلې او له غاړې نه مې چاپېرې شوې. سختې را پورې ونښتې. راکش يې کړم. په ځټ ولوېدم.

هاهاهاها. ټولو وخندل.

بېرته را پورته شوم.

د بل چا سر نه و. گورم چې سر يې تر تخرگ لاندې نيولی و.

په بل باندې يې غږ وکړ: واليبال کوې؟

هغه چې يوه سترگه يې مخې ته غورځېدلې وه، خپله سترگه يې پورته کړه، ويې ويل: راځه!

پرې سري خپل سر ور واچاوه. دواړو واليبال ور باندې شروع کړ.

څو دقيقې يې واليبال وکړ او بيا يې سر زما خوا ته ډېر کلک شوټ کړ. سر په چټکۍ زما خوا ته راغی.

منډه مې کړه.

eilia.org

د سر کټ کټ خندا مې اورېدله چې وار په وار را نږدې کېده.

منډه مې تېزه کړه. له شا را پسې شور جوړ و.

مخ مې واړاوه. د چا سترګه، د چا غـوڅ شـوی لاس، د چـا پـرې شوې پښه، د چا سر، د چا کولمې ټول را پسې وو.

هر یوه نارې کړې:

- ویې نیسئ!
- را ټینګ یې کړه!
- مه یې پرېږده!
- هلئ!

زه مخکې او دوی په منډه را پسې وو.

ځغله ځغله، یوې سمڅې ته ورسېدم.

ورننوتم. څو پورې چې مې سترګو کار کاوه، منډې مـې پـه کـې وهلې. بیا نو تیاره زیاته شوه.

ودرېدم.

غوږونه مې څک کړل.

شور ما شور نه و. یوازې خپله ساه او د زړه دربا مې اورېدله.

شا ته مې وکتل. سر او پښه او سترګه او کولمې ... را پسې نه وو.

ساه مې بنده بنده کېده. حلق مې وچ و.

کېناستم.

د سمڅې دېډې ته مې تکیه وکړه. خولې را باندې ماتې وې. شـېبه وروسته لوند خیشت وم.

eilia.org

ورو ورو مې ساه سمه شوه.

اوس څه وکړم؟

بېرته له سمڅې نه وځم که همدلته پاتې شم؟

د باندې مې څه دي نو چې ورشم؟

نور نو د زغملو نه و.

دا څه حال دی چې هر څه نورو ته نعمت دی خو ما ته عذاب دی. که په دوزخ کې وای نو زغمل به یې آسانه وو ځکه چې ټولــو بــه زما غوندې یو شان عذاب ګاله. خو اوس هر چا خوندونه اخیستل خو ما بد خوندي.

زما دوزخ که په دوزخ کې وای نو باک به یې نه و خو غم دا و چې زما دوزخ په جنت کې و. بلکې جنت پخپله زما دوزخ و.

پاڅېدم.

په سمڅه کې وړاندې روان شوم.

په اول سر کې څه نا څه رڼا وه. د پښو د اېښودلو ځای مې سهي کولی شو. څومره چې وړاندې تلــم، رڼــا هماغــومره کمېــده. نــه پوهېدم چې ګامونه مې پر څه شي ږدم او مخې ته مــې څــه دي، بس روان وم.

لاسونه مې د ړندو غوندې مخــې تــه نیــولي وو. د هــر ګــام پــه اېښودلو سره ډارېدم چې تیندک ونه خورم یا مې سر په څــه شي ونه لګېږي خو بیا هم روان وم.

همداسې تلم تلم تلم او په مطلقه تاریکي کې ډوبېدم.

eilia.org

او بالاخره په تیارو کې پسې ورک شوم.

پای

۲۰۲۲ د مارچ ۳۰

بامبرګ، جرمني